~~111 B 33~~

6-19.c.51

L.C

ANNUS SACER POETICUS,

SIVE

Selecta de Divis Cælitibus

EPIGRAMMATA

IN SINGULOS ANNI DIES TRIBUTA, duobúſque Tomis partita.

A R.P. Petro Justo Sautel, é Soc. Jesu *lucubrata.*

Januarius. Februarius. Martius.	Aprilis. Maius. Junius.

LUGDUNI

Sumptibus Fr. Anissoniorum, & Joannis Posüel.

M. DC. LXXIX.

Cum Approbatione & Permiſſu.

D. SISTO

ABATE BENIGNI

th 3-4

3

CLARISSIMO
ILLUSTRISSIMOQUE VIRO D.
DOMINO DE MACHAVLT,
IN AMPLIORI REGIS
CONSILIO PRÆSIDI
MERITISSIMO.

P. F.

NON *egebat Admiſſionali* ANNUS HIC SACER, PRÆSES AMPLISSIME, *ut diverteret ad Te, cui jam hæreditatis nomine pridem obvenerat. Non erat opus commendatitiis, ut hac Editione poſthumâ prodiret in lucem, qui ſuâ ſe ſatis ac Nominis Tui Claritudine proderet: Æquum tamen fuit, ut intelligerent Poſteri, eâ olim* IUSTUM PETRUM SAUTEL *fuiſſe in Te obſerventiâ dum viveret, ut moriens Opellam hanc ſuam, quod Mihi palàm*

apertéque ſignificavit, Tibi uni, Teſtamento legarit. Intelligebat nimirùm vir prudentiſſimus, Te qui tam ſapienter ad Iuris & æqui trutinam alienæ rei momenta ſoles expendere, non iniquum ac difficilem fore Patronum, imo Iudicem Tuæ. Noverat inſuper rei Te Poëticæ peritiſſimum eſſe, nec minùs in Poëtarum Senatu, quàm in Ampliori Regis Conſilio Præſidem meritiſſimum: Atque adeò optavit Prolem hanc ſuam, extincto Patre in ſinu Tuo quieſcere commodiùs feliciùſve, quàm uſpiam alibi. Coërcuit ille quidem in Poëtica brevitatis anguſtias Sanctorum Elogia: Tùm quia ſuos etiam numeros habent Iuſtorum virtutes, quarum in Te ſuavis concentus & amabilis decor exiſtit: Tùm quia voluit IUSTUS, *ut eorum facta jucundiùs ac breviori temporis impendio decurreres, nec effugeres unquam, quin ubiquè Teipſum, veluti nativo quodam parabilique in ſpeculo, nec ſine ſenſu pietatis agnoſceres. Fecerunt*

hæc aliáque non pauca, ut IUSTUS ANNI SACRI *Te nuncuparit Hæredem*, PRÆSES AMPLISSIME, *Favet, ſi mea Me ſpes & vota non fallunt, Tua olim in eum benevolentia atque humanitas ſingularis, favet ſtylus Opuſculi Latinus & Caſtus, elegantem quamdam præ ſe indolem ferens, non anxiè, non moleſtè diligens, magíſque ſimilis negligenti, ne repulſam à Te quantumvis accuratiſſimo patiatur. Accipe igitur hoc qualecúmque ſymbolum Obſervantiæ, quâ Te olim coluit* IUSTUS; *pro graviſſimi, quod ſuſtines muneris amplitudine, parvum; pro argumenti dignitate pretioſum; pro Autoris in Te reverentiâ non contemnendum; Pro Tua in Societatem noſtram propenſione non injucundum; pro Tua denique in Me, qui Teſtamentariæ procurationi præpoſitus ab Autore fui, humanitate non ingratum. Id certè ſi Tibi placuerit, Nemini diſplicebit: aut ſi quem fortè Zoï-*

lum nanciſcatur; hoc in præcipuâ felicitatis ſuæ parte reponet, quòd Te nactus ſit defenſorem. Vale & me Ama,

DOMINATIONI TVÆ

Addictiſſimum
P. CALMELS.
è Societate IESU.

Εὐχαριστήριον.

LUD. DE MACHAULT,

CONSILIARII CONSISTORIANI, & in magno Regis Antiquioris Præſidis Conſilio,

de legato Reverendi Patris SAUTELLI è Societate IESU relicto.

SILERE accepto beneficio, & grati animi ſignificationem premere, hominis eſt invitis Gratiis nati & planè ἀχαρίστου: at vero id prædicare tenuiter, frigidè laudare, nec ſatis pro dignitate & merito efferre, eſt ejuſdem beneficij magnitudinem imminuere. Ea cogitatio dum ſubit animum, anceps hæreo in rependenda gratia, quam debere me profiteor τῷ μακαρίτῃ SAUTELLO, qui me non modò vivens officioſè coluit, ſed moriens grati animi hoc μνημόσυνον ad me deferri ſupremis verbis cavit, mandavitque. Verùm in reddenda gratia quo eloquij genere hominis de me benè meriti memoriam exornabo? An vernaculâ linguâ &

patrio ſermone: Ita pauci intelligent quantum homini debeam. An Latio & Romano? Ita quidem magnitudo beneficij hoc à me exigit, plures ut reſciant. Sed ætas quam ago jam inclinans, vitæ genus rebus forenſibus occupatum, & velut undis negotiorum civilium merſum, non ferunt patiunturque eam eſſe in me ſermonis Latini elegantiam, quam mihi ſuppetere optarem, ad exornandam hominis beneficentiſſimi memoriam. Fateor enim ingenuè dum ætas melior erat & virerent genua, calentibus ipſis Rhetorum ſtudiis, habuiſſe in deliciis & quæſiiſſe omnes dicendi veneres & lepores, atque in pectenda & comenda cum cura oratione operam fortaſſis non pœnitendam poſuiſſe; ſed cum jam ex paupertate Latini ſermonis laborem, cujus divitias ſi non aliquando domi habui, ſaltem expetivi; cum illa Latinè ſcribendi facultas quæ à me plurimi fiebat, jampridem exaruerit, ab eo ſcilicet tempore quo per ampliſſimos publicorum munerum gradus, decurſo meliore vitæ ſpatio, huic tandem foro tanquam ad ſcopulum affixus atque adhæreſcens, Gallica noſtra peſſima, Romanis & Græcis longè optimis cogor anteponere, metuo ne dum officioſius

haberi cupio, incomptus minuſque elegans deprehendar. Quidquid ſit, certum eſt cum famæ & exiſtimationis periculo, judiciorum aleam licet dubiam experiri, malo in referenda gratia rudis & indiſertus, quàm officiperda audire. Si quid mihi in prædicando beneficio ἄκυρον exciderit; ſi quæ ſtribligo inter ſcribendum irrepſerit, ætas apud rerum æquos æſtimatores facilè veniam impetraverit. Solœcum feciſſe, oſcitantis eſt & aliud quaſi agentis; ingrati animi crimen incurriſſe, hominis eſt improbè nati. Itaque ut agnoſcendo beneficium, debiti partem exolvam; lubens & ingenuè fateor, me amiciſſimo Sautello duplam gratiam debere, & quod ipſo munuſculo omni auro cariore me bearit; & quòd moriens tã magnificè de me ſenſerit: cùm enim videatur non aliud eſſe ſolatium mortis, quàm voluntas ultra mortem, probéque intelligeret vir meritiſſimus, teſtamenta hominum eſſe quæ omnem fatentur affectum, ita ſupremas tabulas ordinavit, ut ex his liqueret quàm ſincerè & ex animo nos amarit, nec amplius meo judicio mutui amoris & benevolentiæ teſtatius argumentum edere potuit, quàm quod in ima ejus cera habetur expreſſum: ita nam-

que naturâ comparatum eſt & fieri amat in vita, ut amicitiæ vinculum, quo homines inter ſe mutuis officiis colligati tenentur, dum inter vivos agunt, remiſſius & ſolutius, inſtante verò fatali horâ intenſius ſit: ſicque qui aliàs tepebant & frigebant amoris igniculi, ſub ipſum vitæ tempus extremum recaleſcant, atque novas flammas concipiant. Debere nos inſuper plurimum agnoſcimus venerandorum Patrum ſollicitudini, quos SAUTELLUS habuit ſupremæ ſuæ voluntatis fidos interpretes; illi namque cùm intelligerent præcipuum munus amicorum eſſe, defunctum non ignavo queſtu proſequi, ſed quæ voluerit meminiſſe, quæ mandaverit exequi, nullam moram interponentes, Legatum ad me deferendum curarunt, ſicque illis eo nomine gratiam habeo ſempiternam.

Atque ut aliquid dicam de terſis illis & limatis Verſibus, quos vir piiſſimus poſteritati reliquit: cùm lucubrationes hominum fœturæ ſint ingeniorum, morum ſpecula, in quibus non adumbrata modò, ſed expreſſa vitæ hominis ſpirans imago elucet; verè & audacter aſſeverare poſſumus, μακαρίτην, brevibus illis lineis deli-

neaſſe & tanquam in compendio & tabella exigua exſcripſiſſe omnem anteactæ vitæ ſuæ rationem; etenim morum ſinceritas & candor cum vitæ integritate & ſanctimonia in Reverendo illo Patre, parem inter ſe mixturam fecerant, dubium ut eſſet, utra earum potior haberetur. Nihil illo viro gravius & ſanctius univerſus Ordo agnovit; homo virtuti ſimillimus, qui nunquam rectè fecit ut facere videretur, ſed quia aliter facere non poterat; cuique ſolum idipſum viſum eſt in vita rationem habere, quod haberet juſtitiam. Auſim meo periculo ſpondere futurum, ut hoc egregium Viri optimi monumentum, non modò apud pium, ſed & eruditum Lectorem recto ſtet talo, plauſum & ἐπισημασίαν ferat, dum Religio Catholica ſtabit; dum boni mores valebunt, hoc elucubratum opus plenis gloriæ velis feretur, fiet per ipſa quæ ſcripſit ſibi ſuperſtes Vir immortalitate digniſſimus, neque fugientis ævi & omnia obliterantis injurias unquam ſentiet. Etenim Annus Sacer, Sanctorum qui per anni currentis ſingulos dies occurrunt, elogia & πανηγυρικοὶ λόγοι, mirum dictu quantum hi valeant ad bene moratos homines efficiendos, cum in ſingulis habeant Reli-

gionis Candidati, pietatis ſtudioſi cultores quod imitentur; nullum ſiquidem potentius incentivum ad bene agendum & res magnas aggrediendas, quam dum eorum, qui nos in ſtadio virtutis præceſſerunt, vitam anteactam recolimus, & res ab iiſdem præclarè geſtas, memoriâ repetimus. Hæc ſi ſemel animo ſedeant altiùs infixa, nunquam à recto tramite declinabimus. Etenim Deus Optimus Maximus nobiles illas animas excivit, præſtantes illos Heroas, verè πεπλασμένα ἐκ διὸς ἔρνη robora virtutis eſſe voluit, qui nobis exemplo ſuo prælucerent, animos adderent ad altiora capeſſenda, & nobis in hac ſtatione mortali poſitis, in ipſis adhuc paleſtræ carceribus ſudantibus, in hoc ſcammate anhelantibus, emeriti illi & nobiles Athletæ decoro pulvere ſordidi, & plurimis palmis inſignes, lampadem traderent. Proinde frugifera lectio iſtius Anni Sacri futura omnibus qui in virtute proficere laborant, atque iis maximè, qui lubricum Iuventæ ingreſſi fuerint, cùm in eo ætatis flexu, homines ſuopte genio in vitia propendeant, ipſis voluptatum illecebris tum blandientibus & ad omne nefas & illicitum etiam invitos & reluctantes pellicientibus. Nec

modò ætas ea cothurno verſatilior & præceps in omne nequitiæ genus, & quam facilè vel leviſſimi perturbationum venti de gradu virtutis facilè dejecerint, ex ea lectione plurimùm adjumenti invenerit; ſed & ſenilis, eaque inclinans & compoſita, quæ rebus omnibus voluptuariis jampridem deferbuerit, obfirmata adverſus quæque ingruentia, ex lectione iſtius Anni Sacri fructum non mediocrem perceptura. Et certè in hoc Autumno ætatis meæ, ſenectutis limine ac veſtibulo, hunc Annum Sacrum mihi à Religioſiſſimo Patre ſimul & amiciſſimo, dono legatum, habere conſilium eſt pro ſolatio & fomento graviorum, quæ in hanc malam ætatem brevi affuturam incurrere ſolent; hunc legere, imò relegere juvabit, illiuſque lectioni adhærere & immori certum eſt, moreſque meos ad eorum quorum vitas ſcripſit exempla componere, ab his vitæ regulam omnem petere æquum eſt, hos tanquam benigna ſydera de cœlo collucentia Dioſcuros ſalutares ſpectare, intueri par eſt, & exorare ut fragilem hanc noſtram ratem, mare hoc aliàs iratum & procelloſum ſulcantem, regere & moderari clavumque in ea

tenere dignentur, ut faventibus ventis, ſecundo curſu ad eum quem ſpiramus & ſperamus portum, ſalvi & incolumes enatemus.

ELOGIUM FUNEBRE R. PATRIS PETRI JUSTI SAUTEL E SOCIETATE JESU,

Ætatis hujus noſtræ Poëtæ Clariſſimi.

I.

PETRUS JUSTUS SAUTEL è Societate Jeſu, Delphinas Patriâ, domo Valentinas, maturâ ſi virtutem, immaturâ, ſi ætatem ſpectaveris, morte præreptus eſt. Turnoni octavâ die Julij anni 1662. quadrageſimum nonum vitæ annum, ingenti omnium luctu, nec ſine opinione ſanctitatis, ſacris omnibus ritè procuratus, placidiſſima morte concluſit. Indeque ut piè credere fas eſt, *Juſtum deduxit Dominus per vias rectas, ut oſtenderet illi Regnum Dei.*

II.

Vir fuit Ingenij politiſſimi, literiſque humanioribus apprime exculti. Poëticam ac Rhetoricam per annos plures magna cum laude profeſſus eſt. Natus in primis Apolline non irato, facilem Heliconis aditum nulliſque vepribus impeditum invenit, & viam, ſi quis alius, novit quâ ſit eundum ad carmen.

III.

Tam ſcitè ſcripſit ac copioſè de Divæ Magdalenæ ſacris ignibus piiſque lachrymis, ut ſi quid videri poſſit hac in re nimium, videri nimius poſſit. Luſus inſuper Allegoricos Attico ſale pleniſſimos, Hominumque moribus ſuaviter informandis aptiſſimos in lucem edidit. Annum ſacrum, hoc eſt Divorum in ſingulos anni dies conſcripta metricè, necdum Typis vulgata reliquit Elogia. Libros itidem de rebus à Chriſto Naſcente, Agente, Patiente, ac Triumphante geſtis parabat quatuor, quos immortali Deo velut Appendicem amoris ultimam, ſi vixiſſet diutiùs, ex animo conſecraſſet.

IV.

Magno ſanè virorum eruditorum plauſu excepti partûs ingenij fœcundiſſimi. Literas officij plenas, atque gratulationis à præſtantibus doctrina viris accepit quamplurimas. Preſſit omnes obſtinatiſſimè, ſatiuſque ſemper duxit ſui unius æſtimator iniquus ac judex à Lectoribus, ut aiebat, ſuis veniam impetrare quàm laudem.

V.

Non dubitabat Illuſtriſſimus vir D. *de Machaut* Amplioris Conſilij meritiſſimus Princeps, Patronus idem Poëtarum ac Judex æquiſſimus, ætate jam grandior, & in ſupremo dignitatis faſtigio collocatus, de Poëtica re, quâ valet ac delectatur plurimùm, cum *Iuſto*, per literas amiciſſimè communicare.

VI.

Eam certè non ita pridem de illius carmine ſententiam tulit vir plane Doctus, ſuaque fama notiſſimus D. *de Montmor*, Libellorum ſupplicum Magiſter Academiæque politioris è proceribus unus, ut candido pectore pronuntiaverit, nihil ſibi oc-

carriſſe hactenùs apud veteres Elegorum Conditores, aut versûs concinnitudine numeroſius, aut ingenioſius, aut elegantius. Viſus nimirum eſt oculatiſſimo viro *Iuſtus* & Ovidio limatior, & Tibullo ſuavior, utroque haud dubiè religioſior, quod ubique Muſas pudicè tractarit Virgines; quas alij fecerant Meretrices.

VII.

Stylus illi certè Latinus & caſtus, elegantem quandam præ ſe indolem ferens, ſine ſtrepitu efficax, ſine pompâ conſpicuus; ita latenter ac diſſimulanter elaboratus, ut in eo ſe forma, non cultus oſtentet. Sententia non ſupra modum elata; ſed naturali quâdam pulchritudine exurgens. Dictio plena ſanguinis atque coloris; ſuavis ex concurſu vocum æqualibi carminis modulatio; jucunda ex fabularum complexione doctrina; ubique ingenij curioſa felicitás. Atque hæc omnia ſentiri legendo, quàm exprimi dicendo multò ſanè commodiùs poſſunt.

VIII.

Quid plura? vitæ puritatem in ſcripta ſua tranſmiſit vir religioſiſſimus. Singularis quippe in eo ſemper enituit animi candor & mores ſine fuco ſinceri, quibus ſummam erga ſe fiduciam omnibus faciebat. Fraudis ac doli neſcius & incapax, averſabatur animi frontiſque diſſidium. Sermonis illi gratia comitaſque amabilis cum ſuavi argutoque verborum lepore conjuncta; ad Præſidum nutûs promptiſſimus animus, in Deum Religio ſumma; Pietas in Deiparam ac Cœlites ſingularis.

IX.

Incredibile dictu eſt, quàm liberalis ei fuerit in ſocios charitas vel cum incommodo ſuo, quam alienæ ſemper, nunquam vèro ſuæ commoditati

obuius animus, quàm ſolers ſtudium gratificandi ſingulis, quàm honorifica ratio agendi cum omnibus: tàm rogari neſcius, quàm negare; quos charitate ſuâ proſequebatur, illos ipſos charitatem latere ſuam volebat. Quare nullo beneficentiæ ſtrepitu, nullo paratu beneficij, unâ contentus voluptate benefaciendi, clanculum occupabat omnium vota, preces antevertebat.

X.

Religioſæ paupertatis amor tantus,ut in amictu ſtratoque ſectaretur obſoletiora, nec adduci unquam potuerit,ut novam togam indueret. In egenos autem afflictæque fortunæ viros tàm profuſa benignitas, ut ipſemet ſtipem in manus, in ſinum, intra veſtem, ubi tutò latere beneficium poſſet, ultrò ingereret Mendicabulis.

XI.

Plebeios fortunæque tenuioris Homines eximio quodam ſtudio complectebatur. Eorum domos multò quàm ædes locupletiorum adibat libentiùs; benè de ſingulis merendi captabat omnes articulos; componebat eorum lites; ſedabat jurgia domeſtica;bonis moribus iñ Sodalitio Deiparæ Virginis, cui per multos jam annos præerat,informabat. Eoſdem ægros cùm viſitaſſet de die,nocte poſtmodum reviſurus indefeſsâ charitate ſurgebat. Illos deniq;in omnibus juvandi ardor indeſes & ſpiritus inquies tamdiu viguit, quãdiu geſſit illorum curã.

XII

Mirum planè eſt,quàm inter hæc nullus ei de ſe, quàm de cæteris eximius ſenſus ubique fuerit. Tranquillæ mentis cùm eſſet, eumdem ſemper tenorem præferebat ac vultum; niſi cum propriæ exiſtimationis faſtidio captus faciem aliquando contraheret, ut conjectas in ſe laudes amoliretur.

Aliena ſemper commendare, ſua deſpicere, nemini obloqui, omnia probare, tàm laudis impatiens ſuæ, quàm ſtudioſus alienæ. In ore cùm eſſet omnium, unus ignorabat ſeipſum, adeòque gloriam non adamabat, ut non immeritò dixerit aliquis, *Iuſto* ſuas laudes etiam poſt mortem diſplicituras, quas adeò refugiſſet in vita. Miratus eſt ægréque tulit. D. *de Montmor* poſtquàm Poëtæ clariſſimi ſcripta perlegit, tamdiu latuiſſe, nec foras erupiſſe illius famam. Neſciebat ſcilicet vir Illuſtriſſimus, quàm maluerit ſemper bene *Iuſtus* facere, quàm videri; & ſcire multa, quam ſciri viciſſim à multis

XIII.

Nec in morte quidem ſui diſſimilis, niſi quòd ſeipſo tunc maior. Supremum enim Actum priori haud abſimilem eſſe voluit, non jam Apollinari, ſed immortali laureâ coronandus Poëta: & qui Deo magis, quam ſibi vixerat, uni etiam Chriſto cruci affixo immori voluit. Dederat ille quidem in vita Poëſi operam, ſed majorem æternitati dediſſe vel ex morte compertum eſt. Diuturno morbo graviter affectus hâc una re angebatur, quòd nimia ſociorum eſſet erga ſe charitas. In tantam molem illius hepar exercevit, ut univerſa fermè præcordia jam occuparet, immanique, uti poſt eius mortem apparuit, ſedecim librarum pondere reliquum corpuſculum opprimeret. Vix hærebat oſſibus, vix poterat ſine alterius ope ſe in latus convertere, ſiti enecabatur, ferebat omnia diſſimulato dolore, clariſſimo patientiæ religioſæ ac tranquillitatis triumpho.

XIV.

Mortis nuntium tàm intrepido excepit animo ac ſi de vita alterius ageretur. Quin-imò ſuam ipſe mortem prævenit, rebus caducis ac ſibi, ut uni Deo

viveret, mortuus. Totos quindecim ante obitum dies in Chriſti crucifixi imagine,quam ſemper habebat ad manum,ut in mortem prodiret armatior contemplandâ, in eâdem exoſculandâ piiſque colloquiis demulcendâ, magna cum animi ſui voluptate, rationis ſuæ, ut cum maximè, compos traduxit. Ac demum in oſculo Domini, quo ſe non multò ante refecerat; in gremio Deiparæ, quam ſemper enixè coluerat; in ſinu Cælitum, quos ſibi ſtudio peculiari obſequióque devinxerat, nondum quidem dierum, ſed bonorum operum plenus placidiſſimâ morte conquievit. Beneficus eſſe non deſiit etiam mortuus optimus Pater. Quâ enim die exceſſit è vivis; Tertianâ, quâ per duos omninò menſes Valentiæ fuerat afflictus graviſſimè planè carere cœpit ac bellè habere *Iuſti* Frater chariſſimus. Viri ſiquidem jam cœlo recepti Fratrem non eſt auſa febris attingere: Dùm interim Oppidani certatim, Patris defuncti corpus globulis precatoriis,ad venerationem contigiſſe, ſummi loco beneficij ducerent.

X V.

Quàm porrò fuerit omnibus unicè charus, prodidit luculenter commune ſtudium levandi doloris in morbo;vota paſſim à Civibus pro recuperandâ ejus valetudine nuncupata; ſacrum per dies continuos omninò novem magno cōcurſu populi, ad eandem impetrandam gratiam, celebratum in Sacello Deiparæ Virginis Aſpricollenſis; communis denique omnium mœror in ejus obitu prodidit. Magnificè Demortuó parentatum à Civibus Partheniis eſt, quorum plerique injuſſó quodam impetu lachrymarum, orbitatem ſuam luxerunt & Parentis optimi optatiſſimique jacturam. Macti

tamen eſtote, *Cives Turnonij*. Spirat adhuc bene de vobis meritus Pater in veſtris omnium animis, & immortalis quodam modo cœpit eſſe, dum moritur. *In memoria* enim *æterna erit Iuſtus* in terris, qui jam præmium labori par & æqualem virtuti ac meritis lauream in Cœlis eſt conſecutus.

FINIS.

PERMISSIONS.

JE n'empeche pour le Roy que le livre intitulé SAUTEL ANNUS SACER POETICUS, ſoit r'imprimé par les Sieurs ANISSON & POSUEL Libraires de cette ville, veu l'echeance du Privilege du Roy, avec les deffences ordinaires. Fait à Lyon ce 10. Novembre 1678.

DEVAGINAY.

SOit fait ſuivant les concluſions du Procureur du Roy. Ce 10. Novembre 1678.

DE SEVE.

ANNVS SACER POETICVS, SIVE Selecta de Divis Cælitibus EPIGRAMMATA

In ſingulos Anni dies tributa.

IOTECA N ROMA

PRIMA DIE IANVARII.

Circoncisio Domini noſtri Jesu *Christi.*
Ad Christum.

I.

Vix bene purpureum potuit traxiſſe colorem
Quod tibi lac dederat ſugere Virgo parens;
Tu rivos, lactis-ne vocem, rivos-ne cruoris?
Fundis inhumano ſtigmate, læſe Puer!
Parce, precor, tuus ex illo ne vulnere ſanguis,
Ne lac ex illo ne vulnere Matris eat.
Suſtinuit dare cruda tibi qui vulnera mucro,
Saxeus, aut ſaxo durior ille fuit.
Erubuit tamen ille nefas, vertitque colorem,
Sive cruor potuit vertere, ſive pudor.
Heu Puer! heu quātos dabis olim ſanguinis imbres,
Vitæ aurora tuæ ſi modò prima rubet!

Vocatum eſt nomen eius IESUS. Luc.2

II.

Sanguine quærendi tituli, tibi, Pupule, nullum
Nomen erit, nullum ſi tibi vulnus erit.
Ne vel bina, Puer, gratis tibi ſyllaba conſtet,
Venale impenſo ſanguine nomen emis.

Sponſus ſanguinum tu mihi es. Exodi 4.

III.

Expectata dies aderat, rituque parentum
Fixerat indignum vulnus acuta ſilex.
Vidit ubi roſeum Pueri ſtillare cruorem
Mater, inexhauſtas fletibus uda genas:
Pape, meus qui Natus eras; nunc fœdere bino,
Tu mihi tu ſponſus ſanguinis, inquit, eris.

Anni ſacri primordium.

IV.

Dum tener exoritur Chriſtus, ſacer inchoat annus,
Sic paribus numeris Agnus & annus eunt.

I. IANVAR II.

S. FULGENTIUS *Ruſpenſis in Africâ Epiſcopus.*

I.

A fulgore trahat, dubites an fulgure nomen:
Fulgeat, an multò fulguret ille magis.
Fulgurat, & fulget, mixtus cum fulgure fulgor,
Et Fulgoris habet fulguris ille iubar.
Hunc fulgur reddit metuendum, fulgor amandum:
Illud nempe malis reddit, at iſte bonis.

In Sardiniam relegatur.

II.

Fulgidior rutilo fulget fulgentius aſtro,
An novus in Libycis Sol micat ortus agris?

Sardoas lux illa abiit tamen exul in oras,
Vna nequit Soles Africa ferre duos.

Fulgentius novum in terris prodigium.

III.

Supra homines, ſupraque feras Fulgentius extat
Nil habet humanum, nil habet ille ferum.
Iſto nobilius nunquam tulit Africa monſtrum,
Monſtrorum regio ſit licet illa ferax.

Donatum, Eutychen, Neſtorium, & alios Hæreſiarchas profligat.

IV.

Hæreticæ ſubigis portenta immania ſectæ.
Ingenij doctâ dexteritate tui.
Patria terrificis ſcateat licèt Africa monſtris,
Tu tamen his longè deteriora domas.

I. IANVARII.

S. ODILO *Cluniacenſis Abbas calendis Ianvariis moritur.*

I.

Quâ ſol luce ſuum revolubilis inchoat orbem,
Hâc Odilo, vitæ jam ſatur, aſtra ſubit.
Ivit ad Empyreum, Xeniis donandus, olympum,
Nam novus in cæli ſedibus hoſpes erat.

II. IANVARII.

S. MACHARIUS *Abbas Alexandrinus cibi ſomnique abſtinentiſſimus, deliciis cæleſtibus reficitur.*

I.

VIx reficit ſua membra cibo, ſua lumina ſomno,
Quem Graia impoſito nomine lingua beat.

Delitiis tamen uſque ſatur melioribus, haurit
  Quæ ſibi de pluvio ſidere mella fluunt.
Terra, epulas, ait ille, tuas, tua fercula nolo,
  Dum mihi ſit Chriſtús promus, & aſtra penus.

Culicum, apumque aculeis expoſitus titillantem amorem fugat.

II.

Bella Cupido puer, ſed non pueriliter infert,
  Et vibrat in vetulum flammea tela jecur.
Heu quid agat? fugiat-ne ſenex, contra-ne reſiſtat?
  An vocet ille homines, an vocet ille deos?
Fortè per aërios tractus pennata juventus
  Prædatura breves ibat in arva roſas.
Ferte, piæ volucres, clamat vetus hoſpes eremi,
  Deficio, veſtram ni mihi fertis opem.
Advolat auxilio muſcarum exercitus ales,
  Et querulum à puero protegit hoſte ſenem.
I nunc, Herculeos extolle, Cupido! triumphos,
  Cum tua tam tenuis vicerit arma culex.

Muſca victrix Cupidinis.

III.

Quæ prius indomitum domitrix Pharaona ſubegit,
  Indomitum Puerum nunc quoque Muſca domat.
Ne tamen impariles certaſſe quis imputet hoſtes,
  Aliger aligero victus ab hoſte cadit.
Nam Puer Idalius cecidit, ſtat Muſcula victrix,
  Muſcula pennata eſt, penniger ille Puer.

Amoris & Apiculæ vulnus impar.

IV.

Quam bene belligerant jaculis armatus uterque,
  Hinc Culicum cœtus, Cypridis inde Puer!

Non tamen hæc uno ſunt illita ſpicula ſucco,
Quæ jaculatur apis, quæ jaculatur amor.
Quæ jaculatur apis, mellis dulcedine manant,
Quæ jaculatur amor, ſpicula felle madent.

II. IANVARII.

S. ADLARDUS *Abbas, ex Aulico Aſcetes.*

I

Diviciis, vitiiſque volens, Adelarde! relictis,
Nuda pius Chriſti miles ad arma fugis.
Hic tecum nova bella geris; nova prælia miſces;
Nam dux, & pariter miles, & hoſtis eras. (ſtē,
Quod genus hoc pugnæ eſt; ubi nō qui vicerit ho-
Sed ſe qui poterit vincere, victor erit?

Poſt exhauſtam in egenos pecum, currus cibariis onuſti ei divinitùs mittuntur.

II.

Turba frequens inopem dextrā tibi tendit inanem,
Tu vacuas imples ære, ciboque manus. (ſtret,
Iamque ſuper nihil eſt, Adelarde! quod arca mini-
Et renuit ſolitas (jam dare menſa dapes.
Advexêre graves tibi plena cibaria currus,
Scilicet aſtrorum dulcis alumnus eras.
Nam quæ miſſa tibi, cæli famulantibus aſtris,
Fercula, de ſupero miſſa fuêre polo.
Perge, manuſque inopum largis ſementibus imple,
Has tibi cum meſſes ſidera, Dive! ferant.

II. IANVARII.

S. CLARUS *Abbas ad ſtantem ſibi noctu precanti cacodæmonem efficto crucis ſigno fugat.*

I.

Nocte ſub obſcurâ Clarus dum Numen adorat,
Pronaque ſuppliciter dum rogat aſtra vigil;

Adfuit horrendi furvus dominator Averni,
Sed refugit viſæ ſigna verenda crucis.
Inque ſuam remeat, velut ante, tenebrio noctem,
Et procul à Clari Noctua luce fugit:
Dumque bonam metuit tenebroſus furcifer, ultro
Abſilit, inque malam maluit ire crucem.

III. IANVARII.

S. Genovefa. V. quòd templa frequenter celebraret, à Gerontiâ matre alapâ percutitur,

I

AD notam Genovefa frequens it Numinis ædē,
Vt litet æthereo vota, preceſque Deo:
Sæpius abſentem queritur, reducemque puellam
Increpat impectâ mater iniqua manu.
Vt minimâ ſine labe nites! ſi templa ſubire,
Quòd reliquis pietas, eſt tibi, Diva, ſcelus.

Gerontia Mater in pœnam alapa inflicta oculis orbatur.

II.

Quod celebres divinam ædem, Gerontia mater
Perculit iratâ te, pia Virgo, manu.
Non tulit hoc impune nefas, nam vindice cælo,
Plectitur erepti luminis orba parens.
Ergo ſuum cernens meliori lumine crimen,
Poſcit ab offenſâ virgine mater opem.
Nec deluſa fuit, nam, concedente puellâ,
Vt prius æthereo vidit in axe jubar.
Matribus à reliquis reliquæ de more puellæ
Vſuram accipiunt lucis, at iſta dedit.

Genovefa dura Mater.

III.

Si medicis adhibenda fides, præmolle cerebrum
Protecti durâ matre, piâque ſumus:
At cum te, Genovefa, ſacris procul ædibus arcet,
Dura tibi tantum, non pia Mater erat.

Inter oves paternas, quas paviſſe Genovefa dicitur, ſponſum Chriſtum eligit.

IV.

Pro ſponſo æthereum ſibi ſponſa paciſcitur agnũ,
Dum patrias virgo ruſtica paſcit oves.
Quæ ſibi conciliat tanti ſponſalia ſponſi,
Non eſt judicio, ruſtica virgo, meo.
Nec temere hanc ſponſum virgo ſibi nubilis optat:
Agno, ſi debet nubere, nubat ovis.

Arreptitios duodecim fugatis malis geniis liberat.

V.

Anphitrioniadæ dudenos fama labores
Garrit, & innumeris ſpargit ubique ſonis.
Nodoſæ fuit illud opus mirabile clavæ,
Arma triumphatas hæc domuêre feras.
Iam rumor premat ora loquax, cum mollis inermi
Perculerit totidem monſtra puella manu.

III. IANVARII.

S. Gordius *M. minutatim à carnifice conciditur.*

I.

Gordius innumerâ voluiſſet vivere vitâ,
Poſſet ut innumerâ ſic quoque morte mori.

III. IANVARII.

S. Aldricus *Cenomanenſis Epiſc. ſeverè manſuetus in carpendis Aulicorum moribus.*

I.

Mellificas imitatus apes Aldricus, in aulam
Et ſtimulos & mel providus ore tulit.
At ſine melle ſuum nunquam qui fixit acumen,
Hic ipſas melior vincere viſus apes.

In vrbem Cenomanum ſuis ſumptibus Fontem in duxit.

II.

Grex ſitit, ad Paſtor miſerans derivat in vrbis
Compita, gratuitæ ductile murmur aquæ:
Atque ita Iacobi veteris novus æmulus, agnos
Et paſtas adaquat nunc quoque Paſtor oves.

Agnum cœleſtem ſuo Ovili antetulit.

III.

Purus in Elyſiis qui lilia paſcitur hortis,
Vnicus Aldrici eſt Præſulis Agnus, amor.
Quamquam Paſtor oves pleni numeraret ovilis,
Agnum illum gregibus prætulit ipſe ſuis.

IV. IANVARII.

S. Maullius *M. impune feris obiicitur.*

I.

AMPHITHEATRALES interritus inter arenas
Dive! voraturis traderis eſca feris.
Ne tamen aut pardos metuas, toruos-ve leones,
Namque feris homines plus feritatis habent.

Si neſcis, tibi tortor erit parduſque, leoque,
 Vel rabioſa magis bellua ſi qua fuerit.
Indoleque in melius verſâ parduſque, leoque
 Eſſe tibi pardus deſinet, eſſe leo.

V. IANVARII.

S. EDUARDUS. C. *Rex Angliæ, ægrum mendiculum ad aram D. Petri defert, ubi convaluit.*

I.

PONDUS iners jacet ante ſacri ſacra limina tẽpli
 Irus, utraque manu captus, utroque pede
Votivas gerulo ſi Principe fertur ad aras,
 Certam exorato Numine ſperat opem.
Spemque ratam ſenſit, nam quas cupit æger ad aras
 Succollante novum Principe fertur onus.
Vixque ſalutiferæ Princeps acceſſerat aræ,
 Cum vetus ex ægro corpore torpor abit.
Bajulus hoc melior, multoque valentior alter:
 Qui ſit nobilior non tamen ullus erit.

V. IANVARII.

S. SIMEON *Stylita Columnæ incola.*

I.

Hoſpes hic eſt ſuperis dudum conterminus aſtris,
 Cui ſua cognomen rite columna dedit.
Exiguam pertæſus humum pede fixus in uno,
 Proximus at noctu cernit, & aſtra diu:
Nam celsũ numeroſa premens per luſtra cylindrũ,
 Pené humeris cælum ſuſtinet alter Atlas.
At tu fuſus humi, cœnoque volutus in imo,
 Sidera te digito tangere poſſe putas;
Quin potius terrarum humiles procul abiice curas,
 Nam ſola, cur cælo natus, ad ima ruis?

Aſtra ſuper , patrioſque vagi ſuper ætheris axes ,
Cum nondum poſſis corpore , mente vola.
Tunc procul in nihilum tellus vaneſcet inane
Iuſima , vix oculis inſpicienda tuis.
Compoſitum cum ſole ſolum ſi tantula pars eſt ,
Quantula tantilli pars eris ipſe ſoli ?

Plutonis currum effictο Crucis ſigno in ventum redigit.

II.

Mentitis Auriga Erebi Simeona quadrigis
Allicit , ut facili ſcandat in aſtra viâ.
Thesbites, ait, alter eris, quem turbinis inſtar ,
Suſtulit ignivomis flammea thenſa rotis.
Ille doli metuens, victricia currit ad arma ,
Quadrifidam dextrâ conficiente Crucem.
Vixque ſalutiferum deſcripſit in aëre ſignum ,
Protinus in nebulas currus & orcus eunt.
Non eadem fraus uſque favet , bene ceſſerat olim
Perſephone ſtygiis dum raperetur equis.
At modo nulla tibi cum virgine bella geruntur ,
Iſte vir eſt , vanis quem petis Orce , dolis.
Imo Acheronteos virguncula vicerit hoſtes ,
Objiciat parilem ſi modo prompta Crucem.

VI. IANVARII.

Epiphania Domini Noſtri Ieſu Chriſti. Ad CHRISTUM *de muneribus à Magis oblatis.*

I.

PARTIRI ſi terna licet , Rex maxime Regum ,
Quæ tibi tergemini dona dedère Duces ;
Thura, Puer, pateramque auro radiante gementem
Solus habe, Myrrhæ pars mea munus erit.

Stellæ Chriſtò naſcente oriuntur, moriente occidunt.

II.

Se probat artificem rerum, dum ſidera Chriſtus
Vt moriendo fugat, ſic oriendo creat.

De auro oblato ad CHRISTUM.

III.

Dives ab Eois quî Regibus accipis aurum,
Nos paupertatem ſiccine, Chriſte, doces?

S. IOSEPHUS *regiorum munerum diſtributor.*

IV.

Quæ dederant Reges, poſtquam Ioſephus amoris
Admiſit facili juſta tributa manu:
Diviſit tria dona tribus, ſibi myrrhea ſumit,
Sumit dona parens aurea, thura Deus.

Regibus in patriam redeuntibus fax nulla pravia.

V.

Ad pueri cunas, turbæ prælucet eunti,
Dum redeunt, nullo ſidus in axe micat.
Ne notet Herodes reducum veſtigia Regum,
Extinxere ſuas ſidera cauta faces.

VI. IANVARII.

S. ANDREAS *Corſinus, Epiſc. Feſulanus, quem cum in utero ferret mater, viſa ſibi eſt lupum parere.*

I.

Fœtus adhuc utero matris retinente latebat,
Feſſaque maturum membra gravabat onus:

Illa ſibi falſi viſa eſt ſub imagine ſomni
  Degenerem pleno reddere ventre lupum,
Cyntia jam decies vacuum reparaverat orbem,
  Iamque ſuo liber pondere venter erat:
Crevit ubi pueri virtus ubi grandior ætas,
  Cinxit honoratas infuſa digna comas.
Illusêre piam nocturna inſomnia matrem,
  Ille fuit Paſtor, quem putat eſſe lupum.

VII. IANVARII.

S. Lucianus *M. dum ſacrificat, pectore, pro arâ deficiente, vtitur.*

I.

MYſta ciet ſuperis veſcum dũ numen ab aſtris,
  Triticeoque ipſum condit in orbe Deum,
Sacrificus Martyr, cor ara; ſacraria pectus,
  Diſcipuli templum, victima Chriſtus erat:
Si ſit vaticino fas conjectare Poëtæ,
  Nulla fuit ſummo gratior ara Deo.

Ad D. Lucianum.

II.

Deſit, at abſentem pectus tibi ſufficit aram,
  Dum facceres ſummo myſtica Sacra Deo.
Nulla unquam, melius quæ flagret odoribus ara,
  Nulla unquam, melius quæ flagret, ara fuit.

Ad Maximianum Imperatorem qui velatis oculis D. Lucianum *alloquebatur.*

III.

Non niſi protenſo voluiſti ad lumina velo,
  Martyris alloquio, Maximiane, frui.
Scilicet id peragis, iuvenis ne forte modeſto
  Pectoris indomitas frangeret ore minas.

Captum oculis vates ſolum cur finxit amorem?
Tu quoq; cæcum odium, ſæve Tyranne, probas.

VII. IANVARII.

S. Remundus C. é Familia D. Dominici *à nautis navigio excluſus.*

I.

Remundo cum terra neget neget unda carinam,
Typhi, tuam cælo deiice, quæſo, ratem.
Illa quidem Myniaſque tulit, proceresq; Pelaſgos;
Grandius hoc, ſed erit ſanctius iſtud onus.
Hanc ſimul ac vector tactu felice beârit,
Dignior ætheree, quam prius, arcis erit.

Strato ſuper æquor pallio navigat.

II.

Stabat arenosâ Remundus in æquoris actâ,
Ire per undoſas lintre paratus aquas.
It, redit, & vigili procul omnia lumine luſtrat
An foret in liquidas puppis itura vias.
Nulla fuit, vel ſi qua fuit, prohibente tyranno,
Vectorem recipi noluit illa ratis.
Arte novâ molitur iter, quis crederet unquam?
Lanea ſuppoſitis pallia ſtravit aquis.
Victor inoffenſo calcata per æquora tractu
Currit, & attonitas penula ridet aquas.
Quis novus hic Athamante ſatus? per cærula Phry- (xus
Fertur ove, hic ſolo vellere fertur ovis.

Ad D. Remundum *ex aulâ transfugam.*

III.

Crede togam pelago, te crede ferentibus undis,
Et fuge, quæ pugnat moribus aula tuis.
Vnda quidam refluo fine fine reciprocat æſtu,
Sed magis æquoreis fluctuat aula fretis.

Sic eſt, & tumidas quæ concitat æquoris undas,
Tutior aura tibi, quam foret aula, fuit.

VIII. IANVARII.

S. Laurentius Iustinianus, *Patriarcha Venetus ſodalem ſuum ad meliorem vitam traducit.*

I.

DVm thalamo Ditis nuptam deducere tentat,
Pirithous Theſei fertur iiſſe comes.
Laurenti, Venetæ decus aſpectabile gentis,
Cultor amicitiæ nobilioris eras.
Ille Acherontheas ſocium deduxit ad undas,
Tu ſocium melior ducis ad aſtra tuum.

Plumeam culcitram moriturus ſibi ſubtrahi iuſſit.

II.

Extremam jam pene animam moribundus agebas,
Antiſtes Venetæ Gentis, & orbis amor:
Tollite, ais, tepidis mollita toralia plumis,
Ne ſit in Attalico mors mea nixa toro.
Dixiſti, placidaque oculos ſub morte natantes
Oculis in durâ tu quoque nudus humo.
I tamen, & merito longum fruiturus olympo,
Pluma tibi quamquam deſit, in aſtra vola.

VIII. IANVARII.

S. Severinus *Noricorum Apoſtolus, ſoluta ſuis precibus Danubij glacie, ut naves onerariæ frumentum traijcere poſſent, Viennæ Auſtriæ fame laboranti ſuccurrit. Idem Danubium, intra templi ambitum excurrentem, compeſcuit.*

I.

Frigore conſtiterat rigido gelidiſſimus Iſter,
Nec poterat vetitâ currere cymba viâ;

Tu tamen in lacrymas, & in humida vota ſolutus
Dive, catenatas frigore ſolvis aquas;
Lymphaque jejunam dudum tranſmiſit ad urbem
Oppletas multo farre, ciboque rates.
Mox ſacram effrænis dum labitur Iſter in Ædem
Frænata imperio ſubſtitit unda tuo.
Ilicet in partem lymphis moderaris utramque,
Seu nolis fluvios currere, ſive velis.

IX. IANVARII.

SS. IVLIANUS & BASILISSA *MM. & caſti Coniuges, à quorum toro mirus odor efflabatur.*

I.

Votivam, Sponſi, thalamum vertiſtis in aram,
Quæ ſuffitu halans divite thuris olet.
Aut torus Elyſium veſter mutatur in hortum,
Quem dulcis variis floribus afflat odor.
Cur tamen Ambroſio thalamus ſuffimine fragat?
Cauſa ſubeſt, nullo Cypridis igne flagrat

S. IVLIANUS *in ipſo funere Celſum Martyrem Chriſto parit.*

II.

Quâ Syrus indigenis gratiſſimus amnis, Orontes
Volvit inexhauſtas irrequietus aquas,
Degebat Baſiliſſa ſuo cum conjuge conjux,
Virgo cum ſponsâ virgine ſponſus erat.
Iamque diu caſtum ſervarat uterque cubile,
Cum Baſiliſſa ſuo funere functa cadit.
Interea ruit ex erebo furialis Enyo,
Et petitur quæ pars una ſuperſtes erat.
Dum rapitur miſeranda volens ad funera ſponſus,
Ad parilem raperis tu quoque Celſe, necem:

Nam teneram Martyr parit ipſo in funere prolem,
Cumque ſuo proles viſa parente mori eſt.
Nemo pudicitiam poſthàc ſterileſcere dicat,
Hujus enim ſoboles Celſus, at illa parens.

X. IANVARII.

S. MARTIANUS C. *Templi incendium lacrymis extinguit.*

I.

FLamma vorax ſine more furit, tẽpliq; ſupellex
deperit,& pleno pendula dona tholo
Dumque alij fonteſq; ferunt,fluvioſque liquentes,
Quidquid & in tantis mens ſolet ægra malis ?
In lacrymas it Myſta dolens,ſpargitque furentem.
Quem prius ex oculis fuderat, imbre rogum.
Protinus attonitas cohibet reverentia flammas,
Nec fuit ulterius ſerpere viſa lues.
Vos qui facrilegos lymphis fluvialibus ignes
Spargitis,ancipiti turba citatâ gradu,
Dicite, cur ſterilis dudum vos cura fatigat ?
En propè, quam longè quæritis,unda fluit.

Datâ egeno veli togâ, auream è cælo recipit.

II.

Te laceræ largitum inopi mala ſcruta lacernæ
Protinus auratâ ſidera veſte tegunt.
Callidus es, tunicâque catus te paupere nudas
Dum meliora datis ſæpe repenſa vides.
Scilicet illectum melioris amore lacernæ,
Te reor attritam, Dive! dediſſe togam.

XI. IANVARII.

S. Hyginus ſummus Pontifex & M. ab *Antonino Pio, tanquam Magiæ reus, morti addicitur.*

I.

Carmine Theſſalico Stygios accerſere manes
Creditus, immeritum funus Hyginus obit.
Et famam pietatis habet, qui criminis autor
Pontificem crudâ mandat obire nece.
Cæſar & Antiſtes nomen commutet uterque,
Nam Pius hic dici debet, & ille Magus.

XI. IANVARII.

S. Theodosius *Abbas veste cilicinâ induitur.*

I

Corpora ſetoſo Theodoſius angit amictu,
Et Stygis inſidias hâc procul arte fugat. (ros,
His quoque, quicunq; es, ſimiles tibi ſpondeo lau-
Par lorica tuum ſi modò pectus habet.

XII. IANVARII.

S. Archadius *M. & manibus & pedibus Tyranni imperio orbatur*

I.

Propositi Archadiũ cernens, fideíque tenacem,
Has rigido Iudex intonat ore minas:
Ite, viri, rapite arma manu, ſtrictoque ſatelles
Enſe, pedes geminos amputet, enſe manus.
Vix ea, cum rabidâ tortor male percitus irâ,
Iudicis imperium dira jubentis agit.
Falleris, impietas! nam curret in æthera Martyr
Abſque pede; & palmas colliget abſque manu.

XII. IANVARII.

S. Satyrus *M. falſi Numinis ſtatuam flatu dejicit.*

I

Dum per Acheiadas Satyrus pervaderet urbes,
  Fuſilis inſanâ ſtabat in æde Deus:
Hîc populi lymphata cohors altaria circum
  Siſtit, & inceſto Numen honore colit.
Vidit, & ingemuit Satyrus, turpemque coloſſum
  Sternere, Ludicrâ, quâ valet, arte parat.
Sufflat in adverſum tenui ſpiramine numen
  Mixtaque numinibus corruit ara ſuis;
Inque ſuas abeunt aræque, & numina partes,
  Tacta velut ſubito fulminis igne forent.
Exululate, Papæ, vacuas cum difflet in auras
  Ridiculos Satyrus, numina veſtra, Deos.
At tu quem ſubiti rapuit ſacer impetus œſtri;
  Quique ruis toto ſigna caduca ſolo;
Dive, nihil peragis; nam numina fracta reſurgent,
  Cum ſtruat hæc fuſo quilibet ære faber.

XIII. IANVARII.

S. Hilarius *Pictavorum Epiſc. Abram filiam ſuam unicam hortatur, ut humano ſpreto connubio, divinum præoptet.*

I.

Gallorum præſignis honos, cui nobilis altũ
  Infula ſacrato cinxit honore caput:
Egerat impubes jam filia nubilis annos,
  Vna tibi caſto quæ fuit orta toro.
Hanc multi periêre proci; certantque viciſſim
  Et Patris & Natæ ſollicitare fidem.

Tu tamen hanc ſummo deſpondes rite Tonanti;
Iure ſocer Generum quæris habere Deum.

XIV. IANVARII.

S. Felix *Nolanus C. inter. Aranearum telas ab hoſtibus defenditur.*

I.

Hîc ubi læta ſuos latè Campania campos
Explicat, intonſis fertilis ora jugis:
Semiruti penetras, Felix, divortia muri,
Hoſtiles fugiens, quâ licet arte, globos.
Protinus egeſtos ſuſpendit Aranea caſſes,
Et verſuta ſuum deproperavit opus.
Acceſſit, latæque videns propetaſmata telæ
Turba redux, nullos credidit eſſe dolos.
Ingenium, moreſque ſuos mutavit Arachne,
Nec velut ante, ſuâ calliditate nocet.
Quæ prius in prædam ſublimis ab arce ruebat,
Te prædam hoſtilis nunc vetat eſſe manûs.

Araneus è textore faber.

II.

Callidus inſolitam meditatur Araneus artem
Texere, dum veteri ſtamina more putas.
Nempe tibi tutum, Felix, Felix, fabricavit aſylum,
Sic fuit ille faber, qui modo textor erat.

Ad D. Felicem *aranearum ope tutum.*

III.

Effugis inſolito, Felix, tutamine ſoſpes,
Et venit, vnde neges poſſe venire, ſalus.
Ecce plagæ prohibent, plagis ne ſaucius eſſes,
Telaque ne telis impeterere, vetat.

XV. IANVARII.

S. Paulus. *Eremitarum primus, ad Eremum tendit, ubi Corvorum obſequio paſcitur.*

I.

Forte puer patrias, ſua tecta, reliquerat ædes,
Concava fortuiti dum ſubit antra jugi,
Captus amore loci, rivique ſtrepentibus undis,
Conſtitit, &, requies hæc mea, dixit, erit.
Dixit, & hoc crebros numerans ſub fornice mēſes,
Cœpit, qui juvenis venerat, eſſe ſenex.
Hic facilem levat unda ſitim, ſed in hoſpitis eſcam
Nulla recuſato jugera farre virent. (bores,
At quam non tulerant hominumque, boumque la-
Hanc tulit obſequio providus Ales opem.
Nam Cererem alatus, roſtro famulante, miniſter,
Geſtat ad annoſum, veſca diurna, Senem.
Et quamquam ſtipulante fame, couvivia fido,
Inguſtata tamen ſobrius ore tulit.
Appoſitâ cur, Corve opifer, non paſceris eſcâ?
Vnde novus reprimit roſtra modeſta pudor?
Ah video cur nulla fames irritat edacem,
Integer in patulo cur manet ore cibus:
Ne probet immemorem Senior ſe muneris hujus,
Participem cœnæ te facit eſſe ſuæ,
Multaque quæ menſâ ſuperant analecta remotâ,
Vecturæ prætium providus eſſe ſinit.

Corvus D. Pauli *Nutricius.*

II.

Incoluit pius antra Senex, longuâque verendus
Canicie, crebros viderat ore, dies
Quamque puer ſyluam compexerat antè puellam,
Poſt longo annoſam tempore viditanum.

Ales ei molitor molitor piſtorque diaria portat,
Qui coquus, & condus-promus & altor erat.
Nutritam à Corvo quis crederet eſſe columbam,
Ni faceret certam res prius acta fidem,
Nam cum, Paule, fores morum candore columba,
Obſonator erat Coruus, Alumnus eras.

Corvus Morigerus.
III.

Dum ſuper immenſas impune Noëmica lymphas
Cymba, triumphatis ſoſpita fertur aquis;
Coruus ad omniferam juſſus revocare phaſelum,
Non tulit oblitos ad ſua ſepta pedes.
At modò morigerus iuſſi non immemor ales,
Pabula Thebæo fertque refertque ſeni.
Cum docili niger ales eat, redeatque volatu,
Hunc ego jam facti pœnituiſſe reor.
Quidquid & antiquis olim peccaverat annis,
Id totum obſequio velle piare ſuo.

Ad D. Paulum.
IV.

Cum te. Paule! ſciam puri candoris amantem,
Dic age, cur volucris fert tibi nigra dapes?

Ad lautos Epulones.
V.

Sæpius ad ſterilem Corvus revolavit Eremum
Laturus vetulo farrea liba Seni.
Cur nullus jam veſtra petat cœnaçula Coruus,
Lurcones, ſultis diſcere, cauſa ſubeſt.
Cum vos alitibus videat prope parcere nullis,
Callidus à veſtris dentibus ille timet.

BIBLIOTECA NAZ. ROMA

Ad eoſdem.

VI.

Scire lubet veſtras cur non volet ales ad eſcas,
Qui tulit ad notum prandia ſæpe Senem.
Quæ nunquam redeant, veſtræ data præda ſaginæ,
Huc alias Corvus tendere cernit aves.

Corvus cibi abſtinens.

VII.

Nil niſi dimidium defert in prandia panem
Forte aliam partem ſurpuit ales edax:
Non reor id cauſæ, nam, Paule, famelicus Ales
Exemplo didicit ſobrius eſſe tuo.

Accedente D. ANTONIO *integrum panem defert Corvus.*

VIII.

Quamvis parca tenax obſonia dividat ales,
Dimidioque ſtatam pane miniſtret opem:
Si tamen invitet convivam ad prandia Paulus,
Integra quæ portet fercula Corvus habet.

Tunica ex palmis contexta induitur.

IX.

Sutilibus nova jure tegit te penula palmis,
Non ſatis eſt, ornet ſi tibi palma manus.
Vndique magnificis te debet adorea palmis
Cingere, qui toto corpore victor eras.

Vita functus, genibus tamen ſuffultus nititur.

X.

Obſitus annorum numero, jam Paulus eodem
Fuderat ore animam, quo prius ore preces.

Spiranti jures ſimilem, ſimilemque precanti,
Tam bene viventis munia corpus agit.
Nam genibus ſubnixus erat, manibuſque ſupinis
Supplicat, & ſolo poplite preſſat humum.
Cur tamen erecto ſtetit ad ſublimia vultu?
Vult fugientem animam corpus inane ſequi.

D. PAULO *tumulando ſepulchrum Leones effodiunt.*

XI.

Accelerant gemini, Paulo moriente, Leones,
Et cava lamentis triſtibus antra replent.
At ſimul ac membris captiva ſenilibus hoſpes
Contempto exceſſit mens ſuper aſtra ſolo:
Effodiunt modicum, ſabulo cedente, ſepulchrum,
Molliter annoſi quo Senis oſſa cubent.
Viventi obſequium qui non renuêre Leones,
Nunc etiam extincto poſt pia fata ferunt.
Ni Leo jam ſilvas regnum tenuiſſet in omnes,
(Nam nemorum latè regia ſceptra tenet)
Ne tale officium juſtâ mercede careret,
Debuerat famulis imperitare feris.

Ad D. PAULUM.

XII.

Curribus indomitos mirum ſubiiſſe Leones,
Mirius eſt feretro, Dive, ſubiſſe tuo.

Corvi & Leonis in D. PAULUM *obſequium.*

XIII.

Obſequium famulare tibi præſtantibus, ipſis
vidimus ingenium mitius eſſe feris.
Deſinit eſſe rapax, te, Paule, ſuperſtite, Coruus,
Deſinit eſſe ferox, te moriente, Leo.

XV. IANVARII.

S. Maurus *Abbas ſuper aquas tutus incedit.*

I.

Maure ! per attonitas ſicco pede laberis undas,
Te probat hæc levitas moribus eſſe gravem.

XV. IANVARII.

S. Ioannes *Calybita C. quem mater poſt mortem agnitum, dum aureis veſtibus involuit, manu obriguit.*

I.

Viderat in patriis Calybita penatibus hoſpes
Ter nive conſpicuum, ter quoque meſſe ſolum:
Mors larvam eripuit natum poſt funera novit,
Quem male mendicum credidit antè parens,
Arte laboratas adhibet pro ſindone veſtes,
Quas oculis fuſo reddidit imbre graves.
Cur Natum, inconſulta parens, (heu munus inane)
Obnubis Tiriâ poſt ſua fata toga?
Veſtem aufer procul hinc gemmis auroq; rigentē,
Nî tibi vis rigeat tarda ſtupore manus.
Qui trita induitur, dum viveret ante lacerna,
Haſne modo phaleras funere functus amet?

Ad Matrem D. Calybitæ.

II.

Ne nati incuſes, Mater! pia furta latentis,
Profuerit laribus delituiſſe tuis.
Nunquam adeo latè toto celebretur in orbe;
Ignotus patria nî foret ille domo.

Ad

Ad EANDEM.

III.

Cùm tibi, quam cernis, non detur cernere prolem;
Nonne tuus, Mater! lumine captus amor?
At Phrygiæ modò texta paras ſuprema lacernæ,
Poſtquam nullius tegmine veſtis eget.
Antè dediſſe tui documenta decebat amoris:
Qui venit, ut curet funera, ſerò venit.

XV. IANVARII.

S. BONITUS *Claromontanus Epiſc. dùm noctu precibus in templo vacat, ſacram veſtem mirè candidam à Deiparâ accipit.*

I.

Dum Bonitus tacitæ per amica ſilentia noctis,
Imploratam almæ Virginis orat opem:
Ecce ſuo, Aligerûm turbâ comitante, Clienti
Attulit albentem Virgo Patrona togam.
Hanc ſuperæ nevere manus, nec Dædala Pallas
Tantæ aliàs unquam texuit artis opus.
Quantus eras! ô quantus eras, digniſſime Præſul:
Cui video ſuperas ſuppara nere manus.
Suppara ſed nullo longè nitidiſſima nævo,
Suppara lacteola candidiora via.
Nimirùm nivibus, puræque ſimillima lanæ,
Carbaſus eſt animo concolor illa tuo.
Imò licèt candore nives, & lilia vincat,
Tu tamen ipſe animi candidioris eras.

Ad EUNDEM *de eadem ſacra veſte.*

IV.

Unde trahit tantum veſtis ſincera nitorem,
Quam tibi cæleſtes, Dive! tulêre manus?

Conſpicuum minùs albet ebur,minùs alba liguſtra,
Et minùs ad ripam fluminis albet olor.
Hanc nec Amyclæis tinxit manus ulla venenis;
Hanc nec in Heſperiâ lavit Iberus aquâ:
Hanc Babylon non pinxit acu, nec nobile vellus
Graminibus crevit, Terra Phaliſca! tuis.
Nonne aries ſuperis rutilat qui pulcher in aſtris,
Vellera texendæ contulit alba togæ?

XVI. IANVARII.

S. MARCELLUS *ſummus Pontifex & M. belluis alendis à Maxentio præficitur.*

I.

Pontificem pecori dum Rex præfecit alendo,
Paſtoris functum munere ritè probat.

XVI. IANVARII.

S. FURSEUS C. *ſemel atque iterùm è mortali corpore excedens, ab Angelis in cælum tollitur.*

I.

Deducente choro Superûm, rutilantia Furſeus
Corpore depoſito ſæpiùs aſtra ſubit.
Inque ſuum remeat rurſus mens hoſpita corpus,
Lætior, hoſpitio ſi foret orba ſuo.
At ſupremum abiens exceſſit ab ædibus hoſpes,
Nec reditura iterum mens ſuper aſtra volat.
Ah! ne quære redux, veteres ne quære penates,
Præſtat enim vacuos hoſpitis eſſe lares.
Corpus humo mortale trahis,trahis æthere mentē,
Pars habitet patrium reddita quæque locum.

XVII. IANVARII.

S. ANTONIUS *Abbas eremum in urbem vertit.*

I.

NE coleret celebrem populis Antonius urbem,
Fugit, at in mediâ ſe videt urbe coli.
Nam plebs accurrit ſtudio conferta videndi,
Inque urbem ſubitò vertit agreſte nemus:
Nec latet ignavâ virtus umbratilis umbrâ,
Sed ſegetem pulchræ laudis ubique metit.
Clarius obſcurâ pugnat bellator arena,
Quàm ſi conſereret prælia, ſole palàm.

Spectris infernis fruſtra illuditur.

II.

Induat ora licèt variarum Pluto ferarum,
Tartareiſque nemus perſtrepat omne ſonis:
Nã modò frẽdet Aper, modò ſibilat horrida ſerpẽs,
Et modò venantum latrat ab ore canum.
Inque lupis ululat, falſaque in tigride rancat:
Sus grunnit, taurus mugit, & hinnit equus.
Mox elephas barrit, rugit leo, rudit aſellus,
Innumeroſque uno dividit ore ſonos.
Non tamen his ſpectris Senior, pompâve movetur,
Forſan ad hæc trepidet ludicra tyro rudis.
Hic pugil innumeras viſus decerpere lauros,
De Styge perdomita ſæpe trophæa tulit.
Nec quicquam hæc ſolidis miſcentur inania rebus,
Non timet intrepidus talia viſa Senex.
Cui rabiem poſuêre lupi, verique leones,
An metuet fatuas, panica monſtra, feras?

Objecto Crucis ſigno à Styge tutus.

III.

Imbellis, ſenioque tremens Ægyptius heros
  Ridet avernales, quos ſtruis, orce! dolos.
Si ſapis, invalidas, quibus uteris, exue fraudes,
  Non facili prudens luditur arte Senex.
Ille decuſſata ſi pinxerit aëra dextra,
  In ſubitam cernet te procul ire fugam.
Cur tamen ad ſolam viſæ Crucis effugis umbram?
  Illa, quibus toties vinceris, arma times.

Toto terrarum orbe pro libro utitur.

IV.

Dive! tibi vaſti liber eſt ſi machina mundi,
  Dic, ubi erit tanti Bibliotheca libri?
Cur tamen unius mihi Bibliotheca petatur?
  Unus enim non eſt Bibliotheca liber.

XVIII. IANVARII.

S. LEOBARDUS C. *ædibus à fratre pulſus, rectà ad Aſceterium, ex hoc in cælum tendit.*

I.

TE, Leobarde! ſuis germanus ab ædibus arcet,
  Nudaque dat nudum ſub Iove terra torum.
Suſpicis aſtriferi laqueata palatia cœli,
  Et tibi, dùm fulgent ſidera, ſordet humus.
Eſte procul patrij, clamas, laquearia tecti,
  Quod negat hoſpitium frater, id aſtra dabunt.
Et citiùs dicto, generoſus Transfuga ſacræ
  Nomina militiæ ſponte daturus abis.
Poſtque triumphatos orci ſuperabilis hoſtes,
  Victor in æthereâ ſede receptus ovas.

Quis modò fraterno ſapiens confidat amori?
Sæpe nocendo juvat frater, amando nocet.

XVIII. IANVARII.

S. Prisca *V. & M. in flammas impunè conjecta.*

I.

Priſca verecundæ pars non inhonora cohortis,
Quæ medios inter ſtas inadusta rogos.
Non calet, at ſplendet, tibi qui ſuccenditur ignis,
Splendor ineſt, illo nullus in igne calor.

Ad eandem in ſuppliciis illaſam.

II.

Et ſexu, & teneris eſſes cùm mollis in annis,
Vnde tibi tantum, parva puella! decus?
Aſpernata prius fueras quæ tigridis ungues,
Vngula carnificum nîl tibi, Priſca, nocet.

Leonibus fruſtrà objicitur.

III.

Biſſenis unum addideras natalibus annum,
Priſca, inter latias gloria rara nurus;
Cum te implacati rabies furioſa Tyranni
Armeniis prædam juſſerat eſſe feris:
Abſtinuit tamen ora Leo, pavidusque refugit,
Et ſævo intactam tangere dente timet.
Tu nullo ſtas firma metu, Leo namque pavorem
Virginis, aſt animos virgo Leonis habes.

XIX. IANVARII.

S. Marius *M. quòd ignem nollet adorare, in ignem conjicitur, ſed ſine noxa.*

I.

MOre ignem patrio Marius dū Perſa litanti
Se veneraturum pernegat eſſe manu:

Protinus hunc Lictor (ſic juſſerat ira Tyranni)
  Pertrahit in medios, buſta parata, rogos.
Diviſit ſe flamma patens, rituque coronæ,
  Cinxit honoratas ambitioſa comas.
Dumque pias reprimit miranda modeſtia flammas,
  Et caput innocuus lambit & ambit apex;
Non colere eſt ipſum viſus Pugil inclytus ignem.
  Sed Pugil eſt ipſo viſus ab igne coli.

SS. Marius & Martha *Conjuges*, Audifax & Abachus *eorum liberi manibus orbantur.*

II.

Nec quicquam gladio turbæ nil tale merentis
  Victrices reſecas, dire Laniſta! manus;
Nam quod Chriſtiadis Heroibus inſtat agendum,
  Bellum animo geritur, non feriente manu.

Ad Christum.

III.

Chriſte, tibi dederat manibus donaria plenis,
  Dat modò turba ſuas poſt ſua dona manus.

De SS. Mario & Martha, *eorumque liberis.*

IV.

En pater, en genitrix, en pignora bina parentum,
  Pro Chriſti tolerant nomine mille neces.
Tam bene cùm proles imitetur utrumque parentẽ,
  Tam bene cùm prolem formet uterque parens:
Vtràque digna fuit proles utroque parente,
  Prole utraque fuit dignus uterque parens.

XIX. IANVARII.

S. Pontius M. *ſine noxâ ignem pedibus calcat.*

I.

Per medias graderis, Salamandræ more, favillas,
  Nec tibi, qui reliquos exedit, ignis obeſt.

Diſſimilem, ſimilem-ve Petro te dixero, Martyr!
Alter enim flammas calcat, & alter aquas.

Ad Eundem.

II.

Ludenti medios nuda tibi calce per ignes,
Non pyra, ſed potius flamma pyropus erat.

Geminum Leonem in circo ſuperat.

III.

Anteit Alciden ſacer heros, namque Leonem
Alcides unum vicit, at iſte duos.

XIX. IANVARII.

S. Launomarus *Abbas adhuc puer oves paternas paſcit.*

I.

Launomarus puris puer olim purior Agnis,
Innocuus patrij Paſtor ovilis erat.
Conveniens hæc vita fuit, nam jure morari
Inter lanigeras debuit Agnus Oves.

Eradicatum ſua oratione arborem migrare alio ſuadet.

II.

Launomare! auritam radicitus extrahis Alnum,
Et natalitia cedere cogis humo.
Quanta tuæ, proh! quanta fuit facundia linguæ,
Ceſſerit eloquio cùm vaga ſylva tuo?
Monichus ingentes jaculatus dicitur Ornos,
Quas priùs è proprio traxerat ille loco.
At tu major eras, nam quod, fera monſtra, Gigantes
Vix poterant manuum niſibus; ore potes.

De eadem Arbore.

III.

Quis novus hic Orpheus, cujus modulamine vocis
Cogitur è patrio ſylva migrare ſolo?
Et fidis, & fidei ſunt hæc miracula rerum:
Nunc fidei Quercus ceſſit, ut ante fidi.

Fera à Lupis agitata ad eius antrum, ſinumque confugit.

IV.

Te Lupus inſequitur, roſtroque fatigat hianti,
Et nullum, quod te ſalvet, aſylon habes.
Launomari petis antra tremens, gremioque fideli
Abditus, eluſo callidus hoſte lates.
Si vitare Lupos iterum, levis Hinnule! quæris;
Rurſus in hoc poteris delituiſſe ſinu.

XX. IANVARII.

S. SEBASTIANUS M.

I.

Dive! tibi celebres meditabar pangere lauros,
Nomen at in verſus noluit ire tuum.
Non tamen Aoniis ideò reticebere plectris,
Nec ſine te noſtrum perficietur opus.
Nam mihi præcipuo cùm ſis venerandus honore,
Tu meliore mihi voce Sebaſtus eris.

Ad APOLLINEM.

II.

Projice plectra manu, pharetraq; inſtructus & arcu,
Stridula depoſita corripe tela lyra.

Qui lacerum pungunt numeroſa morte Sebaſtum,
Te decet hos jaculis pungere, Phœbe! tuis.

D. Sebastianus *palo alligatus ſagittis configitur.*

III.

Proh facinus! duro religatus brachia trunco
Innumeras patitur Martyr ab hoſte neces.
Ille quidem nullis protectus membra lacernis,
Nudus erat, ſi non veſtiat illa cruor.
Virginitatis amans, nulla ne veſte tegatur,
Maluit effuſo ſanguinis imbre tegi.

D. Sebastianus *Tortoris & Amoris ſcopus.*

IV.

Iuncta ſimul feriunt unum duo tela Sebaſtum,
Tortor enim jaculis inſtat, amorque ſuis.
Miſſilibus telis figit præcordia Tortor,
Miſſilibus telis pectora figit Amor.
Sauciat inflicto truculentus vulnere Tortor,
At pius inflicto vulnere ſanat Amor.

D. Sebastianus *ſacri Amoris pharetra.*

V.

Cœleſtes divinus Amor captabat amantes,
Captabat rari victor amantis amor.
Vna manus nervum, geſtat manus altera telum,
Et puerile gravat pendula theca latus:
Aëra percurrit velox, per & æthera currit,
Telaque marmorea ſpargit ubique manu.
Iamque ſuperſtitibus pharetram viduaverat armis,
Cùm tua, quæ pateris ſpicula, Dive! videt.
Ergo fatigatas ſiſtens Amor aureus alas,
Exuit ex humeris pondus inane ſuis.

Teque ſimul miſerans, ſimul udo lumine cernens,
Compellat roſeo lacteus ore puer. (arcus
Quamquam abſint pharetræ, modò ſuppetat integer
Pro pharetra poſthàc tu mihi, dixit, eris.

Nova venatio.

VI.

More licèt volucrum patiatur vulnera Martyr,
Diſſimiles ineunt Martyr, aviſque vias.
Cuſpide dum petitur, cælo delabitur ales,
Ad cælum, fixus cuſpide Martyr abit.

Ad D. SEBASTIANUM.

VII.

Telorum invectus pennis, ſuper æthera victor
Scandis, & ingratam deſeris ales humum:
Nos brutæ telluris onus torpemus inertes,
Ni jaculis pungas nos quoque, Dive, tuis.
Telorum da parte frui tibi cedimus alas,
Pro ſtimulo nobis, quod ſuperabit, erit.

Ad Tortores.

VIII.

Pone ſagittiferas, gens efferа! pone pharetras,
Non habet illæſum jam nova plaga locum.
Conciſum repetita perit per vulnera corpus,
Nec modò pars odiis eſt ſuper ulla tuis.
Exanimis cenſendus erat, ſed vulnera ſentit,
Vnicus exanimem non finit eſſe dolor.
Quot ſpicæ in campis, tot inhærent ſpicula mẽbris,
Vix vaga tot pennas, dum volat, ales habet;
Vix tot acuminibus pungens Erinaceus horret,
Vix Roſa tot veprium morſibus hirta riget.
Exiſſet jam vita diu, ſed fluctuat anceps,
An dabit illa ſibi plaga, vel illa viam.

Dumque ignorat adhuc, quâ tandem parte recedat;
Mens trahit ambiguas irreſoluta moras,
Sed quid ego veſtros remoror, fera turba! furores?
Proderit innumerá cuſpide membra tegi:
Nimirùm alatis ut erunt velata ſagittis,
His poterunt pennis ocyùs aſtra peti.

Ad Eoſdem.

IX.

Sat furiis ferroque datum, ſat ſanguinis hauſtum,
Vt faties avidam, putris hirudo! ſitim.
Cernis, ut uberibus ſanguis fluat undique rivis;
Veſtiat ut riguus corpora nuda cruor?
Nec miror laceris hunc artubus eſſe cruorem,
Sed nullum fronti miror ineſſe tuæ,
Scilicet erubuit Martyr, quando, impie Tortor!
Debuit eſſe tuo totus in ore rubor.

Ad Spectatorem.

X.

Tu quiſquis ſpectator ades, ſi lumine ſicco
Iſta potes, ſicce cernere cuncta potes.
Cernis ut illæſum non tangant ſpicula truncum?
Hæc niſi te tangant ſpicula, truncus eris.

XXI. IANVARII.

S. MENRADUS *M. poſt Sacrum peractum, à ſicariis occiditur, qui itidem occiſi in Corvorum quos Divus alebat, prædam cedunt.*

I.

VIx ſacris operatus eras, Menrade! ſatelles
Molle tibi jugulum ter, quater enſe ferit:
Intereà gemini redeunt ad pabula Corvi,
Paſcere quos ſolitus munere farris eras.

Vt vacuas vidêre manus, & corpora toto,
Quantus eras, latè ſanguinolenta ſolo:
Latronem incurſat geminum, roſtroque redunco
Vindicat illatam Coruus uterque necem.
Exiguâ ſta, Corve! morâ, tibi furcifer eſcam
Quam rapuit vivus, poſt ſua fata dabit.

XXI. IANVARII.

S. Agnes *V. & M. è lupanari illibata egreditur.*

I

Duceris ah! traheris potiùs, miſerabilis Agnes!
Ad loca, quæ caſto non licet ore loqui:
Ne tamen inſcriptæ metuas mala nomina cellæ,
Nam tuus hinc expers labis abibit honos.
Dum cœnum obſcœnum clarat, tamen aureus extat
Phœbus, & obſcœnum deſinit eſſe lutum.
Sic tua virginitas labem non contrahet ullam,
Hic tamen impurus deſinet eſſe locus.

A Tyranno nudata, crinibus, ſubitò enatis veſtitur.

II.

Raptaris ſpoliata togâ, ſpolianda pudore,
In medios, Agnes, ut ſolet Agna Lupos.
Parce tamen, pia virgo! metu, ſpontanea veſtis,
Vnde minùs reris, jam tibi tegmen erit.
Ecce nouus creſcente comâ, te velat amictus,
Illam neſcieras tâm propè, Diva! togam.

Aliud.

III.

Veſte puellari nudatur amabilis Agnes,
Delibata oculis non tamen illa fuit.

Sponte ſuâ natis tegitur pro veſte capillis:
Vellere veſtiri debuit Agna ſuo.

D. AGNETIS *coma ſervando pudori opportuna.*
IV.

Quæ coma captandis pôrgebat amantibus olim
Spicula, dum prædas illaqueârat Amor:
Hæc modò virgineum tutatur honeſta pudorem,
Atque ita fit clypeus, quæ prius enſis erat.

Agnus in ſinu D. AGNETIS *depictus.*
V.

Fert Ovis innocuũ (quid enim ferat aptius?) Agnũ,
Agnum Agnes gremio dum fovet ipſa ſuo.

D. AGNES *in flammis illæſa.*
VI.

Is pede per domitas, Agnes! victore favillas,
Regnat ut in mediis tuta Pyrauſta pyris.
Sobrius appoſitâ procul abſtinet ignis ab eſcâ,
Nempe tuas refugit lambere, virgo! nives.

Aliud.
VII.

Alget in egelidis flammarum ardoribus Agnes:
Quodque putabatur pruna, pruina fuit.

Aliud.
VIII.

Cur mediis alget, non ardet in ignibus Agnes?
Non erat in flammis ardor, at algor erat.

D. AGNES *flammis erepta gladio obtruncatur.*
IX.

Quam nec flamma vorax, nec proximus ignis ade-
Hoſtia carnifici concidit icta manu : (dit,
Clariùs occideret flammis rutilantibus Agnes,
Saucia ſed cultro debuit Agna mori,

D. AGNETIS *vincula ſponte defluunt.*
X.

Sponte ſuâ manibus manicæ cecidêre ſolutis,
Libera mactari victima, virgo! cupis.

D. AGNES *piacularis victima.*
XI.

Non alia eſt quærenda tibi, quâ Numina places
Victima, placando nam cadis Agna Deo.

XXII. IANVARII.

S. VINCENTIUS *M. cujus corpus exanimum à feris & à volucribus Coruus defendit.*
I.

Vincenti factis nomen qui fortibus imples,
Nec vacuum meritis laudibus eſſe ſinis :
Iam per mille neces, per mille pericula rerum,
Paſſus eras unam pro pietate necem.
Alitibus data præda jaces, niſi Coruus abactor
Arceat obſcœnas, ne lacereris, aves.
Nam crocitat, roſtroque ferit connixus, & ungue;
Si quà fera, aut vultur ſi quis odorus adeſt.
Corporis exanimi ſi ſit cuſtodia Coruus,
Certe ovium cuſtos nunc erit ipſe lupus.

Coruus diverſis miniſteriis obſequens.

II.

Et roſtro & rigidis connititur unguibus ales,
Ne lacer à reliquis, Martyr! edare feris:
Quàm varios, mandante Deo, famulatur in uſus!
Quàm diverſa vnus munia Coruus agit!
Thesbitæ adfuerat quondam ne deforet eſca,
Nunc prohibet, ne tu flebilis eſca fores.

Ad D. VINCENTIUM.

III.

Corporis extincti cuſtos dum Corvus edaces
Et roſtro, & curvis unguibus arcet aves?
Dive! animum melior, multòque beatior ales
Abſtulit, & ſacrum pignus ad aſtra tulit.

XXII. IANVARII.

S. ANASTASIUS *Monachus dùm flagris cæditur, Tortores rogat ſacras ne veſtes attingant.*

I.

Nudat Anaſtaſius dùm prompta, iubente Tyranno,
Membra catenatis dilanianda flagris:
Parce ſacris, ait ille, togis, me percute, Lictor!
Inque humeros tantum ſæviat ira meos.
Quæ cauſa inſolitum produxit idonea votum?
Innocuas veſtes, ſe putat eſſe reum.

Ei vitam laqueo Tortor eripit.

II.

Non laqueo torquet, donat te torque Satelles,
Quod laqueus reliquis, id tibi torquis erat.

Ad Tortorem.

III.

Quem lethum ſubiiſſe putas, ſuper aſtra reſurgit:
Victor Anaſtaſij, nî male nomen habet.

XXII. IANVARII.

S. Carolus *Magnus, Rex & Imperator.*

I.

Ibo tuas præter, ter Maxime Carole! laudes,
Charta brevis tantùm non capit iſta virum.

Captivos in Syriâ Chriſtianos ſoluto pretio redimit.

II.

Chriſtiadum Aſſyriis captiva gemebat in oris
Turba, ſub imperio, trux Othomanne! tuo.
Huc dextram extendit Magnus, manicaſq; reſolvit,
Quis Regum longas jam neget eſſe manus?

Multarum gentium victor.

III.

Terrarum, dominoque maris, rerumque potenti,
Sunt tibi, quæ vincas, ſidera, Carle! ſuper.
Hoc artis non Martis opus, nam nudus ab armis
Qui ſe cunque domat victor, is aſtra domat.

Caroli Magni medio corpore depicti imago.

IV.

Magnâ imples tabulâ, quanquâ te corpore tantùm
Dimidio pinxit ingenioſa manus.
Da veniam artifici, Princeps! te namque tabella,
Vt totum caperet, quæ foret ampla ſatis?

XXIII. IANVARII.

S. Clemens *M. & Epiſc. Ancyranus, Sophiam ſanctiſſimam fœminam, matrem habuit.*

I.

ET Clementis erat Sophiæ de nomine mater,
Et Clemens Sophiæ nobile pignus erat.

Hujus debuerat ſoboles ille eſſe parentis,
 Illa hujus ſobolis debuit eſſe parens.

Duriſſima ipſe ſibi infert ſupplicia.

II.

Et pius, & pariter facto crudelis eodem,
 Immeritus pœnas, Dive! volenſque luis.
Te nullo maculoſa notat labecula nævo,
 Et recta eſt vitæ norma, tenorque tuæ.
Cur tamen ipſe tui vindex acerrimus, vltrò,
 Quæ tibi vix Diocles inferat, ipſe feras?
Martyrij quid amore flagres? longè antè Tyrānus:
 Quam te reddiderit Martyra, Martyr eras.

Toto corpore crudeliter laceratur.

III.

Exarat impreſſis rabies tibi corpora ſulcis,
 Quique priùs fuerat tortor, arator erat.
Non tamen in ſterili labor hic abſumitur arvo,
 Proveniet claræ laudis opima ſeges.

De D. CLEMENTIS *nomine.*

IV.

Qui ſibi, non aliis bellum tam duriter infert,
 Hic aliis Clemens, ſed ſibi durus erat.

Inter ſacrificandum occiditur.

V.

Occidis ad ſacras, dum fers libamen ad aras,
 Aut nuſquam, aut illo dignus obire loco.
Victima tu Chriſti, fuit altera victima Chriſtus,
 Sic datur æterno victima bina Deo.

XXIII. IANVARII.

S. EMERENTIANA *V. & M. ad tumulum S. Agnetis collactanea ſua caditur.*

I.

Ad ſacrum Agnetis cadit hoſtia cæſa ſepulchrum,
O quàm virgo volens hoc prope marmor obit!
Vt cui facta prius ſociæ collactea mammæ,
Hinc comes effuſo iuncta cruore foret.
Communes quibus una dedit nutricula cunas,
His quoque communis debuit urna dari.
Ergo diſpariles illis ne dentur honores,
Ortus, & interitus quas facit eſſe pares.

A concitatâ plebe lapidibus obruitur.

II.

Quæ fuerat gemmis, fuerat decoranda lapillis,
Hæc lapidum moles virgo, molaſque tulit.
Cuius erat facies minio pingenda nitenti,
Illa ſui ſolo ſanguinis imbre rubet.
Nec fuco meliore coli pulcherrima virgo,
Nec poterat gemmâ nobiliore tegi.

XXIII. IANVARII.

S. IOANNES *Eleemoſynarius Epiſc. Alexandrinus opes omnes in egenos effundit.*

I.

Fulſerat exhauſtâ nummi tibi quidquid in arcâ,
Effuſum in miſeras id fuit omne manus.
Quin etiam ſi quis præſens licitator adeſſet,
Ipſum te pretio vendere, Dive! velis:
At cùm ſis pretio longè pretioſior omni,
Nullus, par pretium qui dare poſſet, erat.

Salubre oleum è ſuo tumulo dedit.

II.

Ne tibi diſſimilis, Præſul! moriaris, amicam
 Pôrgere non ceſſas quæ medeatur, opem:
Namque ſalutiferum ſtillas tumulatus amomum,
 Sic omni in miſeros tempore mitis eras.

XXIII. IANVARII.

S. ILDEPHONSUS *Epiſc. Toletanus veſtem miré condidam à Virgine Matre accipit.*

I.

Ildephonſe! decus patriæ prænobile terræ,
 Quam caſto eduxit turba novena ſinu:
Quam tibi dant Superi, Mariani pignus amoris,
 Eſt toga Biſtonias vincere juſſa nives.
Scilicèt abſterſi candor ſine crimine nævi,
 Teſſera virgineos hæc decet alba choros,
O quem tangit amor Superum, quem cura pudoris,
 Qui cupis ætheræ Virginis eſſe cliens!
Si minùs induti tibi penula corporis albet,
 Certe animi, moneo, ſit color ille tui.

XXIV, IANVARII.

S. BABYLAS *M. & Epiſcopus Atiochenus cum ſuis vinculis voluit tumulari.*

I.

EXanimes Babylas tumulo dum conditur artûs,
 Compedibus liber noluit eſſe ſuis.
Id ratus eſt quod erat, nullos ad ſydêra vincto
 Martyre, liberiùs currere poſſe pedes.

Cum eodem tres lectiſſimi adoleſcentes, ipſius diſcipuli, Martyrio donantur, qui tot plagis affecti ſunt, quot annos nati erant.

II.

Nobilis appendix Babylam comitata juventus,
Cum quo viſa fuit vivere, juſſa mori eſt.
Nulla ætas non apta Deo; Deus æthera pandit,
Sive velis juvenis ſcandere, ſive ſenex.
En modò tergemini (flos illibatus) Ephebi,
Quam tulerat Babylas antè, tulêre necem.
Nec temerè infligit cæcus tormenta ſatelles,
Cui plus contigerat vivere, plura tulit.
Pro numero annorum plagas dùm quiſque ſubiret,
Neſtoris ætatem vellet habere ſenis.

XXV. IANVARII.

Converſio S. PAULI *Apoſtoli.*

I.

PAulus inexpertæ ſtupefactus fulmine vocis,
Ire pedes cœpit; qui prius ibat eques.
Quod mirere magis, velociùs aſtra ſubivit,
Quàm cùm præcipiti curreret actus equo.

Ad D. PAULUM.

II.

Paule! fugam cohibe, tenebriſque excuſſus obortis,
Plange gravem tota mole caducus humum.
Nox lucem dabit ipſa tibi, lux ipſa ſalutem,
Teque tuus ſursùm caſus in aſtra vehet.

XXV. IANVARII.

S. PROIECTVS *M. & Epiſc. Claromontanus à quibuſdam ſuæ Diœceſeos occiditur.*

I.

Te mala vulneribus, Paſtor bone! turba trucidat,
Hos, Projecte! tuum fovit ovile lupos.
Antè manus furum timuit, rictuſque leonum;
At proprias timeat nunc quoque paſtor oves.

Lethale vulnus accipit in pectore.

II.

Infertur, Projecte! tibi ſub pectore vulnus,
Fixerat hunc melior jam tibi plaga locum.
Aptiùs hâc poterat nuſquam pars ulla feriri,
Quam quæ formoſæ mortis amore flagrat.

D. PROIECTO *occiſo, ſtella nova emicat.*

III.

Vix lethum intulerat geminus tibi, Dive! ſatelles,
Sideris inſolitum fulget in axe jubar.
Cùm Deus in terris oritur, fax altera fulſit,
At tu dum cælo naſceris; iſta micat.

XXVI. IANVARII.

S. POLYCARPVS *M. & Smyrnenſium Epiſc. ad flammas Romæ damnatur.*

I.

IAm numero annorum feſſus, crebroq; Decembri,
Succenſæ Antiſtes ſtat prope ligna pyræ:
Ille nihil remoratus iit, quà denſior ignis
Evomit undoſos in latus omne globos.

Canitiem venerata Senis ſe flamma recurvat,
Sponte coronatum lambere viſa caput.
Et refugit ne fortè ſacras propiore perurat,
Tempora dum cingit Præſulis, igne comas.
Dive! tuos lambit dum circum impunè capillos,
Eſſe videbatur flamma, corona fuit.

Flammis, quæ ſuavem odorem afflant, ereptus gladio confoditur.

II.

Roma! quid inſimulas ſceleris nil tale merentem?
Cur nova pœnarum monſtra, neceſque paras?
Non illos Myſtes ſenior raptandus in ignes,
Non erat ille rogis dignus, at ille roſis.
Imo roſas calcaſſe reor, fuit ille roſarum,
Qui circumſtantes leniter afflat, odor.
Eripitur tamen inde Senex, cæſuſque machæra,
Tinxit odoriferum ſanguinis imbre rogum.
Dive! ſuis radiis quanquam tibi vita refulget,
Hæc tamen in medio clarior igne micat.

XXVI. IANVARII.

S. Paula *Romana in ſpecu Bethleemitico diem extremum claudit.*

I

Dic age, Bethlemium quid Paula! recedis in antrũ,
Corporis exuvias depoſitura tui?
Miror ego, dum fatâ tuæ cerno ultima vitæ,
Hîc ubi vita oritur, te potuiſſe mori.

XXVII. IANVARII.

S. Ioannes Chrysostomus, *nondum Epiſc. Byſantinus à* D. Petro *librum accipit.*

I.

NOndum tãtus eras ſupera cum Petrus ab arce,
Dive tibi ſacrum donat habere librum.

Reijce jam reliquas numeroſa volumina, chartas,
Te tuus hic poterit plura docere liber.

Aurea CHRYSOSTOMI *virtus & facundia.*

II.

Dicendo facundus eras, fœcundus agendo,
Concordique potens ore, manuque potens.
Aurea lingua tibi eſt, ſed dextera ditior auro,
Et quamuis doceas plurima, plura facis.
Non rarò in reliquis, & lingua & dextera pugnant,
Aurea nam lingua, & ferrea ſæpe manus.

Ad D. CHRYSOSTOMUM.

III.

Dive tibi fluerent cùm flumina fuſilis auri,
Nunquid erat pectus Auri-fodina tuum?

De D. CHRYSOSTOMI *ſtatuâ*

IV.

O meritum cui jure dedit Pithò aurea nomen,
Gemmeus aurifero dum fluit ore Tagus!
Expreſſêre tuos docto ſimulâmine vultûs
Molliter artificem ſigna ſecuta manum.
Sed muto tamen ore ſilet facundia dives,
Nec liquidas largo flumine fundit opes.
Scilicèt hìc tua, Pictor iners! ars deficit omnis,
Nec potes invalidâ labra movere manu.
Ceſſet ab elingui prorsùs tua dextra labore,
Aut nihil, aut doctos tu mihi pinge ſonos.

CHRYSOSTOMUS *exilia ſubinde mutat.*

V.

Ex aliis alias ingens migrat Exul in urbes,
Scilicèt urbs tantum non capit una Virum.

Variis pœnis afficitur

VI.

Incude attritum variâ, licèt aureus eſſet,
Ferrea tam magnum ſæcla tulêre Virum.

Exilium patriâ cæleſti mutat.

VII.

Mille per exilia, & rerum per mille labores,
In patriam tandem nobilis exul abit.
Sed veram in patriam, nam terris pulſus & undis,
Aſtra nihil præter, quò properaret, erat.

XXVIII. IANVARII.

S. IACOBVS *Anachoreta, poſt geminum ſcelus pœnitens.*

Hic eſt ille Senex, toties Acheronte ſubacto
Fertur Auernales qui domuiſſe minas.
Exitiale nefas reus execrabilis audet,
Tartareis viſus ſuccubiſſe dolis.
Namque puella mali triſtiſſima Dæmonis hoſpes,
Venit ad annoſum ſoſpes itura Senem.
Ille orci genium longe diſcedere juſſit,
Iuſſus ab hoſpitio virginis orcus abit.
At vix convaluit pulſo procul hoſpite virgo,
Cum Medicus cœpit peiùs habere Senex:
Namque pudicitiâ privat vitâque Puellam,
Et prius accumulat noxa ſecunda ſcelus.
Inde ſui vindex cæcum ſubit abditus antrum,
Vt fleat aſſiduos, crimen utrumque dies.
Hic lacrymans lamenta dedit, merſuſque tenebris
Eluit uſque ſuos imbre cadente ſinus.
Eloquar, an ſileam? penè eſt optabile damnum:
Penè iuvat gemini criminis eſſe reum:
Nam poſtquàm cecidit, virtutis ad ardua nitens,
Ditior efficitur per ſua damna Senex.

S. IACOBVS *ut crimen fleat, in Sepulchro conditur*

II.

Quis nouus hic ordo rerum? non ante Sepulchrū
Cætera gens hominum, quàm moriatur, adit.

At

At tu, Dive ſenex! vitâ remanente ſuperſtes,
Conderis effoſſa ſponte ſepultus humo.
Ilicèt hanc pateris gemino pro crimine pœnam,
Et tumulus thalami corrigit ille nefas:
Atque ità (præteritum res ante ignota per ævum)
Sola ubi mors aliis, hîc tibi vita datur.

Ad D. IACOBUM *in Sepulchro deliteſcentem.*

III.

Sole palàm, radiiſque poli, malè perdita quondam
Quæris in obſcuro conſcius aſtra loco.
Et meritò; nam ſola oculis nox ſidera pandit:
Hinc tenebras, quiſquis ſidera quærit, amet.

D. IACOBUS *ſpeculum Pœnitentiæ.*

IV.

O qui præteritis addens nova crimina culpis,
Nullo animi ſordes flebilis imbre lavas!
Peccantis, pariterque viri peccata luentis
Ecce tibi ſpeculum, quod tuearis, habes.
Altera formoſæ ſumant ſibi vitra puellæ,
Hoc animi ſpeculum ſit, licet, uſque tui.

XXIX. IANVARII.

SS. PAPIAS & MAURUS. *M M. & Milites fuſtibus cæduntur.*

I.

O Socij, quos una fides, quos unius una
Teſſera militiæ junxit, & unus amor!
Vos ego, dum rudibus cædit, virgiſque ſatelles,
Donandos aliâ credo fuiſſe rude.

XXIX. IANVARII.

S. Arnulphus *Miles, ab hoſtibus Domini ſui Captus, ex infelici arbore ſuſpenditur.*

I.

Arnulphus medios Domini delapſus in hoſtes,
Traditur arboreæ pendulus eſſe cruci.
Te tua ſpes fallit, Lictor dum penſile corpus
Tollis in aëriæ robora longa trabis:
Nam vicina oculo propiore tuebitur aſtra,
Quò mala, quâ pendet, celſior arbor erit.

XXX. IANVARII.

S. Martina *Romana, V. & M. ex eodem vulnere Lac ſimul & Sanguinem fundit.*

I.

Romuleæ, Virgo! gemma illibata coronæ,
Luce pudicitiæ quæ radioſa micas:
Dum roſeos tibi tortor atrox diverberat artûs,
Sanguinis, & Lactis fluxit uterque liquor.
Quàm bene Lactis ebur ſociatur Sanguinis oſtro!
Ceruſſa eſt minio quàm bene juncta ſuo!
Martyrium Sanguinis, Lac virginitatis honorem
Denotat irruptâ nexa fuiſſe fide.
Currite pacifici per hiantia vulnera fratres!
Et Lac & & ſociâ Sanguis abite viâ.
Nympha ſimul virgo, Martyr ſimul eſſe probatur,
Virginis eſt candor, Martyris ille rubor.

Lac ex vulnere D. Martinæ manans.

II.

Virgo verecundi laticem dat ſaucia Lactis,
Dic mihi, Lac præter quid dare poſſit ovis.

D. Martina *Tortores in ipſis ſuppliciis ad Chriſtum, fidemque convertit.*

III.

Vnde liquor ſine labe nitens in virgine plagâ?
Vnde repentino Lacte, Puella! mades?
Dùm pareres caſtam, moritura Puerpera, prolem,
Lac ego crediderim te voluiſſe dare.
Vberibus tenerum nutricula lactat alumnum:
Vulneribus ſobolem tu nova mater alis.

Ad Eandem,

IV.

Progeniem moriendo paris, vitâque potiri,
His, tibi qui vitam præripuêre, dabas.
Ne nova deficeret Lactis ſine munere proles,
Quod mamma eſt aliis, hoc tibi vulnus erat.

XXX. IANVARII.

S. Aldegundis *V. cui ægrotanti D. Petrus cum Cœlitibus adſtitit.*

I.

Nobilis Heroum ſoboles, Regumque propago,
Verſabat modico morbida membra toro;
Adfuit ætherei turba officioſa Senatûs,
Inque illo princeps agmine Petrus erat.
Dulcia moroſi Virgo ſolatia morbi
Prælibat, ſuperas te, Petre! dante dapes.
Talibus illecebris, tali dulcedine captam
Demulcet memoris provida cura poli.
Longiùs humanis, quid Nympha, moraris in oris?
Te dudùm invitant ſidera, terra fugat:
En qui ſiderei limen tibi pandat Olympi;
Æthereæ Petrus Ianitor arcis adeſt.

XXXI. IANVARII.

S. MARCELLA *Vidua, mirè in pauperes munifica.*

I.

HÆc eſt Patriciæ ſtirpis Marcella propago,
Quæ claro generis ſtemmate fulta nitet.
Illa ubi mortales ſponſus prior exuit artûs,
Alterius conjux noluit eſſe viri.
Non tamen orba fuit ſobolis, licèt orba mariti;
Nam meruit turbæ pauperis eſſe parens.

MENSIS FEBRVARIVS.

PRIMA FEBRVARII.

S. Ignatius *M. & Epiſc. Antiochenus, Nomen* Iesu *corde impreſſum gerit.*

I.

Ibat Amor faculis,pharetrâque inſignis, & arcu,
Scriba ſalutiferi nominis ibat Amor :
Dum dubitat rubris-ne roſis, niveis-ne liguſtris
Inſcribat Iesu nobile nomen Amor :
Nomen in obryzo dignum quod inhæreat auro,
Quodque reclinatis æquor adoret aquis.
Nomen Apelleâ dignum quod vivat in arte,
Pingat & in calathis quod dea Flora ſuis :
Dum dubitat,videt ecce tuũ Cor,Martyr,& inquit:
Scribendi hæc ſedes Nominis apta venit.
Et citiùs dicto, teli depromit acumen,
Inſignitque ſuis flammea Corda notis.
Ex illo penitùs Ignatius ignibus ardens,
Impreſſum in ſacro pectore Nomen habet.

S. Ignatius *depictus Cor flammeum manu gerit.*

II.

Ignati qui jure trahis tibi nomen ab igne !
Cùm cæli arcano totus ab igne flagres :

Cor radiis flammarum ardens tua dextera præfert;
Nempe nihil flammâ iunctius ignis habet.

Feras inter moriens Nomen IESU *inclamitat.*

III.

Ferorum moleris, Martyr, dùm dente leonum,
Et quereris rabidas non ſatis eſſe feras:
IESUM, iterùm IESUM, vitâ fugiente, vocabas,
Vltima vox, IESU, dum morereris, erat.
E linguâ in pectus tranſivit amabile Nomen,
Nam moriens loqueris corde, quod ore nequis.

Frumentum Chriſti ſum, dentibus beſtiarum molar.

IV.

Sum Chriſti Frumentum, inquis, me ſæva molari
Conterat, & preſſo bellua dente molat:
Par merito reddis, ſacras nam Chriſtus ad aras,
Se tibi triticeum, Dive! dat eſſe cibum.

Ex abundantia cordis, os loquitur. Matth. 12.

Ad D. IGNATIUM

V.

Seu vigilas, ſeu fortè premit tua lumina ſomnus,
Nil præter IESUM, quod loquereris, erat.
Dive! quod infixum pleno ſub pectore geſtat,
Id ſolet aſſiduo quilibet ore loqui.

Nomen IEUS *in corde,* IGNATII

VI.

Intercluſa tibi lacerârunt ora leones,
Tu IESUM extremo, quà licet, ore vocas.
Cor loquitur quod lingua tacet, ſic, Dive! videris,
Eſſes cùm mutus gutture, corde loquax.

Cordis & oris concordia. Ad D. IGNATIUM.

VII.

Tam bene concordes cum Cor, & Lingua loquātur,
Corque gerat ſcriptum, quod pia Lingua ſonat:
Iure tuum Linguæ frater Cor eſſe gemellus
Dicitur, & Cordis Lingua gemella ſoror.

I. FEBRVARII.

S. BRIGITTA *V. Cuius contactu ara viruit, certum ſervatæ pudicitiæ, quæ in ſuſpicionem adducebatur, argumentum.*

I.

Sis licet, & nivibus puris, & lacte coacto
Purior, & nitidæ flore, Brigitta, roſæ:
Te tamen extincti damnat mala lingua pudoris,
Projectæque ream virginitatis agit.
Luminibus factura fidem, tu protinus aras
Intrepidâ tangis nil remorata manu.
Ecce repentinæ cœpêre vireſcere frondes,
Hîc ubi jam longo verminat ara ſitu.
Et penitùs fœtis ſucco meliore medullis,
Induitur vernas tacta tabella comas.
Vos, fora, cum veſtris clamoſa ſilete Patronis,
Muta pudicitiam Virginis ara probat.

D. BRIGITTA *Amorem Procorum averſata, impetrat, ut oculus ſibi fœdum in modum effluat.*

II.

Orat & exorat ſpecioſa Brigitta, pudico
Alterutrum extingui, quod micat ore, jubar.
Cùm vaſtum illuſtret radiis ſol unicus orbem,
Fronte ſuâ ſoles noluit eſſe duos.

Inſantis linguam Cruce ſignatam, diſertam reddit.

III.

Ecquid ego dudùm, graviore ſonanda Gothurno,
Virgo, pudicitiæ defero facta tuæ?
Cui linguæ acceleras, cui vocis præcocis uſum,
Doctiùs infanti te canet ore puer.

II. FEBRVARII.

PURIFICATIO BEATÆ MARIÆ VIRGINIS.
Tulerunt eum in Ieruſalem ut ſiſterent eum Dominò. Luc. 2. *Ad* D. IOSEPHUM.

I.

DVM templū approperas greſſu, Ioſephe ſenili,
Dona ferens ſummo rite litanda Deo:
Et pia te Soboles, & te comitatur euntem,
Quæ geri: in gremio pignora chara, Parens:
Tu fœtum enixæ pecudis, geminaſque volucres,
Vile lytrum Pueri templa petentis habes.
Cur Agnum tibi cura fuit, cur ferre Columbas?
Virgo columba, Puer Virginis Agnus erat.

Tuam ipſius animam gladius doloris pertranſibit.
Nunc dimittis ſervum tuum Domine, &c.
Luc. 2.

II.

Qui gladios Matri intentat, ſævoſque dolores,
Pace quid in placidâ vult tamen ille mori?

III. FEBRVARII.

S. BLASIUS *M. & Epiſc. Sebaſtenus, à Venatoribus in ſyluis capitur.*

I.

MONTIS in Argæi Blaſius ſeceſſerat antrum,
Dulcia compoſitæ dùm loca pacis amat.

Solus erat, ſed turba comes venêre ferarum,
Quælibet officij fida miniſtra ſui.
Nec ſolæ venêre feræ, ſed venit & ipſas
Venator captans per Senis antra feras.
Ille ſub arboribus reſidens, mediuſque ferarum
Concilio, hinc pardis imperat, inde lupis.
Hunc ubi conſpexit Miles, nova præda, Sodales,
Hæc operæ-pretium non leve, dixit, erit.
Nec mora; conſtrictus vinclis quas ante reliquit,
Per medias urbis cogitur ire vias.
Improbe venator! capturâ divite felix!
Si tamen eſt felix, quem ſua culpa beat.
Nunquam ex quo lepores curſu, cervoſq; fatigas,
Venerat in caſſes tam bona præda tuos.

D. BLASIUS *in ſylua captus.*

II.

Quæ nova venandi ratio? Nemoralibus antris,
Abdita captatur dùm fera, captus homo eſt.

IV. FEBRVARII.

S. REMBERTUS EPISC. BREMENSIS *miro in cacodæmonas imperio.*

I.

Pellitur obſeſſis infernus ab ædibus hoſpes;
Et reperit nullos, quos colat Erro, Lares.
Hæc eſt illa tuæ, Remberte! potentia vocis:
Hæc ſunt, Orce, tui triſtia ſigna metûs.
I nunc, & ſolium ſummi conſcende Tonantis,
Cum tibi ſit noſtro nullus in orbe locus.

Iuſſit ſe humari in Templi aditu.

II.

Veſtibulum ante ipſum, tritique in limine Templi,
Vis, Remberte, animâ corpus inane tegi.

Sperabas, dùm ſæpe iret rurſuſque rediret,
A populo pedibus prætereunte premi.
At ſpes vana fuit : nam mox miracula tectus
Patrat in hoc tumulo prodigioſa Cinis.
Famoſam extemplo propylêum ceſſit in Ædem,
Vrnaque quod fuerat funebris, ara fuit.

Ad D. REMBERTUM

III.

Non aditũ, ſed templi adytum, Remberte! mereris,
Vrnaque non Cineres, ſed decet ara tuos.

IV. FEBRVARII.

S. THEOPHILUS C. *poſt evocatum Orcum & eiuratum coràm eo Fidei Chriſtianæ ſacramentum, ad Virginis ſinum, nec fruſtrà confugit.*

I.

Tergeminæ portenta Hecates excivit ab orco,
Qui malè divini Numinis audit amans ;
Ingratuſque Cliens juratum eiurat amorem,
Inſidamque, Deo quam dedit ante, fidem.
Quid quòd Avernali mandat perjuria ſcripto,
Et ſacrum obſignat perfida gemmâ nefas ?
At ſcelus horrificum menti ſine fine recurſat ;
Intentatque avidas torva Megæra faces.
Heu quid agat paritans, vel quas reus occupet aras?
Anchora quæ laceram firmet amica ratem ?
Virgo ! tuam exorat, quæ nunquam defuit ulli ;
Hanc modò ſupplicíis triſtibus orat opem.
Dum perſtat lacrymans Marianæ limen ad ædis,
Rite quaterdeni præteriêre dies.
Tu luctûs miſerata tui, Patrona, Clientis,
Excutis irato tela vibranda Deo.

Et frendente Erebo, ſceleris ne ſigna ſuperſint,
Vritur infidâ ſcripta tabella manu.
O quemcumque gravi torquent delicta reatu,
Ad ſimilem magnæ confuge Matris opem.
Ire tuas non illa preces permittet inanes,
Illâ dabit votis pondus ineſſe tuis.
Nullo unquam gemitu reſeratur janua Ditis,
Septa fuit ſurdæ cum ſemel ære ſerę:
At cœli (nam, Mater! amas hâc voce vocari)
Panditur ad minimas janua pulſa preces.

IV. FEBRVARII.

S. IOANNA FRANCICA, *tribus Galliæ Regibus, quos proximâ affinitate attingebat, ob corporis deformitatem inviſa, clavos quinque argenteos pectori infigit.*

I.

Et ſoror, & conjux, generoſaque filia Regum,
Pertulit indignis multa, diúque modis:
Hujus enim qui frater erat, ſponſuſque, parenſque,
Nec frater, nec vir, nec velit eſſe parens.
Geſtat in informi quem princeps Fœmina dorſo,
Tergeminus gibbum ferre recuſat Atlas.
Sponte novos primis addit Regina dolores,
Dùm ſibi cuſpidibus pectora quinque ferit.
Nimirùm longo dudum quam pertulit uſu,
Affigi his clavis debuit illa Cruci.

V. FEBRVARII.

S. AGATHA V. & M. *jacturam Mammarum patitur.*

I.

NYmpha Syracuſiis olim prælata puellis,
Conveniens Agathæ quæ tibi nomen habes:

Ne grave ſit geminæ diſpendia ferre Mamillæ;,
Non minus ablato lacte futura parens..
Nam fidei accreſcens ſoboles, non lacte Parentis..
Sanguine ſed fuſo Martyris optat ali.

Amor divinus de Mamillis D. Agathæ ſanguinolentis..

II.

Abſtulerat geminas Agathæ laniena Mamillas,
Cum fluit é plagis qui ſolet ire cruor..
Ales Amor nitidam properat ſupponere lancem,
Sectile in immumdam ne cadat Vber humum.
Dúmque volat, ſuperos munus laturus ad axes,
Hæc levis arguto protulit ore puer:
Mutavit Natura fidem, priùs alma liquorem (brũ.
Mamma dabat niveum, dat modò mamma ru-

Ad Tortorem D. Agathæ mammas ſecantem..

III.

Virgineo cur bina ſinu rapis Vbera, tortor?
Sanguine purpureas cur facis eſſe nives?
Materno quæ lacte parens te fovit alumnum,
Digna hoc ſupplicium quæ pateretur, erat.
Ah fallor! tibi nulla dedit priùs ubera mater,
Vel tibi ſi qua dedit, ſola leæna dedit..

D. AGATHA, *nova Amazon..*

IV.

Abſciſſis Agatham dum tortor Amazona Mammis
Reddidit, ad pugnam promptior illa fuit.
Imò mihi veteri cenſetur Amazone major,,
Hæc unam è Mammis perdidit, iſta duas..

QUINTIANUS SICILIÆ PRÆTOR, *poſt martyrium D. Agathæ, dum Panormum ad eius fortunas rapiendas properat, flumine obrutus miſerè perit.*

V.

Ibat ovans auri cupidus, plenuſque cruoris,
Rapturus miſeras Prætor avarus opes:
At calce alipedum, curſuque obtritus equorum;
Decidit in rapidas, flebile pondus, aquas.
Pœna quidem gravior poterat punire nocentem;
Aptior hâc poterat non tamen ulla dari:
Nam quamquam fortaſsè famen non merſerit auri,
Hoc tamen eſt auri flumine merſa ſitis.

V. FEBRVARII.

BEATUS PAULUS MIKI E SOCIETATE IESU, *una cum geminis Sociis in Iaponia Cruci pro Chriſto affixus.*

I.

Vincla procul removere, Viri! quæ cauſa ſeveris
Morigeras manicis impediiſſe manus?
Quas cupidis tàm ſæpe Cruces prenſavimus ulnis,
Nil modò; præſentes cur fugiamus, erit.
Hoc ego, quem patior, caruiſſe dolore dolerem;
Magna foret nullam Crux mihi ferre Crucem.
Vos Ignatiadum ſoboles, germana propago,
Quos alio longè terra ſub axe tulit!
Hùc celeri properate gradu; Crux altera veſtri,
Altera Crux pretium grande laboris erit.
Iſta Cruces tellus, Crucibus fœcunda creandis,
Ad numerum vobis, ſi properatis, habet.

E Cruce, tanquam è Pulpito, Chriſti fidem prædicat.

II.

Regali Crucis è ſolio moriturus, adeptam
 Prædicat, & factis Martyr, & ore fidem.
Nemo unquam Cathedra meliori dicere, nemo
 Dicere ſuggeſtu nobiliore poteſt.

Ad B. PAULUM.

III.

Cùm ſimul hanc factis, ſimul hanc ſis ore profeſſus,
 Paule! tuæ Fidei major habenda fides.

B. PAULUS *ſuo ſanguine Chriſti fidem obſignat.*

IV.

Dat Paulus præcoque ſonos, Martyrque cruorem,
 Quamque Fidem docuit voce, cruore probat.
Non ſatis eſt uno Chriſtum ſi nuntiat ore,
 Saucio quot cernis membra, tot ora vides.

V. FEBRVARII.

B. LUDOVICUS IAPO M. *undecim annorum Adoleſcens, pari cum Paulo, & aliis M.M. Cruci affigitur.*

I.

Primæ inerat Lodoicus adhuc in limine vitæ,
 Addita nam decimæ vix nova meſſis erat.
Exhibet ille animos juvenili ætate viriles,
 Dum rogat oſtendi, quæ ſibi fixa, Crucem.
Hanc ubi(nam minima eſt)certo puer indice novit,
 Solvit ad optatam brachia laxa trabem:
Utque ſuos Volucris Phœbea ſuperſtat odores,
 Sic gremio applicitam ſtat ſuper ille Crucem.

At mox vincla manus geminas, ſimiliſque coercet
Indignô geminos more catena pedes.
E Cruce finitimis prope jam conterminus aſtris,
Quò vibrare nequit corpora, vota vibrat;
Pene volaturus ſumptis novus Icarus alis
Ad Superos, manicæ ni remorentur, erat.

VI. FEBRVARII.

S. VEDASTUS EPISC. ATREBATENSIS

cujus obitum inſiſtens tecto columna ignea prænuntiavit.

I.

DVm premit affectos morbus tibi lethifer artus
Inſedit Laribus pendula flamma tuis.
Solemnes ſuccende faces in funera, Præſul!
Ignis enim cineres nuntiat iſte tuos.

VI. FEBRVARII.

S. AMANDUS EPISC. TRAIECTENSIS,

clàm ſubmiſſis qui ſe occiderent, Graſſatoribus, lucem ſubitò amiſſam reſtituit.

I.

Impia turba pium (quis crederet) odit Amandum;
Et petit armata pectus inerme manu.
At qui mente prius tantùm, nunc lumine captus,
Graſſator dubio ceſpitat erro gradu.
Redde iterum cujus rapuiſti luminis uſum,
Nam rapere, & rurſum reddere, Dive! potes.
Redde oculos, ô Amande! ſuum ſic cernere crimen,
Sic poterit mores cernere, Prædo, tuos.
Annuit optatis Myſtes, nam luce receptâ,
Rurſum oculis gaudet turba potita ſuis.

Dive ! tuos quibus officiis cumulabis amicos ,
Si tuus id cæcus muneris hoſtis habet ?

Tempeſtate iactatus D. PETRUM *in puppe conſpicit.*

II.

Quà veheris, rapidâ jactatur, Amande ! procellâ
Naufragaque æquoreas jam bibit alnus aquas :
At tibi ſydereâ Petrus demiſſus ab arce ,
Nautica dat facili vela , legitque manu :
Parce metu, quæcunque Petro ſub præſide currit ,
Fluctuat , at nunquam mergitur illa ratis.

Augiam inſulam ſigno Crucis munitus ab immani Dracone liberat.

III.

Serpentem Alcidæ ſuppar devincis , Amande !
Vt picta eſt facili Crux per inane manu ;
Poſtmodò majorem quis te neget Hercule ? clavâ
Majorem Herculeâ quis neget eſſe Crucem ?

VI. FEBRVARII.

S. DOROTHEA V. & M. *Theophilo Patrono poma & flores è cœlo mittit.*

I.

Tenderet Elyſios cùm ſtrenua Martyr in hortos ,
Lacteolum crudâ morte metenda caput ;
Dorothea ex illis nuper promiſerat hortis ,
Ruſtica Theophilo ſe dare dona ſuo.
At ſibi metendos hyemali tempore flores ,
Cauſidicus lepidis riſerat eſſe jocis.
Nec mora ; meſſuerat quæ virgine pollice Virgo ,
Aliger in calatho fert duo dona puer.
Autumni fert dona puer , fert munera Veris ;
Nam poma Autumni , lilia Veris erant.

Et dixit: Tibi Virgo Roſas, tibi Coſtona mittit
  Liberet ut pactam, quam dedit ante, fidem.
Hic melimela rubent, vernat roſa, lilia candent,
  Vnde tuis tulimus munera riſa jocis.
Vulnificis ſi fortè roſæ mucronibus horrent,
  Non ea ſævities, dum legerentur, erat:
At ſimul ac veſtrum flores venêre ſub orbem,
  Protinùs eſt illis additus ille rigor:
Nam qui ſydereis flores naſcuntur in hortis,
  Noxia nullius cuſpidis arma gerunt:
Quantò ipſum ſpectare foret tibi gratius hortum,
  Cùm rapiant oculos hæc quoque dona tuos?
Dixerat hæc, calathoque puer, doniſque relictis,
  Corripuit volucrem rursùs in aſtra fugam.
Et ſubitò qui Poma prius, qui riſerat Hortos,
  Et pueri, & voluit Martyris ire comes;
Sic fato cecidêre pari virgoque procuſque;
  Se necis hic comitem præbuit, illa ducem.

VII. FEBRVARII.

S. Theodorus Centurio & *M. Draconem inermis conficit.*

I.

Terrorē nemorū ſubigis, Theodore, Draconem:
  Et laceras facili grandia monſtra manu.
Nemo mihi Herculeæ jactet miracula dextræ,
  Et domitas toto, quà patet, orbe feras.
Quæ ferro Alcides peragit, clavâque trinodi,
  Militis hæc nudâ vidimus acta manu.

Deorum Simulacra atque inſignia diruit.

II.

Cæſaris imperio, Lictor quæ pronus adores,
  Ante oculos ſtatuit numina vana tuos.

Tu ſcelus exoſus, juſtamque accenſus in iram,
Signa ſuperpoſito proteris icta pede;
Et Martis frameam, atque armatæ Palladis haſtam,
Cúmque ſuo fulmen frangis, & arma Iove.
Et Veneris ceſton, puerique volatilis arcûs,
Ipſaque Phœbeæ ſpicula juncta lyræ.
Dextra Giganteo longè tibi robore major,
Cùm ſuperes ſuperos tot, Theodore, deos.

VII. FEBRVARII.

S. PARTHENIUS EPISC. LAMPSACENUS, *adhuc puer piſcatum in pauperum commodum exercet.*

I.

Parthenius tremulâ captabat arundine piſces,
Mendicisque dabat dulcia lucra puer.
At neque deſiſtit veteri modò præſul ab arte,
Sed prædæ aucupium nobilioris amat:
Nam priùs incautos qui cepit in æquore piſces,
Nunc proventu homines utiliore capit.

Segetem in agro ſterili metit.

II.

Quæ nova frugiferæ Cereris miracula cerno;
Nil ſementis ubi eſt, hic ſit ut ampla ſeges?

Suis lacrymis Pluviam elicit.

III.

Vix lacrymam dederas, toto ruit æthere nimbus;
I licèt exemplo flet Polus ipſe tuo.

Sacro Oleo & Sale adhibitis mira patrat.

I V.

O utinam illius quo tot miracula præſtas,
Sit mihi gutta Olei, ſit mihi mica Salis!

VII. FEBRVARII.

S. ROMUALDUS C. *autor Ordinis Camaldulenſis, vidit ſcalam ab imo Solo ad Cœlum pertingentem.*

I.

Scalarum Romualde! gradûs per inania ſpectas,
Parte Solum credas tangere, parte Polum.
Nimirùm his gradibus, quæ te Duce, militat aſtris,
Scandet ad æthereas fulta caterva, plagas.
At tibi Scalarum gradibus, quibus æthera ſcandas,
Nil opus eſt, aliâ tendis in aſtra viâ.
Ipſe volas, tua turba ſequax dum repit ad aſtra,
Nec tibi, Dive, ingens Scala, ſed ala fuit.

VIII. FEBRVARII.

S. PAULUS *Virdunenſis Epiſc. cujus cùm ſacras reliquias pij fures auferrent, à ſuæ Diœceſeos populo receptæ ſunt.*

I.

PRæſulis exuvias & pignora funebris vrnæ,
Tollebat furto divite læta cohors:
Plebs numero glomerata ruit, fureſque coëgit
Ponere ſacrilegâ lipſana rapta manu.
Tuta vigil quondam ſervabat ovilia Paſtor,
At ſua Paſtorem nunc quoque ſervat Ovis.

VIII. FEBRVARII.

S. Marina V. *cum veſte viri nomen induit.*

I.

Te-ne, Marina! virum dicam, te-ne eſſe puellam?
Nec vir nec virgo es, ſis licet ambo ſimul.
Te tua formoſam veſtis negat eſſe puellam;
Debilior ſexus te negat eſſe virum.
Neuter eras, at uterque tamen, nec fœmina, nec vir,
Et ſimul inſolitâ fœmina, virque viâ.
Nam Natura parens te fecerat eſſe puellam,
Maſcula te virtus fecerat eſſe virum.

IX. FEBRVARII.

S. Apollonia. V. & M.
Ad Apollinem.

I.

CVm ſit Apolloniæ conſors tibi nomen Apollo!
Debet Apollineo carmine Virgo cani.

S. Apollonia *dentium potiùs quam Fidei jacturam paſſa.*

II.

Virgo Paretonias inter celeberrima Nymphas,
Primaque Niliacæ gemma, nitorque plagæ!
Dum ferit excuſſos valido tibi verbere dentes,
Quæ per & ora furit dextera, perque genas;
Cernuus è ſupero pugnam miratus Olympo,
Te tali affatur murmure, caſtus Amor.
Prælia, Virgo! tuis certant Samſonia, Samſon
Maxillâ, ſed tu prælia dente geris.

D. Apolloniæ *dentes Lilieti ſemen.*

III.

Nympha Theatrales inter dum ſtaret arenas,
 Verberibus dentes perdere juſſa ſuos:
Neſcio quæ medio vox tunc emiſſa Theatro
 Aut hos, aut pariles eſt dare viſa ſonos:
Quid juvat immeritam, Lictor, torquere puellam?
 Materies iræ non venit apta tuæ.
Perge tamen, neque parce genis, neq; parce labellis,
 Firma ſub hoc ſtatuit Martyr agone mori.
Nec metue armatam Cadmæo à ſemine meſſem,
 Lilia de tali ſemine fundet humus.

In ignem ſponte pro Religione inſiluit.

IV.

Spectabat Virgo illuſtris ſibi buſta parari,
 Phœnicis claro more parata mori:
Senſit ubi flammis crepitare ſonantibus ignem,
 Carnificum lentas increpat illa moras:
Seque jacit ſaltu audaci, quà plurimus undam
 Flammarum mixtis ignibus æſtus agit.
Cúmque foret lapſu volitante leviſſimus ignis,
 Igne tamen levior Virgo morante fuit.

D. Apollonia *Mutio Scæuolæ anteferenda.*

V.

Magnanimæ ſuprema parans tormenta puellæ,
 Tortor in ardentem fert alimenta pyram:
Et flammas minitatur atrox, procul abjice Chriſtũ,
 Sin minùs, in medios abjiciêre focos.
Virgo quid hîc faciat? paulùm de more reſiſtit,
 Nec quid agat longâ conſulit illa morâ.
Inſiluit medias imperturbata favillas,
 Et terit attonitos calce, domatque rogos.

Ne mihi regnatas memoret jam Scævola flammas,
Hæc corpus, partem corporis ille cremat.
Nimirùm tantò minor eſt tua gloria, Muti!
Eſt quantò reliquo corpore dextra minor.

D. Apollonia *de ſuis ignibus.*
VI.

Non ego Vulcani timeo, ſed Cypridis ignes,
Nam noceat ſponſo plus mihi ſponſa ſuo.
Hæc ubi magnanimis dixiſſet Apollina verbis,
Nil Decij illecebras, nîlque morata minas;
Ecce tibi! in flammas generoſo fortiter auſu
Evolat, è flammis rurſùs in aſtra volat.

X. FEBRVARII.

S. Guillielmus *C. Dux Aquitaniæ Cataphractus, ſua ſcelera deflet.*

I.

Poeta.

Parce pios fodicante artûs inceſſere ferro,
In mediâ timidus pace quid arma geris?

Guillielmus.

Ah toties hoſte armato deprenſus inermis,
Nuſquam ego, ne rurſus vincar, inermis ero.

Poeta.

Cur validum lorica tegit duriſſima pectus?
Cur onerosa tuum caſſida tempus obit?

Guillielmus.

Ferrea debuerant cingi præcordia ferro,
Tàm leve tàm gravido debuit ære caput.

POETA.

Cur agis excubias? Acies procul hoſtica, vel quæ
Iam ſuperet, vel quæ jam ſuperetur, abeſt.

GUILLIELMUS.

Vnicus Hoſtis ego, Dux, Miles & omnia ſolus,
Ipſe mihi infligam vulnus, & ipſe feram.

POETA.

Quæ nova pugnandi ratio? cùm deforet hoſtis,
Hoſte tibi duro durior hoſtis eras.

D. GUILLIELMUS *obiectâ ſibi à D. Bernardo ſacra Euchariſtiâ, humi provoluitur.*

II.

Et titulis præſignis erat Guillelmus, & armis,
Mole ferox, vultu torridus, ore vorax.
Turpior inceſtu, quàm ſanguine clarus Avorum,
Quos maculis turpes fecerat eſſe ſuis.
Bernardus placidæ blandâ dulcedine vocis,
Emollire trucem qualibet arte parat.
Melle ungit, ſtimulis pungit, nihil ille moratur
Et ſtimulos, & nil felleus ille favos.
Ergo, velut clypeo, munitus Numine dextram
Myſta, ſacras Templi reſtitit ante fores.
Hoc, ait, hoc iterum repetēs, hoc improbe temnes?
Abrupit medios vox inopina ſonos.
Dux cadit attonitus, ſupplexq; humiliſq; precator,
In ſua jam tandem crimina faſſus iit.
Dextra reum tundit repetito verbere pectus,
Vnde priùs tanti fluxit origo mali.
Sic Chriſto præſente, ingens dum concidit Heros,
Cernitur ante agnum procubuiſſe leo.

D. BERNARDUS *aculeum melli inſerit.*

III.

Numine munitus, validam velut Ægide dextram,
Terribili Myſtes intonat ore minas:
Quique priùs mellitus erat, modò fulmine vocis
Heroem validâ voce ſupinat humi.
Scilicet inſtar apis, dulci quæ nectare mellis
Tota madet, cùm res poſcit, acumen habet.

D. GUILLIELMUS *à* D. BERNARDO *perculſus.*

IV.

Stratus humi, Guillelme! jaces in terga ſupinus,
Et premis ingenti corpore molle ſolum.
Te tonitru, te fulmen atrox, te fulgura terrent;
Hæc ſiquidem Myſtes unicus arma movet;
Namque manu geſtans ipſum dominante Tonantē,
Vultu ardet, dextra fulminat, ore tonat.

D. GUILLIELMUS *uo caſu ſublimior.*

V.

Qui priùs objectâ præſentis imagine Chriſti,
Preſſiſti vaſtâ mole caducus humum;
Sub pedibus nunc aſtra vides ſublimior aſtris,
Et latè immenſo quidquid in orbe patet.
Qui te caſus humi ſternens in terga ſupinat,
Ardua ſublimem ſaltus in aſtra tulit.

In ſtabulo piè ſanctéque moritur.

VI.

Viſus erat priùs in ſtabulo, Dux inclyte! naſci
Chriſtus, at in ſtabulo viſus es ipſe mori.

X. FE

X. FEBRVARII.

S. SOTERIS *V. & M. nunquam ſine velo niſi in ſupplicis viſa, faciem alapis caditur.*

I.

Diva, tuos retegis poſito velamine vultûs,
Quaſque oculus nunquam viderat ante genas.
Dúmque tibi duro quatitur bona mala flagello,
Plurimus in nares ſanguis, & ora fluit:
Scilicet ut nullo non tempore flammea geſtes,
Núda verecundus veſtiit ora cruor.
Hæc Venerem pigmenta decent, formoſior eſſet,
Si foret hoc minio ſæpiùs uſa Venus.

X. FEBRVARII.

S. SCHOLIASTICA *V. pluviâ à Deo impetratâ S. Benedictum fratrem ſuum abeuntem retinet.*

I.

Te voluit paucas, danti leve munus, in horas
Mœſta recuſantem detinuiſſe ſoror.
At tu nec precibus, nec motus amore, negabas
Vſuram modicæ, frater avare, moræ.
Illa ſuis oculis fletum imperat, audiit æther,
Et pluvias querulis fletibus addit aquas.
Ergo ſerenato detergens nubila vultu,
Innocuo Fratrem riſit acuta joco.
Non ego te remoror, poteris diſcedere, Frater,
Sit modò, naufragium ne patiare, ratis.

Ad D. BENEDICTUM *de diſceſſu à Sorore impedito.*

I I.

Germanum retinere Soror dum nititur, imbrem
Non expectâtâ currere juſſit aquâ.

Ergo repentino labente per aëra nimbo,
Non potuit vetitâ Frater abire viâ.
Ne dein invitam fugias, Benedicte, Sororem,
Illicet hæc artem, quâ tenearis, habet.

D. Benedictus *Sororis animam, in ſpeciem Columbæ ad cœlum volantem conſpicit.*

III.

Aurea dum niveis petit aſtra Scholaſtica pennis,
Vt volat ad puros pura columba lares:
Quò ſine me, Benedictus ait, Germana, recedis?
An comitem Fratri non licet ire tuo?
Iamque oculis erepta, leves tranſcenderat auras,
Nilque, quod ulterius conſpiceretur, erat.
Si qua fides vero, nunquam magis ambiit alas
Dædaleas humeris Frater ineſſe ſuis.

X. FEBRVARII.

S. Austreberta *V. Parthenonis Præſ. ſi cùm ſacras Virgines, nocte concubiâ è cubiculo ad Templum ire juſſiſſet, cubiculum repente corruit.*

I.

Auſtreberta piæ felix Antiſtita turbæ
Præſidet, ut caſtis caſta Diana choris:
Illa ſuas juſſit, cælo monitore, puellas
Surgere de thalamis, nocte ſilente, ſuis.
Vixque ſacram, ſubiere fores, quibus itur ad ædem,
Inclinata ſuo pondere tecta ruunt.
Felices nimium tali ſub Præſide Nymphæ!
Quis modò vos curam Numinis eſſe neget?
Nam dum ſecuro refovetis membra ſopore,
Ecce vigil vobis excubat ipſe polus.

XI. FEBRVARII.

S. SEVERINUS *Abbas Agaunenſis Clodovæum Regem vili palliolo ſuo ipſi impoſito à morbo liberat.*

I.

SÆva tuos, Clodovæe, lues graſſatur in artûs,
Et medicam victrix ridet & odit opem.
At ſimul attritâ Senior te texit abollâ,
Pulſus ab ægroto corpore langor abit.
Regalis quam ſponda fovet, quam ſtragula veſtis,
Et quam Sidoniis coccina pota cadis,
Præcipiti feſtina gradu fugit horrida febris,
Vt primùm in lacera ſe videt eſſe toga.

XI. FEBRVARII.

S. VICTORIA *V. & M. & Amoris & Diocletiani victrix.*

I.

Diva, tibi gemini ſuperantur ritè Tyranni,
Et furor, & gravior ſæpè Tyrannus, Amor.
Nam referat meritas quæ dignior altera lauros;
Quàm quæ Victricis nomina Virgo gerit?
Fidite Chriſtiadæ, quidquid luctetur Erynnis,
Vos parta egregio gloria Marte manet.
Candida cùm veſtris inſit Victoria caſtris,
Nunquid in alterius caſtra triumphus eat?

XII. FEBRVARII.

S. ANTONIUS *Epiſc. Conſtantinopolitanus, adhuc puer, aras & ediculas conſtruit.*

I.

NOn pueris, ſed agenda viris Antonius egit,
Dùm ſtruit indocili parva ſacella manu;

Quin etiam pia thura focis imponit, & aris,
Votaque, quæ meliùs Thuris honore calent.
Tale rudimentum teneris puer edidit annis,
Quique futurus erat grandior, inde probat.
Scilicet Auroræ primo naſcentis ab ortu,
Qualis ſit, fas eſt ſcire, futura dies.
Parve puer, ſternacis equi, qui more rebellas,
Et fugis excuſſo fræna, lupoſque jugo,
Hæc tibi jam teneris peragenda decenter ab annis,
Quæ ſapiens velles eſſe peracta ſenex.

Ex ejus corpore exanimi ſuaviſſimi odores afflantur.

II.

Fragrantes violas, & odori ſigna pudoris,
Lilia ſub caſto pectore, Præſul, alis.
Nec Roſa, ſynceri typus eſt quæ verus amoris,
Nec virtutum aliud nobile germen abeſt.
Vitâ nutrieras hos ante ſuperſtite flores,
Nunc manet extincto flore ſuperſtes odor.

XIII. FEBRVARII.

S. Polyeuctus *M. uno impetu duodecim Deorum ſimulacra dejicit. Ad* Divum.

I.

CHriſtiadum, Polyeucte, decus, qui vana deorũ
Spectra triumphali dejicis icta manu:
Si tibi quis torvæ domitorem conferat Hydræ,
Roboris Alcides inferioris erit.
Nam biſſena domat biſſeno monſtra labore,
Vno Biſſenos vincis agone deos.

S. MARTINIANUS *C. dùm muliericulam quæ à via exerraſſe fingebat, caſa excipit, penè decipitur.*

I.

Pande fores, trepidæque Senex, miſerere puellæ;
Quàm procul à rectâ nox dedit ire viâ.
Sylva truces alit iſta Lupos, Pardoſque feroces,
Qui mea nocturno viſcera dente vorent.
Et ferro, & triplici pectus tibi cingitur ære,
Si noſtro lacrymas lætus in ore vides.
Namque quid, oro, times in inermi virgine? nullos
Incutiam, nullos ſola puella metus.
Talibus illecebris, perjuræque arte puellæ,
Panditur exiguæ janua ſepta caſæ.
Dúmque reformidat, ne præda ſit illa Luporum,
Ipſe Senex ſpurcæ fit prope præda Lupæ.
Namque ubi nox abiit, pulſiſque Aurora tenebris
Affulſit croceâ conſpicienda comâ,
Ecce tibi vario cultiſſima fœmina mundo,
Sollicitat pavidum voce, manuque ſenem.
Conſtitit attonitus monſtri novitate, paratoque
Vrendum Senior corpus in igne rotat.
Quæ porrò inſolitæ ſpecies inopina medelæ?
Quis modus hic, flammas, ne patiare, pati?
Succeſſit tamen ille dolus, nam flamma reſedit
Ocyùs, & victus ignis ab igne fuit.

Impurum Amorem terrâ marique fugitat.

II.

Quid ſcopulo inſiſtis ſpurci fugitivus Amoris?
Nunquid in hâc tutum te fore rupe putas?
Illa quidem toto latè circumflua ponto
Extat inacceſſo non adeunda ſitu.

Sed geminas puer ales habet, quas explicet, alas;
Scilicet ut nequeat nare, volare poteſt.
Nec minùs eſt Cypriæ vis formidanda parentis,
Regnat in infido, quo fuit orta, mari.
Hei mihi! quo lateat pudor indeprenſus aſylo,
Si neque ſit terris, ſi neque tutus aquis?

Delphinûm tergo in mari excipitur.

III.

Quæ plaga laſcivi plagas vitabit Amoris,
Ipſa ſibi adverſas ſi fovet unda faces?
Dicebam, mediis ignis non ardet in undis,
Et tamen in medio flamma reperta mari.
Teſtis erit Senior nemoroſæ cultor eremi,
Qui petiit gelidas penè peruſtus aquas.
Stabat in aërio ſcopuloſæ vertice rupis:
Se tandem hâc tutum dum ſatis arce putat;
Ecce tibi medio monſtrum, ſed amabile, ponto
Enatat, effractâ ſalva puella rate.
Illa ubi ſurgentem proſpexit ab æquore rupem,
Inque alto rupis vertice ſtare Senem:
Spumea remigibus plaudit maris æquora palmis,
Et petit infidâ ſcrupea ſaxa viâ.
Expertæ Senior metuens incendia flammæ,
In medias præceps æquoris ivit aquas.
Delphinus celer approperat, tergumque natanti
Seſſile feſtinat ſuppoſuiſſe Seni.
Diſce pudicitiæ pretium, Mariana juventus,
Ipſe pudicitiam ſi quoque piſcis amat.

XIII. FEBRVARII.

S. IORDANUS *C. Dominicanæ Religionis Præſes, dùm Hieroſolymam tendit, naufragio moritur.*

I.

Dùm Solymas Iordanus abit rate vectus ad oras,
Auſa eſt indignum perfidida lympha nefas.
Quamlibet innumeris ſcelus indelebile ſæclis
Diluat, haud totâ ſe mare purget aquâ.
Nam paſſis per hiulca volat dùm marmora velis,
Subſidit nimio pondere preſſa ratis.
Vectores maris ima petunt omneſque vorago
Vnà ſimul juvenes hauſit, & unà ſenes.
Hos inter tumidas fatur Iordanus ad undas,
Hei mihi! dum ſurdis penè necatur aquis:
Mergite me reducem, properanti parcite fluctus:
Dixit, & extremos abſtulit unda ſonos.
Infelix Boreâ, tumidarum terror aquarum,
Quæ ſpolia ex illo funere tanta refers?
Turpe tibi fragilem pelago merſiſſe carinam,
Iſta reſervandum cymba vehebat onus.
At vos quos tetigit juſto jactura dolore,
Sub tanto nuper Præſide tuta cohors:
Ne veſtri, nè flete, precor, pia fata parentis,
In medio portum repperit ille mari.
Nam nè fortè Senem terris via longa fatiget,
Ocyor æquoreâ tendit in aſtra viâ.

XIV. FEBRVARII.

S. AUXENTIUS *Abbas Columbæ obſequio paſcitur.*

I.

DIve ſtatas epulas defert tibi Chaonis ales,
Convenit hæc animo pura miniſtra tuo.

Torquatæ accelerant ad candida tecta Columbæ,
Sordida ſit, nullas turris habebit aves.
Nempe tibi niveo candent ſub pectore mores,
Hæc candorem animi virginis Ales amat.

Paulo Corvus, Auxentio Columba miniſtrat.

II.

Ante niger tulerat Paulo ſua prandia Corvus,
Fert modo, Dive, tibi fida columba dapes.
Quas priùs emiſit fluitante Noëmus ab arcâ,
Has hominum famulas eſſe videmus aves.

XV. FEBRVARII.

SS. FAVSTINVS & IOVITA, *Fratres, MM. ſtatuam Solis, quam jubentur adorare, in cineres redigunt.*

I.

SUrgit adorandi moles radiata Coloſſi,
Luce coronatum cincta micante caput.
Nobile par Pugilum tortor furialiter urget,
Dent Hyperionio thurea dona deo.
Non Solem, at Solis dominum, cælique potentem
Dum colit, incurvo Frater uterque genu,
It procul in tenues, flammâ crepitante, favillas,
Et procul in cineres fictile numen iit.
Phœbe, quid immodicis luges Phaëtonta querelis,
Damna peregrinis plus ſua quemque movent.
Quam quondam ambuſti dederas in funere Nati,
Nænia funeribus convenit illa tuis.

Piis Fratribus ſacram Euchariſtiam ſumentibus adſunt Angeli.

II.

Dum ſacrum, invicti Pugiles, operatus ad aras
Sacrificus vobis indit in ora cibum:

Accurrêre chori Superûm, data liba volentes
Rite miniſterio condecorare ſuo.
Felices nimium! peragit dum ſacra Sacerdos,
Alternante pias qui datis ore preces.
Hujus enim officij ſi vos pudet eſſe Miniſtros,
Ipſis Cælitibus vos piget eſſe pares.

Gemini Fratres gladio occidunt, è quibus FAUSTINUS *Sacerdos,* IOVITA *Diaconus erant,*

III.

Sorte duo cecidere pari, par nobile, Fratres;
Nec mors diſſociat, quos ſociavit amor.
Fauſtinus prior enſe cadit, quia munere Myſtes,
Deinde Iovita pari morte, Miniſter erat.

XVI. FEBRVARII.

S. NICEPHORUS *M. in locum Sapricij Sacerdotis jam penè Martyrium ſubeuntis ſuccedit.*

I.

IAm gladium intentat Lictor, jam penè rotato
Turbine, Sapricij colla reſecta cadunt.
Proh ſcelus ignavum! falſo data thura tonanti,
Qui Chriſti Myſtes extitit ante, litat.
Nè tamen in caſſum frameam ſtrinxiſſe Satelles
Mœreat, aut placitâ ſtet ſine cæde manus:
Nicephorus properat, alienaque præmia carpit,
Alter ſementem fecerat: iſte metit.

XVI. FEBRVARII.

S. IULIANA *V. & M. capite minuitur.*

I.

Sæpe pater teneræ fertur dixiſſe puellæ,
Dum renuit pacti jus ſociale tori,

Nata mihi Generum, debes mihi, Nata, Nepotes,
 Per te ſúmque Socer, súmque vocandus Avus:
Virgo negat, Chriſtoque fidem jurata maritam,
 Poſtulat illæsâ virginitate frui.
At ſubitò in tumidas flammatus Eleuſius iras,
 Virginis eſt Tortor, qui fuit ante Procus.
Virgo volens moritur, nam cædua colla Tyranno
 Tradere, quàm Sponſo maluit illa manus.

Ad D. IVLIANAM *capite orbatam.*

II.

Quanta pudicitiæ cura eſt! poſtponis amantem
 Tortori inſenſo, caſta puella, Procum.
Alter amat te, Virgo, alter lethaliter odit,
 Plus odium alterius, quàm placet alter amor.
Ille quidem caput è roſeâ cervice reſolvit,
 Quâque ſolet reliquis parte corona geri:
Aſt ideò immenſum tibi danda corona per ævum,
 Virgo, coronandum quòd cadat enſe caput.

Ignes, quibus erat torquenda, lacrymis extinguit.

III.

Ardet inhumani violentiùs ira Tyranni,
 His, quibus injicitur Virgo cremanda rogis.
Aſtra verecundum conſervatura pudorem,
 Spondebant latices officioſa ſuos.
Siſtite, ait, pluvios, bona ſydera, ſiſtite rores,
 Deflua ſunt oculi ſydera bina mei.
Hæc ait, & ſubitò lacrymarum depluit imbre,
 Tactaque ploratâ flamma reſedit aquâ.
I nunc, ſtulta cohors, & inanes congere flammas,
 Vt labor in fumos irritus omnis eat.
Nam quibus extinguat quos fruſtrà accenderis ignes,
 Fronte duos fontes cauta puella gerit.

XVII. FEBRVARII.

S. SABINUS *Epiſc. oculis captus venenum impunè bibit; Diacono qui illud miſcuerat, prabibente ac moriente.*

I.

INfuſum pateræ Senior videt eſſe venenum,
 Nil oculo quanquam captus utroque videt.
Ille tamen fidens animi, ſibi fauſta precatus,
 Ebibit audaci pocula ſumpta manu.
Labitur illæſos penetrabile virus in artûs,
 Nil tamen infuſâ tabe, venena nocent.
At qui fraude malâ, dextrâque nocente, Miniſter
 Toxica miſcuerat, debuit ille mori.
Debuit, & factum eſt, nam nil nocitura Sabinus
 Pocula dum biberet, perbibit ille necem.
Nimirùm Antiſtes tectæ non inſcius artis,
 Prælibare ſuum juſſerat ante ſcyphum:
Libravit geminas juſto Themis ordine lances,
 Dum necis artificem ſubdidit æqua neci.

Si mortiferum quid biberint, non eis nocebit.
Marc. 6. *Ad* D. SABINUM.

II.

Dive, necis domitor, cui mixto lurida ſucco
 Toxica, lethiferam depoſuêre luem:
Nil vobis oberit, ſi quid lethale bibatis,
 Ad Proceres Chriſtus dixerat ante ſuos.
Dum calici ſuffuſum hauris ſine fraude venenum;
 Verum id, quod Chriſtus dixerat, eſſe probas.

XVIII. FEBRVARII.

S. HELLADIUS EPISC. TOLETANUS, *relictâ quam administrabat, Republicâ, ad Monaſterium Agalienſe divertit, ibique Dei famulis inſervit.*

I.

HElladius faſtu poſito, famuliſque relictis,
Septa petit ſacræ religioſa domûs.
Multus ibi Superis, cæloque ſimillimus hoſpes,
Innocuos vitæ cernit abire dies.
Hic operam impendit ſolers, cererique coquendæ,
Inque avidos defert arida ligna focos.
His humeris; his, inquam, humeris ſub pondere ſu-(dat,
Queis Regni nuper grande ſedebat onus.
Sarcina magna quidem fuit utraq; pondus utrum-(que;
Sed tamen hoc gravius, gratius iſtud erat.

Literis cùm poſſet, mandare nihil voluit.

II.

Tradère perpetuis victura volumina chartis
Helladius poterat, nobile mentis opus.
Sed tamen abſtinuit, tacitiſque inglorius annis,
Arcanas imo pectore clauſit opes.
Non ideo ceſſator iners nil præſtat agendo,
Sed peragit multis digna jacere libris.
Ille mihi viſus melior, quicumque docenda
Factor agit, quàm qui ſcriptor agenda docet.

XIX. FEBRVARII.

S. Auxibius Soluntis Episc. *cùm alium Auxibium ſibi cognominem videret ſub Quercu dormire, eiuſque caput formicas in modum coronæ cingere, eum ſuæ dignitatis ſucceſſorem auguratur.*

I.

Forte ſub iliceâ tibi vir cognominis vmbrâ,
Languida fortuito membra labore levat.
Hic tu frugilegas oneroſæ agmina molis
Formicas, oris forcipe, ferre vides.
Mox curſu averſas ſolito, cinxiſſe jacentis
Plebe coronatum circumeunte caput.
Hæc vbi vidiſti, cœtus quas iſte coronat,
Cinget, ais, meritas Infula noſtra comas.
Eventum res acta probat, nam funera, Præſul,
Poſt tua, paſcendas ille potitur oves.
Quid Dodonæas, antiqua oracula, quercûs
Conſultis longâ, turba profecta, viâ?
Myrmidonum exiguã quæ contegit hoſpita gente,
Aptior auguriis hæc modo Quercus erit.

XIX. FEBRVARII.

S. Conradus Placentinus C. *cuius adventum cùm Syracuſas relictis famulis, ad Antiſtitem iret, volucres prænuntiæ gratulatæ ſunt.*

I.

Forte Syracuſiam greſſum moliris ad urbem,
Præſulis optato dum cupis ore frui:
Plurimus adventum celebrat prænuntius ales,
Hoſpitaque arguto carmine tecta ſonant.

Servorum obſequium, ſic dùm, Conrade, recuſas,
Ipſa tibi famulas ſylua miniſtrat aves.

XX. FEBRVARII.

S. EUCHERIUS *Aurelianenſis Epiſc. quem Carolus Martellus, Tudes dictus, variè vexat.*

I.

CAROLUS Eucherium tundit; crebriſq; retuſum
Ictibus, & crebris cladibus uſque premit:
His tamen Antiſtes duravit, ſæpè ferendis,
Plurimaque æquanimi vulnera mente tulit.
Tudes erat Martellus, erat qui tunditur, Incus,
Sæpiùs Incudem Malleus ipſe ferit.

Faces ad D. Eucherij tumulum accenſæ ſine diſpendio lucent.

II.

Condiderat Libitina cavo jam membra ſepulchro
Pollinctórque ſuo munere functus erat.
Ardet inextinctum poſiti funale feretri;
Nullaque perpetuæ damna tulere faces.
Vt tua te virtus terras clararit in omnes,
Et toto immenſum ſparſerit orbe decus,
Inconſumpta tuam, præſul, quæ luxit ad urnam,
Tu facis indicio clarior huius eras.

XXI. FEBRVARII.

S. PIPINUS C. *Dux Brabantiæ, nudis pedibus apud Sacerdotem animum expiat.*

I.

RIte Sacerdoti pandit dùm menda Pipinus,
Quodq; error fuerat, dùm putat eſſe ſcelus:

Et ſupplex, nudúſque pedes, palmaſque ſupinus,
Et lacrymis ſpargit flens aſarota ſuis.
Cùm tu animum de more pias, fac vulnera nudes,
Fac animi nudes crimen, onuſque tui.
Nil ſoleas poſuiſſe juvat, ſi pectus opertum,
Crimina ſint latebris ſi male tecta ſuis.

In D. P I P I N I *exequiis ardentes faces, nullo vento, licèt valido, extinguuntur.*

II.

Solemni tibi more frequens urbs ritè parentat;
Et longâ incedit publica pompa viâ.
Lampades innumeræ flammis victricibus ardent,
Quas nullo extinxit grandior aura Noto.
Perpetuâ dùm luce faces, Dux Magne, fruuntur,
Signant perpetuâ te quoque luce frui.

XXII. FEBRVARII.

S. M A R G A R E T A *Pœnitens, inſpecto domini, quem turpiter amaverat, cadavere, ad ſe, frugemque meliorem rediit.*

I.

ET domini mirata ſui, & miſerata cadaver,
Horruit, his ſubitò Margaris uſa ſonis:
Abſtulit ergo meos mihi mors feralis amores,
Et cinis eſt hodie, qui fuit ignis heri.
Hei mihi! quæ facies; quantum diverſus ab illo,
Quo nihil in totâ puchrius urbe fuit?
Lingua tacet, languent oculi, manus utraq; torpet,
Et glacie pectus, quod priùs arſit, hebet.
Qui Veneris modò pullus erat, molliſq; Columbus,
Victima nunc, Orco nil miſerante, jacet.
Ah! pudet, & doleo ſpurcum ſociaſſe cubile,
Et Veneri juvenes attribuiſſe dies.

Ille mihi primis qui crimen inuſſerat annis,
Afferet heu! ſeram funere merſus opem.
Atque ita, dúm faveat votis modò Numen, ab uno
Fortè mihi pariter vitaque morſque fluent.
Dixit, & in melius verſo primæ ordine vitæ,
Emaculat lacrymis priſtina probra ſuis.
Vos quibus eſt curæ perituram comere formam,
Et croceas libyco pectere dente comas,
Sæpiùs hoc ſpeculum ſi conſuleretis, Amantes,
Tunc vitreo vobis nil opus orbe foret.

XXIII. FEBRVARII.

S. Lazarus C. *quas Divorum Iconas Theophilus Imperator deformat, ipſe pingendi arte peritus reparat.*

I.

INdigetes, ſua quos virtus tranſcripſerat aſtris,
Pingit, Apellêæ Lazarus artis opus,
Et quamvis furiata Erebi bacchetur Erynnis,
Ingenij ſpecimen non minùs ille dedit.
Nam ferro effigies quas radit, & igne Tyrannus,
Præpetis inſtaurat ſedulitate manûs,
Dive, animes doctis divûm licet ora figuris,
Effinxiſti animo doctiùs ante tuo.

Ad D. Lazarum *Pictorem.*

II.

Vt mea te vivis pictura coloribus ornet,
Peniculi uſuram da mihi, Dive, tui.
Sed quid ego calamis te pingere, Lazare, tentem?
Vel quid carminibus dicere poſſe meis;
Pingere te calamis ſolus fuit aptus Apelles,
Dicere carminibus ſolus Apollo fuit.

XXIV. FEBRVARII.

S. MATHIAS APOSTOLUS *capite minuitur.*

I.

CErvicis, capitiſque minor, cadis icta ſecuri
Victima, carnifices juſſa ſubire manûs.
Quas lauro implicitas Lictor tulit ante ſecures,
Hæ tibi, Dive, tuum ſubſecuêre caput.
Debueras partire vices, tibi debita Laurus,
Debita Lictori ſola Securis erat.

XXV. FEBRVARII.

S. TARASIUS *Conſtantinopolitanus Epiſc. Conſtantino Imperatori legitimam Vxorem repudianti ſeſe opponit.*

I.

IN vetitos, ſpreto Auguſtæ regnantis amore,
Deſtinat Auguſtus turpiter ire toros.
Tu, Taraſi, obſiſtis victor furialibus auſis,
Conſcia nè tantum cerneret aula nefas.
Sic dominum attonſæ ceſſit diadema coronæ,
Sic paſtoritio regia ſceptra pedo.
Illicèt infames puris ab ovilibus hircos,
Nec ſolos abigit virga verenda lupos.

TARASIUS *ſuam dignitatem virtutum ſplendore illuſtrat.*

II.

Infula Chryſolithis plerumque micantibus ardet,
Quæ paſtoritias ambit, obitque comas:
At tu illam, Taraſi, gemmis melioribus ornas,
Dum vitutum omni luce coruſca nitet:
Nempè aliis decori ſunt, quos potiuntur honores,
Tu decus ipſius, Præſul, honoris eras.

XXVI. FEBRVARII.

S. PORPHIRIUS *Gazenſis Epiſc. à Chriſto invitatus ipſius Crucem tulit.*

I.

TE ſibi cernendum Chriſtus ſpectabilis offert,
 Et partita Crucis pondera ferre dedit:
Nec labor ille gravat, nec eo ſub faſce laboras,
 Sed levis eſt humeris ſarcina viſa tuis.
Idque probas verum, quod amanter dixerat olim,
 Dixerat eſſe ſuum cùm leve Chriſtus onus.

S. PORPHIRIUS *Veneris ſtatuam in ignem coniicit.*

II.

Vidit ut Idaliæ Præſul ſimulacra Diones,
 Protinùs in medios juſſit abire focos:
Dúmque ignem verſátq; Senex, flammámq; laceſſit.
 Et crepat irato dùm Cypris uſta rogo:
Sæpiùs impuro licèt arſeris, inquit, ab igne,
 Hoc ardere magis te tamen igne puto.

S. PORPHIRIUS *piè iocatur in Venerem, dùm eius ſtatuam comburit.*

III.

Artifici Cytherêa manu depicta nitebat,
 Qualem per medias concha vehebat aquas.
Suſpicit attento Senior dum ſingula viſu,
 Vidit ab excelſo pendula ſigna tholo:
Vidit, & æquoreis ut ſis, ait, edita lymphis,
 Effugies flammas non tamen uda meas.
Dixerat, & Paphiæ rapiens ſimulamina Lenæ,
 Miſit in agnatos, buſta parata, focos.

Ecquid ait, mœchum ſectaris adultera Martem?
Sis caſtâ, & ſponſo jungere ſponſa tuo.

Aliud de eâdem ſtatuâ.

IV.

Porphirius Veneris ſtatuam jaculatus in ignes,
Verba intermiſtis addidit iſta iocis:
Sæpè quidem ſordes tibi turpis inuſſerat ignis,
Lucis enim nitidæ nîl tuus ignis habet:
At quâſcúnque alio quondam contraxeris igni,
Protinùs has maculas eluet iſte focus.

XXVII. FEBRVARII.

S. ATHANASIA, *à coniuge Andronico profuga, ad eundem ignota. & regreditur & moritur.*

I.

TVtiùs ut viſat Solymam, ſuadente Marito,
Mentitum induerat fœmina cauta virum:
Iámque maris permenſa vias, terræque labores,
Rursùs ad aſpectum Coniugis illa redit.
At ſexum celata redit, nam cognita nulli,
Ipſa ſuum novit diſſimulata Virum.
Iamque alter geminis annus ſuccedere luſtris
Cœperat, vnanimes cùm coluere lares.
Morte pij patuêre doli, nam Fœmina paret,
Vir priùs aſſumpto creditus eſſe ſago.
Quando pudor ſecurus erit; ſat fœmina tutam
Si neque cum proprio ſe putat eſſe viro?

XXVIII. FEBRVARII.

SS. LUPICINUS & ROMANUS, CC. *Fratres pudorem tutaturi ſyluas incolunt.*

I.

HOrrentem, Fratres gemini, petiiſtis eremum,
  Ne vos in mediâ vinceret urbe Venus.
Illa procul ceſſit, ſaltuſque exoſa iugoſos,
  Nè minimâ afflavit pectora veſtra face.
Vrbibus in mediis habitat Cythereïa mater,
  Incolit ingenuus ruſtica tecta pudor.
Tu tenero quicunque volens ſucumbis Amori,
  Prompta cupidineo ſubtrahe colla jugo.
Et puer eſt Cypridis ſoboles, & fœmina Cypris,
  Fœmina te-ne poteſt vincere, te-ne puer?

MENSIS MARTIVS.

PRIMA MARTII.

S. SUIBERTUS VUERDENSIS *Epiſc. In cuius matris lectum, dùm ferret vterum, ſtella viſa eſt delabi.*

I.

NOX erat,& placido furtim lenimine gliſcens
Attulerat curis otia blanda ſopor:
Ecce per aërios longùm clareſcere tractûs
Viſa ſerenato ſtella refixa polo.
Inque torum attonitæ matris placidiſſima labi,
Stragulaque innocuo lambere tuta globo.
Naſcere, parve Puer, claris natalibus ortum
Nemo neget, tantùm naſcere, parve Puer.
Fax ortûs præit iſta tuos, ſpectabile cunas
Numinis atque hominis prodere ſidus amat.

Puerum naufragum ad vitam revocat. ipſius matre fruſtra in auxilium Martem invocante.

II.

Fortè puer vitreas ludit malè cautus ad undas,
Et rudis infidam tyro flagellat aquam.
Mergitur, & liquidum penitùs delapſus in æquor,
Mæſta voraturis piſcibus eſca natat.

Mater adeſt,plangenſque cavis ſua pectora palmis,
Gradivum querulis vocibus orba vocat.
Arma inter, lituóſque deus nil Thracius audit,
Surdaque maternas diſſipat aura preces.
At matrem, & matris miſerans Suibertus amores,
Suppeditat, quam Mars ferre recuſat,opem.
Nam vitæ reddit puerum, redditque parenti;
Fitque parens puero læta, parente puer.
Cur Martem, miſeranda parens, in vota vocabas?
Non is, ſubſidium qui tibi ferret, erat.
Mortis amat Mars ire comes, vitámque peremptis
Qui toties rapuit, nonſolet ille dare.

Ad matrem pueri naufragi.

III.

Dum vagus infidæ puer æquora præterit undæ,
Lubrica deceptum ripa fefellit iter.
Pes titubat, dubioque tremunt veſtigia lapſu,
Et ruit in rapidas ſarcina triſtis aquas.
Iamque ſuperfuſas ſubiit puer æquoris undas,
Invito liquidam dum bibit ore necem.
Fama volat, matriſque pias allabitur aures,
Illa ruit, laceros imbre rigante ſinus.
Ploratas quid perdis aquas, improvida mater?
Obrutus eſt nimiis, quem lacrymaris, aquis.

I. MARTII.

S. Albinus *Epiſc. Andegavenſis cæcis uſuram lucis reddit.*

I.

Noctem oculis, Albine, fugas, quam vincere nullus
Sol potuit, nullæ quam potuêre faces.
Sic face ſplendidior, ſic ſole micantior omni
Illuſtras radiis lumina cæca tuis.

S. Albinus *procaci militi mortem, & extincto puero vitam affert.*

II.

Soluere compedibus tentas, Albine, puellam
 Quæ dudum indigno carcere clauſa gemit.
Barbarus obſiſtit Martis Veneriſque ſatelles,
 Quem graviore tenax compede nectit amor.
Nimirùm inſidiàs luſo Paſtore parabat
 Prædo lupus, captam glubere certus ovem.
Non ita; nàmque animam miles miſerabilis efflat,
 Mergendus Stygiis, quem Venus uſſit, aquis.
At dùm Leno procax voto fruſtratus inani,
 Fœda repentinâ crimina morte luit:
Qui priùs occiderat, multò felicior alter,
 Dive, tuam juſſus vivere ſenſit opem.
Sic vitàm extinctis affers, viventibus aufers,
 Paret & imperio vitáque mórſque tuo.

S. Albinus *peregrè ex obedientiâ profectus, furenti imbre madentibus cæteris, ne minimâ quidam guttâ aſpergitur.*

III.

Dùm medios ita juſſus agros, Albine, pererras,
 Non expectatâ decidit imber aquâ.
Nulla tuas tetigit tenuiſſima guttula veſtes,
 Dùm comites pluvio permaduêre Iove:
Scilicèt è cælo ſapiens delabitur imber,
 Parcère virtuti noverat ille tuæ.

II. MARTII.

S. Ceadda *Merciorum Epiſc. cùm tonaret, extremi judicij reminiſcebatur.*

I.

Horrifico quoties cœlum tonat omne tumultu,
 Attonitus trepidâ mente Ceadda pavet,

Nimirùm occurſat triſtiſſima lucis imago,
Vltima quæ mundi meta ruentis erit.
Ne tibi ſint olim, tibi ſint modò fata timori,
Non etenim mortem, qui timuere, timent:
Vel certè ut pavidum ſoluas formidine pectus,
Exiget ad libram cùm tua facta Deus.
Quæ moriens infecta velis, nè perfice, Lector;
Perfice, quæ moriens facta fuiſſe velis.

Ad D. CEADDAM, *cuius ad tumulum ægri convaleſcunt.*

II.

Agmine languentûm longo, triſtique catervâ,
Ambitur cineres quæ tegit urna tuos.
Nec fruſtrà, nam morte procul diſcedere iuſſâ,
Lethiferas cohibet Parca coacta manûs.
Ergo tuum ad tumulum properè ſe conferat æger
Quicunque à tumulo vult procul eſſe ſuo.

III. MARTII.

S. VINVALOCUS C. *effoſſum ab Anſere oculum Sorori reddit.*

I.

DVM volucrē mulcere manu, dū pectere gaudet,
Inque ſuo lenis virgo favore ſinu;
Expulit antiquos nec-opina ferocia mores,
Quanta neque impaſti vulturis eſſe ſolet:
Nam prædone oculū rapit ungue famelicus Anſer,
Et roſtro inſolitum glutit hiante cibum.
Dat lamenta ſoror, lacrymas dat ſoſpes ocellus,
Dùm fine ſe Fratrem cernit abeſſe ſuum.
Protinùs informem ſub inani fronte lacunam
Germano oſtentat luſca puella ſuo.

Quid

Quid faciat; quo raptum orbem medicamine ſanet;
  Quove ſalutarem germine præſtet opem?
Ignotas animum Frater convertit ad artes,
  Et dat opem, quà tu vix dare poſſe putes.
Anſeris in geminas ferro ſecat ilia partes,
  Scrutaturque habili ſedulus exta manu:
Extorrémque oculum dextrâ inventrice recepit,
  Atque aptê vacuis indit, ut ante, genis:
Et prædatricem, plagâ, coëuntè, volucrem
  Iuſſit ad agnatos rursùs abire greges.
Iure oculum loculo reddit, nam clauſus in alvo
  Anſeris, in proprio non erat ille loco.

III. MARTII.

S. KUNEGUNDIS AUGUSTA, *in ſuſpicionem violatæ pudicitiæ adducta, ferrum candens impunè calcat.*

I.

Teſtatura ſuum Princeps Kunegunda pudorem,
  Inſtruit intrepidos ad nova bella pedes.
Cæſar humum jubet ignitis candeſcere lamnis,
  Vt probet irruptam Regia nupta fidem.
Iam ferro candente ſolum, jam ſtrata rubebant,
  Imperturbato mox adeunda pede.
Illa, nihil remorante metu, ſed conſcia veri,
  Fertur in attonitos virgine calce rogos.
Calcatas inopina tenet reverentia flammas,
  Nec calor, at remanet ſolus in igne color.
Si pactam violaſſe fidem, me, ſponſe, vereris,
  Signa pudicitiæ ſint, ait, iſta meæ.
Quantus amor recti eſt! propriæ qui furta Maritæ
  Detegit, hanc caſtam Mulciber eſſe probat.

Ad D. KUNEGUNDIS *tumulum multi reviviſcunt.*

II.

Nulla tibi ſoboles caſto prognata cubili,
  At lucem, uſurâ lucis egena dabas:
Nam multis, ſacræ auxilium dùm poſcitur vrnæ,
  Ad rediviva redit corpora vita redux.
Dant aliæ, dùm vita manet, ſua pignora matres,
  Tu, tua poſt etiam funera, mater eras.

IV. MARTII.

S. CASIMIRUS C. *Regis Poloniæ filius voluntaria afflictatione corpus macerat.*

I.

EDite nobilium de germine ſurcule Regum,
  Penè per innumeros uſque ſuperſtes avos:
Purior ès (ſi lacte poteſt quid purius eſſe)
  Purior es puro lacteè lacte puer.
Cur tamen hirſutis laniatus membra flagellis,
  Proh dolor! immiti te pietate necas;
His niſi ſuppliciis, Caſimire, peperceris ultrò,
  Non dabitur longos vita fruenda dies.
Si tibi ſunt odio quæ ſic corpuſcula vexas,
  Crebriùs ut ferias, parciùs illa feri.

D. CASIMIRUS *in ſe piè crudelis.*

II.

Dùm tu ſævitiâ dulci, dulcedine ſævâ,
  Dilanias duris mollia membra flagris:
Nec lac, nec graciles ſanguis merus irrigat artûs,
  Lac eſt ſanguineum, lacteus ille cruors.

D. Casimirus ſuo ſanguine & lacrimis perfuſus.

III.

Auroræ tibi credo roſas, digitóſque fuiſſe
 Sanguine dùm roſeam cerno rubere manum.
Auroræ tibi credo oculos, gemmáſque fuiſſe,
 Dum pluvias pluviâ divite cerno genas.
O Superi prohibete nefas, ne nobilis imber
 Serpat in immundam pondere tractus humum.

Aliàs.

Si flos è lacrymis viſus, ſi ſanguine natus,
 Lilia ſint lacrymæ, ſit cruor ille roſæ.

D. Casimirus *humi noctu cubitat.*

IV.

Stratus humi pia membra cubas, placidéq: quieſcis,
 Si tamen hoc thalamô poſſit ineſſe quies:
Molliùs eſſe quidem fateor potuiſſe pudorem,
 Tutiùs eſſe alio non potuiſſe toro.

Ad D. Casimirum *ſanguine ſuo purpureum.*

V.

Murice quæ tincta eſt, hanc ſanguinis inficis oſtro,
 Indueris dibapham ſic, Caſimire, togam.

D. Casimirus *mavult vitam quàm Virginitatem amittere.*

VI.

Languor edax, Caſimire, tuos depaſcitur artûs,
 Inque ipſos creſcit flamma, febríſque dies.
Nulla Machaonij proſunt medicamina ſucci,
 Et data per medicas pharmaca nulla manûs.

Triſtantur Proceres, lamentantúrque parentes,
 Flent famuli, plangit Regia, ſceptra dolent.
Morbus erat ſolâ Veneris medicabilis arte,
 Deterior morbo viſa medela fuit.
Ite procul Veneres, procul ite Cupidinis ignes,
 - Hoc pretio non eſt, inquit, emenda ſalus.
An Venus, an Veneris nobis laſciva propago
 Profuerint, reliquis quæ nocuiſſe ſolent ?
Dixit, & occubuit generoſo Sarmata fato,
 Tanta verecundi cura pudoris erat !
Qui pubeſcenti præreptus ephebus in ævo,
 Ante ſuum voluit caſtus obire diem :
Dignus is eſt longo qui ſæcla in poſtera curſu,
 Vſque hominum calamis vivat, & uſque ſonis.

Ad D. CASIMIRUM *præmaturè morientem.*

VII.

Aut morere, aut nivei labem patiare pudoris,
 Tale Machaonij dogma dedêre Senes.
Nec vitam retinere potes, nec, Dive, pudorem,
 Alterutro, at nequeas ſaluus utroque frui.
Elige, utrum mavis, gemini datur optio voti,
 Vitæ, hoſtis pudor eſt, vita pudoris erit.
Eligis, & vitæ ſtatuis præferre pudorem,
 Vita minùs chàra eſt, quàm tibi, Dive, pudor :
Nam mihi cur uni vitam Venus afferat, inquis,
 Quæ totiês aliis attulit una necem.

De immaturâ D. CASIMIRI *morte.*

VIII.

Eſſe quid hoc dicam, primis quod ſæpè ſub annis
 Interit eximius præcoce morte Puer ?
Longaque cùm ſapiens mereatur ſæcla juventus,
 Contigit in vitæ limine ſæpe mori?

Id factum, Caſimire, probas, quem pollice duro,
Demetit ante ſuum mors properata diem.
Nimirùm hôc Superi properant decerpere florem,
Quo ſolet à tenerâ virgine more legi.
Illa ſuis pictum luſtrat dum floribus hortum,
Mollis ubi vario gemine vernat humus:
Sicubi præ cunctis pulcherrimus exerit altum
Floſculus ornatu verſicolore caput,
Hunc legit affectans, reliquíſque ſeneſcere juſſis,
Huius amat nitidum præripuiſſe decus.
Mos ille & Superis, ſunt hæc viridaria Diuûm
Scilicèt, & flo es hinc ſibi ſæpè metunt:
Téque adeò, Caſimire, ardent decerpere, nec flos
Pulchrior in terris qui legeretur erat.

V. MARTII.

S. Conon *M. Parentes ſuos Chriſto genuit.*

I.

Vivere pro Chriſto Conon utrúmque parentem,
Pro Chriſto edocuit rursùs utrumque mori.
Antè breuem puero vitam tribuêre parentes,
Æternam à puero cœpit uterque parens.
Sic puer acceptis multò meliora rependit,
Nam tantùm in terras editus, aſtra dedit.
Sæpiùs à ſenibus pueri potuêre doceri,
A puero potuit diſcere ſæpe ſenex.

S. Conon D. Michaele *vitæ inſtituendæ Præceptore vtitur.*

II.

Ætheræ Michael Princeps pulcherrimus aulæ,
Cononem vitæ dogmata ritè docet.
Ille quidē puer eſt, ſed quidquid olympicus Hermes
Præcipit, attentâ ſedulus aure bibit.

Hunc modò ſi quereris fortaſſe deeſſe Magiſtrum ,
Hunc ego Diſcipulum jure deeſſe queror.

VI. MARTII.

S. Coleta V. *cui puer* Iesus *cum Matre ſe ſpectabilem exhibuit multis plagis læſum, quas puer à pueris accepiſſe queſtus eſt.*

I.

Diva, cui Superûm vel adhuc tellure moranti
Non ſemel indigetum contigit ore frui:
Se tibi ſpectandam dederat cum Virgine Proles,
Edita quæ Proles Virgine Matre fuit.
Triſtis erat Proles, & erat triſtiſſima Mater,
Iuſtaque triſtitiæ cauſa duobus erat.
Nam rigidis Pueri corpuſcula cæſa flagellis,
Maternum implerant ſanguinolenta ſinum.
His, ait, his lacerat me ſæva Puertia plagis,
Grandiaque infligit vulnera, parua manus.
Dixerat, & lacrymis divina per ora volutis,
Vbera preſſatur Matris ad alma Puer.
At tu ſacrilegæ ſcelus averſata Iuventæ,
Audita es ſimili voce, Puella, queri:
Quæ Superis bella indicent, gens vaſta, Gigantes,
Si brevis in cælum Pumilus arma movet?

VII. MARTII.

S. Thomas Aquinas C. *arrepto titione impuram mulierculam abigit.*

I.

Parthenios Thomas interniteт unus Ephebos
Cynthia nocturnas inter ut una faces.
Sæpè quidem tenero Venus inſidiata pudori,
Nil tamen inſidiis proficit uſa Venus.

At ſimul anguſto juvenem ſub carcere ſenſit,
Non fugiet noſtras nunc, ait, ille manûs.
Vt partem eludat, non omnia ſpicula fallet,
Quæ meus inſtructâ fraude vibrabit Amor.
Ergo unã, (nam mille aderant) vocat illa Miniſtrã,
Et puerum blanda præcipit arte capi.
Illa ſubit juſſæ ſecreta cubicula cellæ,
Tentatura ſuis cor puerile dolis.
Vidit ubi Paphiæ caſtus puer ora puellæ,
Vt fugit accipitrem pura columba, fugit.
I procul; i iuvenis chari fuge damna pudoris,
Sed via feſtinæ non patet ulla fugæ.
Tela manu, rape tela, puer, ſed nulla modeſtus
Corripienda manu repperit arma puer.
Ergo meus, moriere, pudor ſine vindice, dixit.
Nec mihi ſuppetias qui ferat, ullus erit?
Ite citi, properate, precor, ſuccurrite, ſi quem
Fortè verecundi tangit honoris amor.
Ite citi, clamat, ſed inani murmure clamat,
Nullus ad oratam currit amicus opem.
Anxius intento circumſpicit omnia vultu,
Si qua ſit auxiliis apta ſagitta ſuis:
Torris in ardenti reſtabat fortè camino,
Hæc rapit, hæc timidus ſuggerit arma pudor.
Et procul elato telum titione coruſcat,
Laſcivæ intentans hæc calamiſtra lupæ.
Rerum ordo mutatus abit, quis crederet unquam
Poſſe abigi Cyprios hâc procul arte dolos?
Admotis aliàs creſcebat ab ignibus ignis:
Ignis hîc admoto pulſus ab igne fuit.

D. THOMAS *ſolem depictum gerens in pectore.*

II.

Sol novus inſedit, Thomâ, tibi nobile pectus,
Diffunditque ſuas in latus omne faces.

Dum tot ineſſe tuo ſub pectore lumina cernit,
Forſan ibi cælum credidit eſſe ſuum.

VII. MARTII.

S. Equitius C. *malum Genium è virginis velata corpore abigit, quem lactuca inſidentem non præmiſſo Crucis ſigno glutierat.*

I.

Lactucæ inſidens foliis ſubit improbus hoſpes
Virginis incautam, buccea fœda, gulam.
Tænarium hoſpitio proſcribit Equitius hoſtem,
Et jubet ad proprios rursùs abire lares.
Quanquàm illum facili, parvóque labore fugarit,
At leviore tamen Pluto fugandus erat.
Nam Crace depictâ, larvam quàm tecta ſubiret,
Antè levi poterat pellere Virgo manu.
At tu quiſquis is es, læto qui rure vagaris,
Et pede qui flores luxuriante teris,
Hortorum vita inſidias: deceperat Evam
Pomus, nunc Monacham triſte fefellit olus.

VIII MARTII.

S. Philemon M. *dùm adhuc Ethnicus loco Apollonij Chriſtiani, ſibi ſuiſque viribus diffidentis ſacrificat, repentè ad Chriſtum convertitur, & palo affixus, telis impetitur.*

I.

Dum Venerē incenſo veneratur thure Philemō,
Et Martem & vani numen inane Iovis:
Sumptóque in pretium (nam ſic convenerat) auro,
Munus Apollonij diſſimulanter agit;

Miſſilibus tactus radiis & cælite flammâ,
Devovet inceſtos, ſacra profana, deos:
Et primùm pluviâ tinctus, mox ſanguinis undâ,
Sacrilegum gemino diluit amne nefas.
Mox trunco affixus tereti, mandante Tyranno,
Meta pharetrati Militis eſſe datur.
Exerrat, relegítque viam lethalis arundo,
Inque oculos cæci Iudicis acta redit.
Nimirùm refugâ felix fuit error in haſtâ,
Si non erraſſet, fecerat illa minùs.

IX. MARTII.

SS. QUADRAGINTA MARTYRES SEBASTENI, *rigente hyeme, in lacu gelido pro Chriſto collocantur.*

I.

ECce quaterdeni Herôes, lectiſſima pubes,
Hyberno ſubeunt flumina vincta gelu.
Experti quos ignis habet, quos terra furores,
Iam ſupereſt rigidæ nîl niſi frigus aquæ.
Dùm tolerant hyemale gelu, totumque Decembrē,
Prægiledum Thermas dixeris eſſe vadum.
Sed tamen è tantâ pars exiguiſſima turbâ
Linguitur, & numerum deplet adempta ſuum.
Nam Chriſti, & gelidæ deſertor perfidus undæ,
Inſiluit tepidam, quæ prope ſtabat, aquam.
Aliger intereà memori delapſus Olympo,
Serta coronandis frontibus apta gerit:
Sed tot ſerta gerit, quot pectora neſcia flecti;
Durarunt rigidas amnis inertis aquas.
Viderat id tepidæ Cuſtos qui præſidet undæ,
Et prompto Aligerum protinùs ore vocat.
Quære quadragenam, quæ deficit una, coronam,
Pars ego ſum titulis annumeranda tuis.

Dixit, & in gelidas collo tenus abditus undas,
Et mortem, & mortis præmia digna tulit.
Antè tamen ſuperas quàm ſpiritus iret in aures,
Voce dedit ſimiles deficiente ſonos:
Si quem tangit amor laudis, properate; coronas
Pro numero pugilum providus Ales habet.

Ad Fidei, & ſociorum deſertorem in thermis extinctum.

II.

Mortem dùm fugeres, reperiſti, Transfuga, mortē,
Dic mihi, quid lucri eſt, ne moriare, mori?

Sacris Athletis tibiæ franguntur.

III.

Nequicquam impietas tormenta per omnia ſævit,
Martyribus cædi dùm quoque crura iubet:
Poplite ſucciſo, & fractis quæ viribus ibat,
Ocyùs ad cælum currere viſa cohors.

MELITHONEM, *unum è quadraginta Martyribus, ſpirantem adhuc, reliquorum cadaveribus mater ſuperinjicit.*

IV.

Poſtquā magnanimi Proceres, cælo inclyta pubes,
Et vitam, & gelidos deſerüere lacûs;
Lictor, ut in cineres abeant tenuéſque favillas,
Miſit in ardentes corpora nuda pyras.
Solus erat matri Melithon chariſſima proles,
In gelido Lictor quem ſinit eſſe vado:
Dignus hic eſt, qui vivat, ait, ſociiſquē ſuperſtes,
Vna ſit & ſoboles matris, & unus amor.
At teſtata mares animos generoſa virago
Obſtitit, & voluit Martyris eſſe parens.

Nam gremio vivum Nati conplexa cadaver,
Impoſuit rapidis ſtrenua mater equis:
Vt ſoboles conſors con[illegible]tum, ſimilíſque ſuorum,
Ardeat extremo corpus inane rogo.
Quin etiam incuſans uterum ſuccenſet inertem,
Quòd numeroſum olim non peperiſſet onus.
Nimirum optaſſet tumuiſſe frequentiùs alvum,
Pluribus ut natis panderet aſtra parens.

Matris Melithonis virilis animus.

V.

Viderat in gelidâ Natum ſupereſſe lacuna,
Pluſquàm fœmineo robore fulta parens.
Illa immota diu, magnóque exterrita caſu,
Proſilit, & glaciem mota dolore petit;
Impoſitúmque humeris morienté è flumine Natum
Extulit, & plauſtro pondus ineſſe dedit.
Mox nec ſciſſa comas, triſtem nec pallida vultum,
Fœmina fortunâ fortior ipſa ſuâ;
Nate, ait, egregium Fidei per ſæcula nomen,
Quàm non degeneri funere, Nate, jaces!
Amne triumphato, flammas quoqué, Nate, triũpha;
Et Martyr turmæ Martyris eſto comes.
Sic ait, & Natum in flammas dùm ferret Amazon,
Clarior eſt animo, quàm foret igne puer.
I nunc fama loquax, matres extolle Lacenas;
Illis animi hæc Mater, plùs quoq; laudis habet.

Ad MELITHONEM.

VI.

Laurigeræ appendix, Melithon, digniſſima turbæ,
Impoſuit bijugis te, tua Mater, equis:
Nempe triumphantûm ritu, quò victor ovares,
Debitus ut reliquis, ſic tibi currus erat.

IX. MARTII.

S. FRANCISCA *Romana ad coruſcantem Angeli Tutelaris vultum, Virgineas preces noctu recitat.*

I.

Abſtulerat ſolitum rebus nox atra colorem,
Iàmque inerat toto nullùs in orbe color.
Ad jubar ætherei quod fulget ab ore Miniſtri,
Diva ſtatas recitat, certa tributa, preces:
Nam flammæ abſiſtunt oculis, radiique capillis,
Ceſarie rutilas ejaculante faces:
Illa nihil ſolis radios, nîl lumina curans,
Narratur paribus ſæpe locuta ſonis:
Phœbe, tuos oculorum orbes, tua lumina claude,
Dummodò ſol oculis luceat iſte meis.

X. MARTII.

S. CODRATUS *à defuncta matre, in cunis relictus, ab Angelis educatur.*

I.

MOlliculus gremiũ qui matris,& ubera clamat,
Lac etiam Superis cœtibus eſſe ſciat.
Teſtis eris, Codrate, tuâ puer orbe parente,
Dũm tener in cunis, munere lactis eges.
Nam fovet implicitum gremio te concava nubes,
Cæliruumque dapes uberis inſtar alunt.
Cùm cæli ſapidos puer hauſeris ore liquores,
Quis tibi dein cælum non ſapuiſſe putet?

Ad S. CODRATUM *cæli alumnum.*

II.

Orbatus jam matris eras, te ſubdita nubes
Excipit, & tepido calfacit alma ſinu;
Téque pruinoſi ſenſim ſtillantia cæli
Sydera, Nectarij munere roris alunt.
Penè optanda tibi fuerat jactura parentis,
His cunis, hoc ſi lacte fovendus eras.

Eò loci ubi CODRATUS *cum ſociis capite truncatus eſt, terra fontem emiſit.*

III.

Hìc ubi carnificum ſubmittere colla ſecuri,
Pro Chriſti juſſa eſt nomine lecta cohors,
Terra repentinum fudit miſerata liquorem;
Hoc pugilum fleri funera rore putes.
Dum tamen in pœnas ardent, hâc fontis in undâ,
Chriſtiadum non eſt pulſa, ſed aucta ſitis.

XI. MARTII.

S. PELAGIA *M. cum binis filiabus item M M. tutandæ pudicitiæ cauſa ultrò in flumen delapſa.*

I.

HÆc ſibi quæ nomen Pelagi de nomine traxit,
Ibat cum geminâ prole pudica parens:
Ibat, inhumani quò juſſerat ira Tyranni,
Prô ſcelus! dapiis victima danda ſacris.
Ventū erat ad rapidas, vallum inſuperabile, lymphas
Hìc ubi nulla ratis, pons ubi nullus erat.
Hæſerunt geminæ mœſtâ cum matre ſorores,
Hæſit cum geminâ mœſta ſorore parens.

Quid facto, inquit, opus? ſtamus? tergo imminet hoſtis:
Pergimus? iratas objicit amnis aquas.
Aut vitæ, aut nobis inſtat jactura pudoris,
Charior eſt ipsâ ſed mihi luce pudor.
Dixit, & in tumidas, Nymphis comitantibus, undas
Inſilit, intrepido mater honeſta gradu.
Vincitur in proprio ſic Cypris adultera regno,
Neſcia patronas eſſe pudoris aquas.

XII. MARTII.

S. Gregorius Magnus *Pontifex Maximus.*

I.

MArmoribus ſua facta alij, ſua ſtēmata ſculpāt,
Stēma tuū, brevis hæc ſyllaba, magnus eras.

D. Gregorius *ſub egeni ſpecie Chriſtum excipit.*

II.

Aſſumpto ſatitans ſub egeni ſchemate Chriſtus,
Non ſemel eſt menſæ viſus adeſſe tuæ:
Cur modò nobiſcum non is conviva recumbit?
Fortè putat lautas non ſatis eſſe dapes?
Non hæc cauſa ſubeſt, noſtris quòd ab ædibus abſit,
Lautitias cupidæ non amat ille gulæ.
Noſtra etiam celebret jàm nunc convivia Chriſtus,
Si modò convivam qui vocet, hoſpes erit.

XII. MARTII.

S. Isidorus C. *dùm precibus vacat, ejus loco arant Angeli.*

I.

Succedunt, variántque vices, alternaque mutant
Munia, dúmque orat Ruſticus, Ales arat.

Vt largas tibi reddat ager cùm fœnore meſſes,
Dive, vaces precibus ſæpè,diúque tuis.
Nam puto, quam ſuperi ſtivâ coluêre Coloni,
Illâ fertilior non erit ulla ſeges.

Ad D. ISIDORUM.

II.

Percurris dum mente polos, Iſidore, piámque
In tua ſollicitas vota Tonantis opem:
Non ideò requieſcit ager, ſed amœna jugatis
Agricola æthereus jugera bobus arat.
Mutat utérque vices, cælique ſolique colonus,
Alter enim Superos, & colit alter agros.

De Angelo arante.

III.

Qui modò præpetibus ſulcaverat aëra pennis,
Frugiferos ſumpto vomere ſulcat agros.

D. ISIDORUS *Paſtoritiâ virgâ morbos & mortem fugat.*

IV.

Ante lupos baculus,furéſque arcebat abactor,
Nunc alias partes officioſus agit.
Nam Paſtoritiæ inflictu vel ſimplice virgæ,
Mors fugit, & mortis febris anhela comes.
Phœbe, tuos remove, lenimen inutile, ſuccos,
En medicâ modicum plus valet arte pedum.

D. ISIDORI *pedum ſceptro regali potentius.*

V.

Nobilium quanquàm ſint ſceptra potentia Regum,
Sceptrigerâ poterit plùs tua dextra manu:
Nam quæ Regum apices, & inania culmina ridet,
More canis, baculo Mors fugit iſta tuo.

Ad D. ISIDORUM.

VI.

Vnde tuæ tanta eſt, Iſidore, potentia Virgæ,
Hujus ut attactu cedat abacta lues?
Scilicet expertus toties quo vulneret ictu,
Hoc baculo Morbus, ne feriatur, abit.

D. ISIDORI *Virga, Moſaicæ diſpar.*

VII.

Quam geris, Hebrææ Virga eſt contraria Virgæ:
Attulit hæc vitam pluribus, illa necem.

XIII. MARTII.

S. EUPHRASIA *V. jam Chriſto in Parthenone deſponſata, à Theodoſio Imperatore per litteras ſollicitata, ut Senatorij ordinis viro nuberet, recuſat.*

I.

EUphraſis antiqui generis non degener hæres,
Reſpuit humanos ambitioſa toros.
Nec niſi, Chriſte, tuis ardere caloribus optat,
Nec niſi, Chriſte, tuo nubere pacta toro.
At nè fortè novæ deſint ſua flammea nuptæ,
Virginibus ſacris additur eſſe comes.
Has inter, procul à ſtrepitu velata decenter,
Cœlitibus vitam tranſigit illa parem.
Miſſa quidem minitans à Cæſare littera venit,
Patricio junctam quæ jubet eſſe viro.
Virgo tenax animi, noſtros, reſcripſit, amores
Alterius thalamo quos petis, alter habet.
Ille meo ſolus flores decerpet in horto,
Ille meas ſolus deliget ungue roſas.

Hujus ego thalamos, & proſequor hujus amores,
  Qui ſponſæ ſponſus virginis eſſe ſolet.
Obſignat commiſſa ſuis hæc verba tabellis,
  Et dat ad Auguſtas ritè ferenda manûs.
Perge, puella, ſacro ſacra per connubja nexu,
  Caſta verecundus pectora jungat Hymen.
Nec ſterilem fore crede torum, nam filia virtus,
  Virginitas mater pignoris hujus erit.

XIV. MARTII.

S. Petrus Abbas, *cum adhuc Tyro in religioſa Claræ-vallis diſciplinâ, inter nocturnas preces obdormiret, ab Angelo excitatur.*

I.

Lenta coronati recitas dum carmina Vatis,
  Nocturnâque trahis Cantica longa morâ,
Et ſacræ excubiæ tibi Militis inſtar aguntur,
  (Nam pia Bernardo ſub Duce bella geris:)
Vt pugnæ rudis hujus eras, tibi neſcia furtim,
  Preſſerat inſidians lumina, Petre, ſopor.
At pius auriculam carptim tibi vellicat Ales,
  Et vigilis partes admonitoris agit.
Se tibi dat famulum, tibi dat ſe, Petre ſodalem,
  Et ſocias tecum jungit ubique moras.
Iure tui lateris fidus petit ire ſatelles
  Te ſibi dum cernit moribus eſſe parem.

Dùm Petrus *in Odeo canit, concinentes ſecum Cœlites audit.*

II.

Petre quid æthereos inter cecinisſe Choraulas?
  Quid juvat Angelicis obſtrepuiſſe ſonis?

Ergo ſile, aut inter gratos ingratus Olores,
  Confuſis ſtrepitans vocibus Anſer eris.

Ex ægritudine luſcus efficitur.

III.

Luminis alterius tibi morbus ademerat uſum,
  Petre, dabas hilares hâc quoque parte ſonos.
Eſt, ais, eſt oculi mihi cur optabile damnum
  Gratuler, è geminis hoſtibus unus abeſt.
Quæque mihi ſuperat, aliâ pereunte, feneſtram
  Claudere erit levior poſt mea fata labor.

XV. MARTII.

S. LONGINUS CENTURIO *M. qui Chriſti latus lancea aperuit.*

I.

Centurio intorquet validis dum viribus ictum,
  Vt Chriſti exanimum ſauciet haſta latus:
Parce, exclamat Amor, Domini penetrabile pectus
  Vulneribus tantum debuit eſſe meis.

D. LONGINUM *cæcum fuiſſe perhibent.*

II.

Tàm bene qui Domini pectus collimat in imum,
  Hunc ego ſi cæcum dixero, cæcus ero.

D. LONGINUS *inflicto vulnere luci oculos aperit.*

III.

Cur oculos, quibus orbus erat, Longinus adeptus
  Grande ſui pretium criminis ipſe tulit?
Nè cui non pateat Chriſti aſpectabile funus,
  Nemo oculis captus debuit eſſe ſuis.

Ad Chriſtum ſolem obſcurantem, & Longino oculos aperientem.

IV.

Vt ſolem obtenebras moriens, ſic luminis uſum,
A te Centurio, dùm morereris, habet.
Atque ita luce oculos illo quo tempore donas,
Lucem oculis illo tempore, Chriſte, rapis.

Continuò exivit ſanguis & aqua. Ioan. 19.

Non tantum eſt animæ qui Chriſti è pectore manat,
Eſt etiam medicus corporis iſte liquor.
Longinum ut tetigit longam delapſus in haſtam,
Luminibus clara eſt protinùs orta ſalus.
Chriſte tuum funus cunctis ſpectabilè terris,
Iam plures oculi, qui tueantur, erunt.

XVI. MARTII.

S. ABRAMUS *Eremita Mariam Neptem, è turpi fugâ ad reditum & ad lacrymas excitat.*

I.

DEgeret horrendæ virgo licèt hoſpes eremi,
Sylvicolas inter dura colona feras:
Exceſſit tamen illa fugax, & adultera patrat
Neglectâ infandum virginitate ſcelus.
Quoſlibet in Veneris ſine lege ruebat amores;
Et timor, & recti ceſſerat omnis amor.
Reſcivit Senior criménque fugámque Puellæ,
Et citò ſtramineæ deſerit antra caſæ:
Rimatúſque vagæ Patruus veſtigia Neptis,
Repperit, & primam ſuadet inire viam.

Vnguibus Accipitris quæ penè rapacibus hæſit,
Hanc ſolerte ſagax liberat arte Senex.
Quæque latebroſam nuper fugiebat eremum,
Rursùs in antiquâ condita rupe latet.
Si cupis in primo cognoſſe quid egerit antro,
Aſſiduos gemuit mœſta columba dies.

Maria Neptis ad ABRAMUM *Patruum redux.*

II.

Corvus adimplendæ cunctatur amore ſaginæ,
Dum repetit primam miſſa columba ratem.
Tu quoque deſertos, ſeducta Columba, penates,
Te patruo multùm ſollicitante ſubis.
Ad veterem remigrat primæva Columba Noëmum,
Rursùs ad Abramum devolat iſta ſenem.

XVII. MARTII.

S. GERTRUDIS *V. velo objecto ſerpentes ignes à ſacro Gynecæo avertit.*

I.

VIrgineas graſſatur edax Vulcanus in ædes,
Et propè jam cinis eſt, quæ fuit ante domus,
Tu prohibes, ſacróque fugas incendia velo,
Nam procul ut vidit flammea, flamma fugit.
Neſcio, an aufugeret Mars hoc umbone repulſus,
Qui clypeos inter ſævus, & arma furit.
At clypeorũ opifex, quanquam pede claudus utróque,
Territus hoc clypeo Mulciber ipſe fugit.

Ad D. GERTRUDEM *ſacrum capitis velum flammis opponentem.*

II.

Objectas inſtar clypei velamen honeſtum,
Quod tibi virgineum texerat ante caput.

Ecce tibi! oppoſito velut aggere flamma reſedit,
Languet ad injectas ut vagus ignis aquas.
Virgo, tibi fuerat conjux ſuperandus uterque;
Et dea cum claudo juncta marita deo.
At tibi, quæ Veneris domuiſti conjugis ignes,
Vulcanum levis eſt edomuiſſe labor.

XVIII. MARTII.

S. Eduardus *Angliæ Regis filius, M. ab Elfrida Noverca per inſidias occiditur.*

I.

ARmillati aderant luctantia colla moloſſi,
Venandique foret quæ tibi turba comes:
His canibus comirúmq; illo circum agmine fuſus,
Tendebas placitis lina doloſa feris.
Nec procul inde aberant ſceleratæ inſida Novercæ
Limina, quò nimiùm credulus hoſpes abis.
Fide feris, Eduarde, tuæ ne fide Novercæ,
Nam ſuperat rabidas illa furore feras.
Altera Phœdra ſuos iterùm rediviva furores
Exeret, Hippolytus, ni fugis, alter eris.
Tu tamen admonitus pergis, vix prima ſubibas
Tecta, novercali proditus arte cadis.
Dúmque dolos pavidis tendis ſine crimine prædis,
Incidis in tacitos altera præda dolos.

D. Eduardi *corpus exanimum prodidit noctu lux inſolita.*

II.

Regis in interitu, & Chriſti naſcentis in ortu,
Stella micat medio conſpicienda polo.
Nam malè ſub tenebris cædemq; Deúmq; latentẽ,
Debuit indicio prodere flamma ſuo.

Stella ſuas implet feliciter utraque partes,
Criminis hæc index extitit, illa Dei.

XIX. MARTII.

S. IOSEPHUS C. MARIÆ *Virginis Sponſus miré eligitur.*

I.

VIxerat interior taciti ſub fornice Templi,
Iámque pari fuerat Virgo juganda viro:
Dum ſponſus par omnis abeſt, polus indice virgâ,
His thalamis Fabrum ſanciit eſſe parem.
Arida virga fuit, ſiccíſque vieta medullis,
Nullaque decuſſis frondibus umbra viret.
At ſimul hanc Senior, dextrâ tangente, capeſſit,
Pullulat, & natis vernat amicta comis.
Inque repentinum læto ſe germine florem
Induit, & vernas frondea monſtrat opes.
Quanta pudicitiæ vis eſt, & vivere virgam,
Et virgam juſſit virgo virere manus.

S. IOSEPHUS *Sponſus* MARIÆ, *& Parens* IESU.

III.

O Pueri, Ioſephe, Parens, ô Sponſe Parentis,
Sponſe minor Sponsâ, progenieque parens:
Te patre progenies major, te Conjuge Conjux:
His minor, at reliquis major, honore præis.
Tu maris & terræ Dominum, Dominiq; parentem,
Sub lare degentes paupere pauper alis.
O quem te memorem! tantæ cui cura Parentis,
Et Pueri tanti credita cura fuit!
Cui toties Puerum, totiéſque videre parentem,
Cum Pueróque loqui, cúmque parente datur.
Magnus eras, te quando Puer nec dicere patrem,
Nec poterat Sponſum dicere Virgo ſuum.

At poſtquàm ſocialis amor te junxit utrique,
Et ſocialis amor junxit utrumque tibi.
Major es, & longè linguis mortalibus impar,
Vt decet, humano non potes ore cani.
Te quantò Natus, quantò plus Mater amavit,
Nos Pater, & tantò plus quoque Sponſus ames.
Te per ego hunc Nati, Sponſæque parentis amoré,
Te per ego ſi quid charius eſſe poteſt:
Oro, fave, Natumque mihi, Sponſámque Parentem
Concilia, ut votis adſit uterque meis.
Tu mihi ſis, mihi ſit Soboles, mihi commoda Mater
Et mihi tres unam ferte ſalutis opem.
Aſtra cadãt, Phlegetõnq; ſuas vomat igneus ũndas,
Terraque convulſo funditùs orbe ruat:
Impavidum ferient, inconcuſſúmque ruinæ
Dummodò me clypeus protegat iſte triplex.

Ad D. IOSEPHUM.

III.

Te voluit, Ioſephe, ſibi Deus eſſe Parentem,
Eſſe virum voluit te ſibi Virgo Parens.
Quis queat hoc ſpõſo, patre hoc quis ſurgere major,
Quo Virgo voluit, quo Deus eſſe minor?

S. IOSEPHUS *in tabella depictus, Lilia manu præfert.*

IV.

Majeſtate vides, & cano crine verendum,
Candida præ manibus Lilia ferre Senem.
Non ſimiles generat pulcherrima Gallia flores,
Non ſimiles flores fundit Iberus ager:
Nec Corcyræi tales pomaria Regis,
Nec Pæſtana pari meſſe ſuperbit humus.
Cùm nuſquàm exierint natalibus edita terris,
Suſpicor è caſtâ Lilia nata manu.

D. Iosephi *beatum ſunus.*

V.

Anguſtum quo, Dive, jaces, cinxêre grabatum,
Hinc Pueri Mater Virginis inde puer.
Fortunate Parens, fortunatiſſime Conjux,
Te puto lætitiâ, ſi moriare, mori.

D. Iosephus Iesu & Maria *adſtantibus moritur.*

VI.

Inter & amplexûs Pueri, amplexúſque parentis,
Extremum claudis Sponſe, paterque diem.
Deſerere hos mœres moriens, gaudéſque viciſſim,
Et Matre, & Puero te prope ſtante, mori.
Ergo tuâ, moribunde Senex, nec amarior eſſe,
Nec mors eſſe tuâ dulcior ullâ poteſt.

Ad D. Iosephum *morientem.*

VII.

Vltima decurſæ traheres dùm tempora vitę,
Præcinxêre tuum Virgo, puérque torum.
Vita aderat, vitæque parens, utriuſque beato
Miror in amplexu te potuiſſe mori.

XIX. MARTII.

S. Adrianus *ſervus à ſicariis occiditur, auro quod putabatur deferre, inhiantibus.*

I.

Non te nobilitat naſcentem ſanguis Avorum,
Nobiliore tamen, dùm morerere, rubes.
Nam tibi lethifero jugulum mucrone reſolvit,
Perfidus immenſas qui Latro ſperat opes.

Pondus

Pondus & argenti ſcrutatur avarus & auri,
Sed nihil eluſâ repperit ille manu.
Aſtra tibi tutantur opes, quas neſcia falli
Condidit in tuto dextera cauta loco.
Verna fores tacitâ quamvis ignotus in umbrâ,
Ipſis liberior Regibus aſtra petis.
Sæpè fit ut meritum famulus pedes intret olympũ,
Dum dominus rapidis ad ſtyga fertur equis.

XX. MARTII.

S. IOACHIMUS *C. Chriſti Avus, Virginis Parens.*

I.

ECquid inutilibus Ioachimum laudibus ornem,
Vt toto æternum nomen in orbe ſonet?
Quidquid erit laudum, Verſu cumulatur in uno,
Ille Avus eſt Chriſti, Virginis ille parens.

Ad Lectorem de D. IOACHIMO.

II.

O quicúnque legis Ioachimi nobile nomen.
Quantus hic eſt, hæc te carmina pauca docent.
Virginis ille Parens, Chriſti eſt Avus ille Nepotis,
O quantum in titulo duplice laudis ineſt!
Hoc nec Avo, nec patre poteſt exiſtere major,
Filia nec major eſſe, nec eſſe Nepos.

XX. MARTII.

S. CUTHBERTUS *Epiſc. Lindisfarnenſis, cujus corpus poſt quadringentos & amplius annos integrum perſtitit.*

I.

Iam longos tumulo, Cuthberte, quieverat annos
Nec tamen in corpus ſerpſerat ulla lues.

Integritatem animi, quæ te celante latebat,
Corporis integritas indicat illa tui.
Myrrhæ odor imbutis vermes procul arcet ab urnis,
A te virtutis mirus abegit odor.

XXI. MARTII.

S. BENEDICTUS ABBAS *in ſpineto volutatus, impurum amorem ſuffocat.*

I.

INcolit hirſutæ rupes Benedictus eremi,
Quæ tamen inſidians gliſcit in antra Venus.
Titillátque jecur tenerum, furtimque per artûs
Inſinuat tacito blanda venena dolo.
At juvenis ſe vepre rotat, ſe ſente cruentat,
His procùl effugiat Cypris ut icta rubis.
Hâc arte Idalias, damnoſa incendia, flammas,
Hâc fugat Idaliam ſaucius arte Deam.
O cuicumque pari molles Venus igne medullas
Palpat, inaſſuetis illecebroſa dolis;
Flos tibi ſi caſti placet illibatus honoris,
Sepibus his hortum prætege, tutus eris.

Flores è D. BENEDICTI *ſanguine exorti.*

II.

Fixus inexperto, Benedicte, Cupidinis arcu,
Vulnera vulneribus pernicioſa levas:
Nam poſitâ, quæ circum ambit tibi corpus, abollâ,
Membra rotas preſſis ſanguinolenta rubis.
Fama roſas retulit Veneris de ſanguine natas;
Lilia crediderim ſanguine nata tuo.

Venus naufraga.

III.

Vepribus injectum corpus, Benedicte, cruentas,
Et laceras hirtis ſaucia membra rubis.
Elicitur roſeus venis ab hiantibus imber,
Naufragium, ut pereat, flebile paſſa, Venus:
Solus Erythræis Pharao non mergitur undis,
Ecce rubro periit Cypria merſa mari.

D. Benedictus *ſuo ſanguine irriguus.*

IV.

Dùm pia vulnificis fodicares membra roſetis,
Purpura te proprio tincta cruore tegit.
Hæc roſa, quâ totus rutilas, tua lilia ſignat,
Candoremque rubor nos docet ille tuum.

XXII. MARTII.

S. Catharina Sueca *V. adhuc infans reſpuit impurarum nutricum ubera.*

I.

DVm jacet in cunis Catharis puerilibus infans,
Et vitam ſucco lactis alumna trahit;
Obtulit altricem turpis meretricula mammam,
Pupa hujus renuit munere lactis ali;
Nutriit Iliadem Martis lupa Romula prolem,
Nutriri à Paphiâ noluit Agna lupâ.

S. Catharina *jam inde ab incunabulis Veneri infenſa.*

II.

Matris ab uberibus tenuis Virguncula pendet,
Et petit irriguam lactis alentis opem.

Fortè aderat quæ pupam audit, meretricia pellex,
Sugendóſque offert officioſa ſinûs.
At Catharis vultu averſo indignata refugit,
Vberaque exiguâ reppulit illa manu.
Virgo, odiis Venerem quibus inſectaberis olim,
Hanc procùl à tenero ſi modo lacte fugis?

In D. CATHARINÆ *funere nova ſtella affulget.*

III.

Diva, decus radians multùm radiantis olympi,
Quæ mole exutâ corporis, aſtra ſubis:
Illuſtrent ut plura tuum funalia funus,
Ecce novum rutilo fulget in axe jubar.

D. CATHARINÆ *funus Ericus Rex ſuis humeris extulit.*

IV.

Sacram humeris effers, Erice, gerentibus urnam,
Regiaque impoſito funere colla premis.
Quamvis ſuſtineat fulgentibus æthera flammis,
Se minùs ipſe ſuo pondere jactet Atlas.

XXIII. MARTII.

S. OTHO *C. ab hoſtibus captus, & à D. Bernardo vinculis exemptus, uni Chriſto militat.*

I.

ARmatos bellator Otho delapſus in hoſtes,
Subdiderat domino colla premenda jugo.
Tranquillum captiva dabat per membra ſoporem,
Cùm Bernarde, tuâ liber abivit ope.
At jam Martis opus fugiens, Martiſque furores,
Altera belligeras vertit ad arma manus.

Tela preces;arx cella fuit ; ſibi ſufficit hoſtis ,
  Nullus enim , quem jam vinceret , alter erat.
Hoſtibus antè ſuis plagas inflixit , & unus
  Vulnera quæ poſt hæc intulit ipſe tulit.

XXIV. MARTII.

S. SIMON *Tridentinus Puer M. quem Iudæi varijs cruciatibus tortum morte affecerunt.*

I.

Dicite ſacrilegi , quis vos furor urget, Apellæ,
  Vertere in innocuum tela cruenta caput ?
Quinque puer geminis menſes vix addidit annis ,
  Et tamen in pœnas poſcitur ille puer.
Pro foribus patriis ludebat amabilis infans ,
  Hunc ſibi ſupremum neſcius eſſe diem.
Verporum venêre cohors , puerúmque biennem
  Pelliciunt blandis in ſua tecta dolis.
Egreditur , nucibúſque Simon , taliſque relictis ,
  Inſequitur rabidos, ut ſolet agna, lupos.
Poſtquàm imam ſubière domum, (ſi luſtra ferarum
  Sint tamen appoſitâ voce vocanda domus :)
Hìc ſtrophium collo injiciunt , nè vagiat infans ,
  Et laceram membris diripuêre togam.
Ille quidem & lacrymis,& motu & calce repugnat,
  Nomen & abſentis matris inane vocat.
Aut vocat , aut preſſo miſer ore vocare laborat ,
  Imbelles aliud nîl potuêre manûs.
Conſtitit exuto corpus nudatus amictu ,
  Vt ſolet , innubi dùm nitet ore dies.
Mox crucis è trunco miſerabilis hoſtia pendens ,
  Mille tulit cultris vulnera , mille ſtylis.
Nec priùs eſt extincta ſitis furioſa cruoris ,
  Quàm lacer è terris iret in aſtra puer.

Felix ille quidem, quòd parvo in corpore, magni
Perſonam potuit ſuſtinuiſſe Dei.
Pupe, tibi dedit aſtra cruor, ſi fortè puſillis
E Venis potuit defluus ire cruor.
Durius eſt, quo pergis iter, tibi debuit ultrò
Pandere lacteolam Lactea zona viam.

XXV. MARTII.

Annuntiatio Beatæ Mariæ Virginis,
Sive
Christus *in utero* Matris Virginis *conceptus.*

I.

SVnt gemini Soles, Sol alter in æthere labens
Fulget, in afflictam labitur alter humum.
Virgineis oculis, & amoribus ardet uterque,
Et facit iſte ſolo, quod facit ille polo.
Erigonem Phœbus, Mariam ſol Chriſtus amavit,
Illa vetus ſydus, ſydus at iſta recens.
Sedibus optatis ut Sol potiatur uterque,
Ille ſubit ſignum Virginis, iſte ſinum.
Non æquale tamen ſiſtunt in Virgine tempus:
Ille uno remanet; menſibus iſte novem.

Turbata eſt in ſermone, & cogitabat qualis eſſet iſta ſalutatio. Luc. 1.

II.

Vidit ubi æthereum turbata Puella Miniſtrum,
Erubuêre duæ caſta per ora roſæ.
Candentéſque genas pulchro ſuffuſa rubore,
Lilia purpureis miſcuit alba roſis.
Deſine Virgo roſas, & lilia quærere, nam flos
Pulchriùs in vultu vivit uterque tuo.
At tu alium Paradiſum, Ales, modò quærere noli,
En Paradiſum almæ Virginis ora gerunt.

Fiat mihi ſecundùm verbum tuum. Luc.1.

III.

Et viſa eſt parere, & parere Puerpera Mater,
Nam quia Legato paruit, illa parit.

Cælum terris per Virginem ſalutatam conciliatur.

IV.

Et terram, & Superos placidè qui Menſis amicat,
Martis ab antiquis nomen habebat Avis.
Hunc reliqui quotúnq; velint de nomine ſignent,
Ille mihi Auguſtus poſtmodò menſis erit.

XXV. MARTII.

Commemoratio S. LATRONIS, *qui in cruce Chriſtum profeſſus eſt.*

Ad S. LATRONEM.

I.

Occluſas ſolitus penetrare labenter in ædes,
Aut fracto avulſas pandere poſte ſeras:
Ipſi etiam fueras, puto, vim facturus olympo;
Nî tibi ſponte ſuas panderet æthra fores.

S. LATRO *furax.*

II.

Materiem mutat, non mutat callidus artem,
Propoſiti in medio funere Latro tenax:
Nam dùm fraude piâ cælorum irreperet arces,
Et raperet vinctâ ſubdolus aſtra manu,
Antiquæ fuit ille memor, quam calluit, artis,
Sed nova materies, quæ raperetur, erat.

XXVI. MARTII.

S. LUDGERUS *Epiſc. Monaſterienſis, quem mater latus palo transfixa peperit.*

I.

FOetus adhuc tumidâ matris creſcebat in alvo,
Nec ſua complerat tempora ventris onus.
Stipitis incurſu cecidit pede lubricâ mater,
Tranſegitque ſudes obvia molle latus.
Editus eſt infans læſæ per vulnera matris:
Et puer, & ſalva eſt hâc quoque parte parens.
Quàm pia cura poli! ſunt ipſa pericula lucro;
Vulneráque, id voluit cum Deus, ipſa juvant.

S. LUDGERUS *à teneris annis magnæ indolis dat argumenta.*

II.

Vix matri lallare puer, vix figere greſſus
Cœperat, & blæſo frangere verba ſono.
Iam tunc poſthabito meditatur ſeria ludo,
Maturúſque ſapit nîl puerile puer.
Nam modò ſcribentem videas, videáſq; legentem,
Exiguos nutrix quos dedit alma libros.
Annos ſi numeres, rudis eſſe videbitur infans,
Illum ſi propiùs videris, eſſe ſenex.

D. LUDGERI *animus inſtar ſideris in cælum viſus eſt ferri.*

III.

Ludgerus antiquis nova fax adſcribitur aſtris,
Indiguit cælum ſydere; terra dedit.

XXVII. MARTII.

S. RUPERTUS *Vangionum Epiſc. cujus funus feſtivo cantu Angeli proſecuti ſunt.*

I.

CVr feſtum ætherei, canitis Pæana, Choraulæ?
Non bene funeribus convenit ille canor.
Occidit orbatò raptus Rupertus ovili,
Deſeruitque ſuas Paſtor ademptus oves.
Vos tamen in noſtro modulati cantica luctu,
Fila importunæ plectitis icta lyræ.
Ah! video, cur aſtra novos egêre triumphos;
Dùm lacrymis plangit terra, madétque ſuis.
Sydera ditantur noſtris creſcentia damnis,
Quódque perit nobis, his datur eſſe lucro.
Subtrahitur terris decus ingens; additur aſtris,
Iure igitur plaudunt ſydera, terra dolet.

Ad D. RUPERTUM, *de Angelorum cantu in ipſius funere audito.*

II.

Dive, tuo interitu, Chriſti canit Ales in ortu,
Tu ſiquidem cælo naſceris, ille ſolo.

XXVIII. MARTII.

S. GUNTRAMUS *C. Francorum Rex eò plura in Egenos dividit, quò plura à Deo accipit.*

I.

PAnnoſis, Guntrame, licèt largitus egenis
Plurima des, multò dat tibi plura Deus.
Nam tibi, quam gremio tellus locuplete fovebat,
Venit in ignaras gaza reperta manus.

Nè poſthàc certare Deo cum compare pergas,
Nec vinci à magno Numine turpe putes;
Quidquid agas, quæcúnque inopi donaria dones;
Hac Deus in pugnâ divite victor erit.

S. GUNTRAMUS *Egenis tanquàm militibus Præſidiariis cingitur.*

II.

Quò tecúmque feras, Inopum te plurimus umbo
Stipat, in auxilium turba parata tuum.
Dulce ſatellitium! dulcis comitatus euntis!
Non ita præſidio Regia caſtra forent.
Illis excubiis, quò te rerum evocat uſus,
Illo vallatus Milite tutus eas.
Nullus ab inſidiis timor eſt, tibi nullus ab hoſte,
Iſta tuum cingat dummodò turba latus.

Ad D. GUNTRAMUM *Inopum turba circumſeptum.*

III.

Circumfuſa Inopum quæ te, Guntrame, coronat;
Plus tibi Regali, credo, coronâ placet.

XXIX. MARTII.

S. MARCUS *Arethuſiorum Epiſc. & M. melle delibutus, veſparum aculeis ad ſolem exponitur.*

I.

DIve ſenex, quem mille rotæ, quē mille catastæ,
Attritum variis comminuêre modis:
Non ſatis exhauſtū pœnæ eſt, tibi cruda Tyrannis,
Immanem accelerat per nova monſtra necem.
Sole ſub ardenti tortorum induſtriâ ſolers.
Nuda liqueſcenti corpora melle linit.

Hoc celer illicio veſparum exercitus ultrò
Advolat, & bibulâ cuſpide membra ferit.
Exugit roſeum, roſtro ſitiente, cruorem,
Exugit laceram tuba ſonora cutem,
Melle licèt multo plagas patiaris inunctus,
Plùs tua quàm mellis funera fellis habent.

Ad D. MARCUM *melle perunctum.*

II.

Mors tua, Marce, licèt dulcedine mellis abundet,
Non fuit illa tamen dulcis, amara fuit.

S. ARMOGASTUS M. *pro Chriſti Fide variè tortus, demùm in marmoreo tumulo divinitùs conſtructo ſepelitur.*

I.

Turbine jactatus vario, tamen altior Heros
Longè ſuppliciis omnibus unus erat.
Egerit effoſſam ſabulerò addictus arenam,
Hunc putat invictum teſtis arena virum:
Suſpenſum pedibus placidè dormire putares,
Vſque adeò nullus prodiit ore dolor.
Præfectus pecori, bobus præfectus alendis,
Poſthabuit ſumpto regia ſceptra pedo.
Mens poſtquàm exceſſit peregrinis advena terris,
Inque altum rediit, patria regna, Polum.
Dúmque ſub arboribus corpus tumulatur inane,
Marmoreum pandit concava terra ſinum.
Protinùs hoc tegitur funus ſepelibile cippo,
Quem nullâ inſtructum condidit arte ſolum.
Nec tibi magnifico placeas, Mauſole, ſepulchro,
Si tumulo Paſtor nobiliore jacet.

XXIX. MARTII.

S. Satyrus *M. in exilium pro Fide iturus, nullis ſuorum vel precibus, vel blanditiis retinetur.*

I.

Iam Satyro exilij tempus lacrymabilis inſtat,
Nì ſanctam ejuret proditione Fidem.
Circumſtant famuli, circùm, pia turba, Sodales,
Pignoraque afflictæ dulcia membra domûs.
Vxor amans complexa pedes abeuntis inhæret,
Sarcina propoſitæ non oneroſa viæ.
Non potes avelli, clamat ſimul ibimus ambo,
Ibimus, & conjux exulis exul ero.
Te jubet à patriâ longè diſcedere Cæſar,
Me pietas, pietas Cæſaris inſtar erit.
Hic quoque te moveat, (tendebat brachia Natus)
Qui noſtro tendit brachia parva ſinu.
Talia jactabat, vacuas ſed jactat in auras,
Nil gemitûs, caſſæ nil potuêre preces.
Quem charo premit illa ſinu, ſine vocibus infans,
Orator minimus, maximus ille fuit.
Nil tamen effectum eſt, nam quò jubet ira Tyranni,
Egregius nihilo tardiùs exul abit.
Scilicet immenſus, quàm latè extenditur, orbis
Patria Chriſtiadis fortibus eſſe ſolet.

XXIX. MARTII.

S. Mechtildis *V. cujus demortuæ capilli fulmen averterunt.*

I.

Mens tua deſpectis penetrarat in æthera terris,
Virgo, verecundi gemma coruſca chori.

Vertice detonſi, dictu mirabile! crines,
Exarmant bifido fulmina miſſa polo.
Nil opus ut referant noſtræ tua facta Camœnæ,
Noſcitur vngue leo, noſceris ipſa pilo.

XXX. MARTII.

S. REGULUS *Arelatenſis Epiſc.* S. DIONISII *& aliorum duorum ſociorum Martyrium Columba nuntia inter ſatrificandum accepit.*

I.

IAM ſociis quibus antè comes comitantibus ibas,
Crudelem intulerat carnificina necem:
Hanc cædem, dum ritè litas, tibi Chaonis ales
Nuntiat è ſummo viſa volare tholo.
Ne-ve tibi illudi falsâ ſub imagine credas,
Ceſtat olivifero nomen in ore triplex.
Regule, ſive tibi, longævo ſive Noëmo,
Nuntia, ſic ſemper fida Columba fuit.

Ad ſocios D. REGULI *pro Fide occiſos.*

II.

Magnanimi Heroes, Gallis memorabile nomen,
Immeritam paſſi pro pietate necem:
Non, ut amat fieri, Vultur, Corvique voraces,
Funeris at veſtri eſt viſa Columba comes.
Cùm veſtrum comitetur avis Dodonea funus,
Vos avibus cæſos quis neget eſſe bonis?

Dum REGULUS *concionatur ad populum, importunis ranis ſilentium imperat, impetratque.*

III.

Virtutis dùm pandit iter, plebémque diſertus
Erudit, & ſacro Regulus ore tonat.

Perſtrepit, & doctæ miſcens ſua jurgia voci,
Hoſpita vicinæ rana coaxat aquæ.
Regulus ingratæ taciturna ſilentia turbæ
Imperat, hæc preſſo protinùs ore ſilet.
At modò cùm ranæ ſileant, lingua impia templis
Obſtrepit, & multâ garrulitate crepat.
Vtque olim in ranas pubes mutatur agreſtis,
In ranas homines nunc abiiſſe putes.

XXXI. MARTII.

S. AGNES *Præmonſtratenſis V. candidâ veſte ſui Ordinis induitur.*

I.

VElleris ornari pretio ſpectabilis Agnes,
Et poterat dives divite veſte tegi:
Noluit illa tamen, ne quis prædator Iazon,
Vellus, & auratam tollere vellet ovem.
Nil ergo his phaleris capitur, pompâve colorum:
Solaque nativo lana decore placet.
Candidior nivibus, puráque in veſte niteſcit;
Nimirùm eſt index pectoris ille color.
Corpore in intacto niveum qui cernis amictum,
Sub niveo niveam vellere cernis ovem.

MENSIS APRILIS.

PRIMA APRILIS.

S. VALERICUS *Abbas dùm adhuc puer cuſtos eſſet ovium, totum Pſalterium decurrebat.*

I.

DVM ſequitur Valericus oves, nunc Cãtica pſallit,
Solatus tetricæ tædia longa viæ :
Nunc paſtoritiæ munitus verbere fundæ,
Arcet inerrantes à grege ſæpe lupos.
Tàm-bené cùm peragat Davidica munia Paſtor,
Iſacidæ Vati quis neget eſſe parem ?

S. VALERICUS *hortum colit locuſtis & cæteris florum hoſtibus impervium.*

II.

Et colit aprico flores Valericus in horto,
Et facilem raſtro ſarrit, & occat humum.
Non Eruca gravem ſerpit minitata ruinam,
Nec nocet illæſis ulla Locuſta fibris.
Non aquilo, non acris hyems, non horrida grando,
Nec quicúnque ſatis floribus hoſtis obeſt.
Sed picto florum populus caput exerit horto,
Et domino geſtit poſſe placere ſuo.
Illo, ſi qua fides, inarari terra colono,
Illo proſcindi vomere gaudet humus.

Dive, licèt riguum coleres induſtrius hortum,
Cultor eras animi doctior ipſe tui.

D. Valericus *Aviculis familiariter colludit.*
III.

It quoties notæ Valericus in abdita ſyluæ,
Ales ad innocuum currit alumna Senem:
Nec timet inſidias, roſtróque jocatur,& ungui,
Pérque vagas volitat ludicra turba comas;
Et quoties Senior ieiunia ſobrius explet,
Exiguo ſolitus paſcere labra cibo;
Hinc volucris de menſa petit, carpítque legendo,
Si qua pavimentum deflua mica ferit.
Nimirum hic melior, multóque paratior eſus,
Quàm culicem totos ſollicitare dies,
Aut muſcas agitare leves, captare locuſtas,
Et quæcúmque fugax aëre præda volat.
Inſinuat modò ſe gremio, gaudétque foveri
Ales, & iniectâ veſte quieta tegi.
Nec redit ad luteos, pullorum oblita penates,
Scilicèt eſt nido dulcior ille ſinus.

Avicula in ſinu D. Valerici *noxa ſecura.*

IV.

Dùm nemorũ per opaca ſenex Valericus oberrat,
Solaque deſpecto cogitat aſtra ſola;
Involitans humeris numeroſa ſenilibus Ales,
Vellicat incanas molliter vngue comas:
Et modò promiſſæ latè propetaſmata barbæ
Inſidet, & manſum poſcit ab ore cibum.
Nec ſecura magis, nec adeſt minùs illa frequenter
Quàm ſi inter virides exſpatietur agros.
Fortè rogas, cur ora Senis per edentula ludat,
Nec revolet trepidâ plumea turba fugâ:

Nullius eſt vel cauſa metûs, vel cauſa pericli,
Abſtinet à veſcis carnibus ora Senex.
Non ita, Lurco, tuam ſubeat ſecura culinam,
Hùc volucris tendit plurima, nulla redit.

II. APRILIS.

S. FRANCISCUS DE PAULA C. *Ordinis PP. Minimorum Fundator.*

I.

DVm faſtûs, titulóſque fugit Franciſcus inanes,
Et vano inflatum quidquid honore tumet:
Non voluêre piis Superi ſubſcribere votis,
Magnus enim, Minimus dum cupit eſſe, fuit.

Ad D. FRANCISCUM DE PAULA.

II.

Te Minimum licèt eſſe iuvet, Minimóque minorẽ,
Maximus in Minimo tu mihi ſemper eris.

De SS. FRANCISCO DE PAULA *&* ASSISIATE.

III.

Tu prior ipſe vocas ſocios, Franciſce, Minores,
Franciſcus, Minimos qui vocet, alter adeſt.
Cùm multis, Franciſce Minor, præceſſeris annis,
Patre Minore minor debuit eſſe Nepos.

S. FRANCISCUS PAULANUS *ardentem fornacem ſine noxa ſubiit: mare pallio ſuo inſtratum enavigavit.*

IV.

Imperiis elementa tuis famulantia parent,
Séque tibi fractis ſuppoſuêre minis.

Vnda, tibi, tibi flamma volens, Franciſce, pepercit,
Æquor enim ſiccum, frigida flamma fuit.
Te rerum agnoſcit docilis Natura potentem,
Nec quidquam eſt, votis quod neget illa tuis.
Nil tibi, nè madeas, habet arida lympha madoris,
Nil tibi, nè caleas, flamma caloris habet.

Diviſâ duas in partes arbore, diſſidentes fratres S. FRANCISCUS PAULANUS *conciliat.*

V.

Armarat lis una duos in prælia fratres,
Cauſaque quæ rixam commovet, arbor erat.
Fratrem interceſſit pius inter utrumque Sequeſter,
Conatus veterem conciliare fidem.
Cùm neuter vellet fratri concedere frater,
Tractaque per longas lis foret illa moras:
Fiſſilis in geminas æquo diſcrimine partes
Iuſſa eſt imperio Pomus abire tuo.
Pars fratrem ſua quemq; manet, Franciſce, nec uno
Pomo, inquis, poſthac ditior alter erit.
Non poterat melius longam decidere litem,
Arbitra correpto ſi foret enſe Themis.

II. APRILIS.

S. GENOVEFA PALENTINA *in ſyluis cum infante à Marito expoſita.*

I.

Deplorande puer, rapidarum præda ferarum,
Et dolor, & miſeræ, Puſio, matris amor!
Dùm poſitâ pietate parens in viſcera ſævit,
Hunc monet officij Cerva magiſtra ſui.
Nam dùm vagires nemoralibus abditus antris,
Applicuit labris ubera plena tuis.
Aruerant geminæ matris ſine lacte mamillæ,
Cervaque lactantis munia matris agit.

Muneris id fuit omne tui, dulciſſima Mater,
Quæ prolem ex alvo virgine Virgo paris.
Nam nemore in medio vixit te ſoſpite ſoſpes,
Cum puero genetrix, cùm genitrice puer.
Immemores ſileant pia munera Virginis urbes,
Virginis hæc poterit munera ſyluâ loqui.

II. APRILIS.

S. MUSA V. *in tenerâ ætate ſenilem maturitatem præfert.*

I.

Rara juventutis teneræ miracula cernis,
Adſtitit ante oculos ſi modò Muſa tuos.
At cave ne Thyaſos hilares, Citharas-ve ſonantes,
Audito Muſæ nomine fortè putes.
Nam longè gravium numeroſo pondere morum,
Ter ternas ſuperat, ſit licèt una, deas.

Ad VIRGINEM MATREM, *quâ viſâ modeſtior eſt reddita Muſa virgo.*

II.

Ex quo Muſa tuæ vidit ſpectacula frontis,
Virginei, Virgo, gloria prima chori;
Illa ſuis ſapuit longè maturior annis,
Et levitas morum eſt viſa fuiſſe gravis.
Virgo verecundam reddis ſi viſa juventam,
Nunc oculos cernit rara juventa tuos.

III APRILIS.

S. IOSEPHUS *Poëta C.*

I.

Pieridum, Ioſephe, decus, quo ſæpè canente,
Auditis ſtupuit Theſſalonica modis;

Sylua tibi Parnaſſus erat, commercia Muſæ;
Terra torus; panis fercula; lympha ſcyphus.
Cur puris tamen ora rigas abſtemius vndis;
Non ſolet hic gratus Vatibus eſſe liquor.
Nempè madere ſacris noras Helicona fluentis,
Nec riguo Pindi ſaxa rubere mero.
Non bene Palladio Bacchus miſcetur olivo,
Non illi ſapiat, qui ſapit, ille liquor.

IV. APRILIS.

S. Iosephus Hermannus *Chriſto Virginique Matri, ac D. Ioanni Baptiſtæ ſeptennis puer colludit.*

I.

DVm primæ arrident doctæ tibi Palladis artes,
Dùm tibi præ doctâ Pallade Virgo parens;
Ludentem, Ioſephe, vides cum Virgine Prolem,
His quoque colluſor tertius alter erat.
Hic Baptiſta fuit, Chriſto quem junctior ætas,
Quem Chriſto affini ſanguine nectit amor.
Te Divina Parens vocat in conſortia luſûs,
Nec mora, cum Superis ludere juſſus ades.
O Puer! ô quanto Superum dignatus honore!
O quanto Superûm dignus amore Puer!
Hæc quicúnque legis, ludi impermiſſa libido
Sollicitat cupidas ſi tibi fortè manûs;
Lude, tibi placiti datur ampla licentia ludi,
Si modò dat ſocios luſus habere pares.

V. APRILIS.

S. VINCENTIUS FERRERIUS C. *puerum à matre laniatum ad vitam revocat.*

I.

ACta olim furiis immanibus effera mater,
Suſtulerat rabidâ pignora cæſa manu.
Dic age, quis Tereus, quis te ſtimulabat Iaſon,
Grande novercali more patrare nefas?
Facti auctor nullus, ſed natum in fruſta minutum
Interimitſolo mota furore patens:
At relegens, aptánſque locis Vincentius artûs,
Dat rursùm æthereo te, Puer, ore frui.
Illa Noverca tibi poſthàc, pater iſte vocandus,
Iſte tibi vitam reddidit, illa rapit.

V. APRILIS.

S. IRENE *V. & M. nullâ vi potuit ſuis veſtibus nudari.*

I.

Dùm caſtam exceres, Leno laſcive, Puellam,
Hæſit ad applicitam veſtis amica cutem.
Quamlibèr inſiſtas, nullâ valet arte revelli,
Et citiùs membris virgo ſit orba ſuis.
Ilicèt æthereus velamine gaudet honeſto,
Idalius nullo tegimine gaudet Amor.
Impollutum oculis cave libes, tortor, honorem,
Nam rutilat puro puriùs ille vitro.
Vt ſolo afflatû ſpeculum, ſic aura pudoris
Infuſcari oculo conſpiciente ſolet.
Viderat Actæon nudam ſine veſte Dianam,
Præda fui levium protinùs ille canum.

Caſtam oculo quicúnque vides petulante Puellam,
I, fuge nam gravior te quoque pœna manet.

IV. APRILIS.

S. Guillielmus *Auguſtinianus Canonicus, cùm eſſet æger, à D. Genovefa ſanatur.*

I.

Æger eras, nihil eſca tibi, nil pharmaca proſũt,
Nil tibi quam tulerat cura medentis opem.
Iam myrrham, caſiámque tibi Pollinctor adornat,
Apparat extremum jam Libitina rogum.
Adfuit è ſuperis Genovefa ſalubriter aſtris,
Et fugit aſpectâ Virgine pulſa lues.
Tu ſubitæ medicamen opis miratus, iſto
Solviſſe extemplò diceris ora ſono:
Morbe, redi, noſtróſq; frequens graſſare per artûs,
Afferat hæc medicas ſi modo Virgo manus.

D. Guillielmus *iſpo Chriſti reſurgentis die moritur.*

II.

Quo patriũ redivivus abit ſuper æthera Chriſtus,
Hic tibi ſupremus fulſit in orbe dies.
Sol Chriſtus, tu ſydus eras, Guillelme, reſurgit
E tenebris quoties Sol novus, aſtra cadunt.

VII. APRILIS

S. Calliopius *M. cuius parens Theoclia lictores pretio obſtringit, ut rectam filij Crucem invertant.*

I.

DVm Nato generoſa parens Theoclia paratam
Suſpicit erecto robore ſtare Crucem

Sanguineũ precibúſque movet, pretióq; Tyrannũ,
Vt trucis inverſum det Crucis eſſe ſitum;
Et caput oppoſitis ad olympi ſydera plantis,
Subiectam prono vertice ſpectet humum.
Ecquæ cauſa movet cupidæ nova vota parentis?
Cur planta eſt illo, quo caput ante, locô?
E Cruce ſublimem tendebat ad æthera Martyr,
Iure ſupinatos vertit ad áſtra pedes.

Theoclia mater in CALLIOPII *ſupplicio lætatur.*
II.

Vidit ut inverſo ſuffixam in ſtipite prolem,
Non tacitâ mater gaudia mente tulit:
Defluus irriguos cruor undique manat in artûs,
Iámque lacer juvenis nîl niſi vulnus erat.
Hæc tormenta oculis lætantibus haurit Amazon,
Crux ſolium viſa eſt, purpura viſa cruor.
Fortunata Parens! fortunatiſſima proles!
Martyrio proles, Martyre prole parens!
Par vtrique decus, nec utríque eſt gloria diſpar;
Digna parens puero, digne parente Puer.

S. CALLIOPIUS *adſtante matre in Crucem tollitur.*
III.

Tollitur in duram proles dilecta Cupreſſum,
Supplicio voluit fortis adeſſe parens.
Hoc decus eſt, Theoclia, tuum, quæ funere prolis,
Non minùs ac pompâ divite prolis ovas.
Gratior illa tibi eſt dûm pendet ab arbore, quàm cũ
Luderet è collo penſilis antè tuo.

Theoclia cum Machabæorum matre conferanda.

IV.

Chara fuit ſoboles unius & una parentis,
Quæ mactata tibi victima, Chriſte, cadit.
Plena propinaſſet ſi pluribus ubera mater,
Pluribus ad cæli gaudia monſtret iter.
Ne fore te, Machabæa Parens, ſine compare credas,
Ecce tibi hunc animum cernimus eſſe parem.

VII. APRILIS.

S. AIBERTUS *C. crebrò terram oſculatur.*

I.

Aibertus pia membra ſolo proſtratus inhæret,
Et lambit tepidam puluerulentus humum.
Oſcula ferre ſuæ, dixit, ſe crebra parenti;
Námq; hunius eſt hominũ jure vocanda parens.

VIII. APRILIS.

S. VICTERPUS *Auguſtæ Epiſc. è loco Virgini Deiparæ ſacro exanimis non potuit auferri.*

I.

INtactæ ambieras tumulum tibi Matris in æde,
Victerpe, intactæ Matris amate Cliens;
Dúmque leves cineres aliò transferre laborat
Turba, humeris loculum ferre parata ſuis;
Nullo hominum niſu, nullâ ſuperabilis arte,
Vrna ſtetit primo firma, tenáxque loco.
Noluit à gremio ſoboles exire Parentis,
E gremio Sobolem noluit ire Parens.

VIII. APRILIS.

S. ÆDESIUS *M. Tirannum graviter obiurgat pudori cuiuſdam puellæ inſidiantem: demum poſt exantlatos varios labores in mare demergitur.*

I.

Inclyte ſervati tutor, vindéxque pudoris,
Per te virgineæ non rubuere nives.
Nam turpem inceſſis generoſâ voce Cinædum,
Dùm ſpurcus caſtæ virginis eſſet amans.
Iactus in immemſum tandem demergeris æquor,
Et toto in tumulum te tegit unda mari:
Vt bellum imbelli Veneri molitus ubique,
Hanc etiam in cunis aggredererе ſuis.

VIII. APRILIS.

S. PERPETUUS *Turonenſis Epiſc. DD. Cœlitibus varia templa erigit.*

I.

Qui tot Templa dicat, qui tot Cœleſtibus aras,
Et ſacro indigetes Præſul honore colit,
Indigetes inter meritò numerandus, hic aris
Dignus, & hic Templis qui coleretur, erat.

IX. APRILIS.

S. PETRUS LUXEMBURGIUS CARDINALIS, *puer adhuc novennis, dùm carnes pauperibus defert, patre occurrente, ſubitò in roſas vertuntur.*

I.

ORA fame, tremulóque gelu pallentia præfert,
Turbaque gratuitas poſcit egena dapes.

Petre, vides, tactúſque pio pia corda dolore,
Subripis inſonti carnea fruſtra manu.
Obvius eſt genitor, quid fers, intérque roganti
Reſpondes teneras te, Petre ferre roſas.
Dicentis vox vera fuit, nam concava veſtis
Exhibuit ſubitæ florea ſerta roſæ.
Tempeſtiva tibi fructûs quos afferet æſtas,
Bruma repentinas ſi parit ipſa roſas?

Ad D. Petrum Luxemburgium *carnem pro ſtipe egenis deferentem.*

II.

Vix tibi tranſierat ternæ trieteridos ætas,
Tu tamen ingenii ſenſa virilis habes,
Inque inopes pietas longè eſt pro tempore maior,
Quam tamen innocuâ calliditate premis.
Fortè aderat genitor, dùm condis amabile furtum,
Quod tu pauperibus, munus edule, paras.
Ferre roſas, deprênſus ais; Petre, vera fateris,
Námque geris geminas pulcher in ore roſas.

D. Petrus Luxemburgius *ſine funebri pompâ voluit ſepeliri, tribus tantùm accenſis facibus.*

III.

Petre, ſupervacuos tumuli pertæſus honores,
Non niſi vis ternas funeris eſſe faces.
Nîl opus eſt clarare tuam funalibus vrnam,
Clarius à nullâ lampade funus erit.

D. Petri Luxemburgii *ad tumulum mortuis & cæcis plurimis lux reddita.*

IV.

Sat claram affundunt tumulo miracula lucem,
Tollite funereas, lumen inane, faces.

Quam caſſis oculorum uſu, vitæque dediſti,
Dive, tuum illuſtrat lux ſatis illa rogum.

De Mortuis à D. PETRO LUXEMBURGIO *excitatis.*

V.

Qui poterit primam defunctis reddere vitam,
Defunctos vitæ reddere, Numen erit:
Tu tamẽ id pręſtas,ſed cùm duo Numina pugnent,
Petre, mihi poſthàc Numinis inſtar eris.

IX. APRILIS.

S. MARIA ÆGYPTIACA, *Virginis ope è ſcelerum cœno emergit.*

I.

NIliacis quondàm famoſa puella Theatris,
Facta pudicitiæ lena, luéſque ſuæ:
Oppreſſa ingenti ſcelerum ſub mole labaſcit,
Nî promptam acceleret ferre Patronus opem.
At Superûm Regina favet Patrona vocanti,
Ne malè defensâ lite Clienta cadat.
Tu quoque qui ſcelerũ non impare mole gravaris,
Patronæ pariter Virginis eſto Cliens;
Nemo Reus timeat tantæ diſpendia litis,
Si cauſam orarit Iudicis ipſa Parens.

Ad D. MARIAM ÆGYPTICAM *ſicco veſtigio per Iordanem tranſmeantem,*

II.

Cùm per aquas ſiccis gradiare leviſſima plantis,
Te ſcelerum molem depoſuiſſe probas.

D. Maria Ægyptiaca, *effoſſo à leonibus tumulo ſepelitur.*

III.

Illa Paratoniæ probroſa infamia terræ,
  Illa Dionæi dux inhonora chori:
Facta diu nemorum cultrix & alumna ferarum,
  Tempora jam vitæ clauſerat acta ſuæ.
Accurrêre pii, turba officioſa, leones,
  Triſtéque ſuffodiunt ungue iuvante ſolum.
Támque diu inſiſtunt operi, dùm concava tellus
  Æqualem tumulo ceſſerit hauſta locum.
Cur poſitâ feritate leo manſueſcit, & ultrò
  Exhibet obſequii nuntia ſigna ſui?
Si Superis, Superûmque Deo famulère potenti,
  Tu pariter famulas experiêre feras.

X. APRILIS.

S. Macharius *Patriarcha Antiochenus Cruce, quâ vice baculi utitur, morbos fugat.*

I.

DAs, Machari cæcóq; oculos, mancóq; lacertos,
  Illo, quo fulcis languida membra, pedo.
Poſtmodò Moſaici ſileant miracula ſceptri,
  Ecce tuam clarat par quoque Virga manum.

D. Macharius *in cryptâ Virgini dicata voluit ſepeliri.*

II.

Mors animo jam, Dive, tuos ſecreverat artûs,
  Vtraque pars aptum ceſſit adepta locum.
Virginis excipitur Templo ſepelibile corpus,
  Spiritus in gremium Virginis hoſpes abit.

Non poterant meliore loco Senis oſſa reponi,
Mens quoque non poterat nobiliore ſinu.

XI. APRILIS.

S. Leo I. *Summus Pontifex publicè crimina ſua aperit, ut ſupremam dignitatem à ſe amoliatur.*

I.

Plebe palàm, Procerúmq; globo delicta fateris,
Téque reum noxæ non levis eſſe refers.
Id peragis, ſummi aſcendas ne culmen honoris,
Quò te terrarum publica vota vocant.
Cur verbis majora refers quàm crimina factis?
Te probat innocuum dextera, lingua reum.
At dextræ, mihi crede, tuæ, quæ neſciit unquam
Fallere, quàm linguæ maior habenda fides.
Scande igitur, rerúmq; ſacras cape Rector habenas,
Aut alios, ſi vis vincere, quære dolos.

S. Leo *Attilam Hunnorum Regem in Italiam irrumpentem aſpectu ſuo reprimit.*

II.

Dùm flammis, ferróque furit, prædáſque ſuperbus
Attila, torrentis more ruentis, agit.
Territus aſpectu ſupremi Antiſtis hæſit.
Et cecidit fractis ira retuſa minis.
Mos eſt ille lupis, Paſtore recedere viſo,
Attila, tu lupus es, tu, Leo, Paſtor eras.

S. Leo *dulci eloquentia praditus.*

III.

Mortuus exanimi dederat Samſonius ore,
Iſte ſuo vivus Mel dedit ore Leo.

XII. APRILIS

S. ALFERUS *Abbas Cluniacenſis è ſummo montis vertice ſine noxa præceps à Cacodæmone agitur.*

I.

TRuditur in præceps alto de vertice montis
  Alferus, inſidiis, Pluto ſceleſte, tuis.
Sed tamen innocuo campi ferit æquora lapſu,
  Et placidam nullo vulnere tangit humum.
Ille ubi ſe ſaluum ſenſit, Plutona jocoſis
  Dicitur objurgans increpuiſſe ſonis:
Orce, (fatebor enim) me culmine deiicis alto,
  Tu tamen exitio deteriore ruis.
Metiris ſpatium Chaos inter, & inter Olympum,
  Tartara de ſummo lapſus in ima polo.
Sis aliis Proteus, & nomina mille voceris,
  Tu mihi tu poſthàc, perfide, Menſor eris.

XIII. APRILIS.

S. IUSTINUS *M. Chriſtianis Romæ patrocinatur.*

I.

SÆvit inexpletùm Cæſar, Chriſtique ſequaces
  Funditus & ferro cædit, & igne necat.
Tu Latio, Iuſtine, foro tutaris inermes,
  Génſque patrócinio ſalua fit illa tuo.
Nobiliore loco, vel nobiliore Patrono,
  Nunquam nobilior cauſa peracta fuit.

XIII APRILIS

S. HERMENIGILDUS *M. à patre Leovigildo Viſigothorum Rege in carcerem compingitur.*

I.

Hermenigilde, decus Iuvenum, qui raptus ab aulæ
 Luce, tenebroſi carceris antra ſubis:
Sceptra tibi manicæ, tibi ferrea vincula torques,
 Hi neque te torques, hæc neque ſceptra decent.

S. HERMENIGILDUS *patre imperante noctu in carcere interficitur.*

II.

Obſcurâ patrius perimit te nocte ſatelles,
 Non tamen obſcurâ morte peremptus obis.
Quidquid agat genitor, quamvis tua funera celet,
 Clarior in mediâ mors tua nocte fuit.

S. HERMENIGILDUS *moriens Chriſto naſcenti ſimilis.*

III.

Naſcenti in terris Chriſto, te nocte trucidans,
 Diſparilem-ne Parens fecit, an eſſe parem?
Vt Chriſtum in mediâ tellus conſpexit oriri,
 Vidimus in mediâ te quoque nocte mori.

Interfecto S. HERMENIGILDO *ad ſacrum funus concinunt Angeli.*

IV.

Vt ſuperi, naſcente Deo, cecinêre Choraulæ,
 Sic repetunt hilares te moriente modos.
Attulerat terris oriens quæ gaudia Chriſtus,
 Interitus feſtis dat tuus illa polis.

XIV. APRILIS.

S. Ardelio *Mimus, ex Mimo Chriſtianus, & ex Chriſtiano Martyr.*

I.

DVm ſimulat, ridétq; ſacros levis Hiſtrio ritûs,
Feſtaque plaudenti voce theatra quatit;
Hunc tetigit divina Charis, ludóque remoto,
Fit ſubitò Martyr, qui modò Mimus erat.
Quis pretii Numen jam dicere poſſit avarum?
En etiam lepido vendidit aſtra joco.

XIV. APRILIS.

S. Fronto *Abbas, eiuſque ſocii, in nemorum ſolitudine mirabiliter paſti.*

I.

Horrea cur condis, modicum ſubiture ſepulchrum?
Formicæ haud hominis, cur tibi vita placet?
rovidus in longos victum tibi congeris annos,
Hei mihi! poſt paucos interiture dies.
Non ita Fronto ſuam ſibi providet anxius eſcam,
Non ita Frontonem turba ſecuta comes.
His tamen in ſterili ſylvâ nec adorea deſunt,
Nec deſunt reliquæ, fercula miſſa, dapes.
Quippe volente Deo, medio ſeges aëre creſcet,
Creſcet & in mediis Maſſicus humor aquis.

XIV. APRILIS.

S. Lyduvina *formam perdit, ut pudorem ſervet.*

I.

Innumeri Nymphæ thalamos petiere Mariti,
Innumeri Nymphæ diſplicuêre Proci:

Ergo verecundâ dignum rata Virgine votum,
Orat, ut informis ſerpat in ora lues.
Orat & exorat, longo ruit agmine morbus,
Nativáſque oris depopulatur opes.
Dentis ebur, frontíſque nives, oſtrùmque genarum
Defluit, & primus, qui fuit antè, nitor.
Tùm cœpit Lyduvina magis ſibi pulchra videri,
Dùm vitreo exſuccas cernit in orbe genas.
Dotis emat pretio, dixit, Virgo altera Sponſum,
Hâc volui Sponſo dote placere meo.
Corporis externum non deperit ille decorem,
Tectum animi potiùs deperit ille decus.

S. Lyduvina *tot afflictari morbis à Deo expetiit, ut nihil ſupereſſet purgandum in igne piaculari.*

II.

Voverat his ſupplex Liduvina doloribus angi,
(Voverat, & voto compote Virgo fuit.)
Voverat his angi morbis, ut ritè piandum
Nil ſibi luſtrali prorsùs in igne foret.
Excocta aſſiduo morborum examine, tandem
Vivere, vel potius deſiit illa mori.
Deſiit illa mori, puríque nitore metalli
Purior, ad puros it ſine labe polos.
Felix ! ô nimium felix ! ſi ſydera donent
Illâ te vitâ vivere, morte mori

XV. APRILIS.

S. Eutichius *M. prope cuius tumulum Redemptus Pontifex lectulum ſibi adornari curat.*

I.

Ire tibi lectum, loculum prope Martyris ornas,
Aptiùs haud aliâ ſede, Redempte, cubes.

Nam thalamus, tumulúſq; brevi diſcrimine diſtāt,

Et mors eſt ſomni fratris amica ſoror.

Ad lectum, ad lethum curſu properamus eodem,

Eſt Tumuli, Thalamus, Mortis imago Sopor.

XVI. APRILIS.

S. IOACHIMUS C. *dum ſacrificanti Sacerdoti inſervit, Epilepſi, quam volens ex alio in ſe tranſtulerat, repentè correptus concidit.*

I.

DVM ſursùm attollit Myſtes ſpectabile Numen,

Plébſque colit tunſo fercula ſacra ſinu;

Impellente cadit morbo Ioachimus, & ipſam

Deſerit oblitus, quam tulit antè, facem.

Penſilis in medio tamen aëre cereus ardet,

Cœlite feſtinam ſubiiciente manum.

Vos quibus eſt ſanctas aſſiſtere munus ad aras,

Sacrificus veſcum dùm parit ore Deum;

Cernite qui tandem vobis tribuantur honores,

Ecce polus veſtras gaudet obire vices.

XVII. APRILIS.

S. ANICETUS *Pontifex Maximus vetuit nè ſacrorum Miniſtri comam muliebriter alerent.*

I.

IVre aris prohibes Myſtas adſtare comatos,

Mollities ſacros dedecet illa Viros.

Hæc coma neſcio quid lævum portendit, ut augur:

Lugubris eventus eſſe cometa ſolet.

XVII. APRILIS.

S. Helenus C. *Crocodilo vectus amnem traiicit.*

I.

Ingens Niliacæ terror Crocodilus arenæ,
Per famulas Helenum tranſuehit amnis aquas:
Dùmque ferum, quocúnq; lubet, verſátq; regítque,
Hæc ait inſolito per vada vectus equo:
Typhis Iaſoniam ſervet ſibi Navita puppim,
Me vehat in mediis hic modò Cetus aquis.

XVIII. APRILIS.

S. Vrsmarus *Lemurum terriculis infeſtás ædes liberat.*

I.

PErſtrepit attonitas variis terroribus ædes,
Larvarum ac Lemurum prodigioſa cohors.
Vrſmarus irriguæ luſtrali aſpergine lymphæ,
Coniicit in trepidam panica monſtra fugam.
Currit ad infernos turba execrabilis ignes,
Et repetit ſtygios, lurida regna, focos.
Vndâ interdictum poſthàc ſibi vellet, & igni,
Paſſus enim flammas, nunc fugit orcus aquas.

XVIII. APRILIS.

S. Reginaldus è D. *Dominici familia, ope magna Virginis à febri ſanatur.*

I.

Reginalde, pios febris impia ſævit in artûs,
Et tuus in tanto deficit igne vigor:
Æthereæ Regina potens delabitur aulæ,
Hinc Catharis ſtipat, Cæcilis inde latus.

Illa ſalutiferi guttam ſtillavit olivi,
Tu medicam ſentis æger inunctus opem.
Quæ priùs infusâ ſurgebat Pallade major,
Nunc procul infusa Pallade flamma fugit.
At te, Dive, tuo relevatum pectora morbo,
Priſca refert iſtos fama dediſſe ſonos:
His ego ſi Medicis, hoc ſi medicamine ſaner.
Penè mihi optandus poſtmodò morbus erit.

XIX. APRILIS.

S. VERNHERUS *M. infixo humi ſcipione fontem elicit.*

I.

IMpacto tibi fluxit humus, Vernhere, bacillo,
Et vix tacta ſuas gleba profudit aquas.
Moſaïcæ miranda minùs miracula Virgæ,
Bis ſilicem Moſes perculit, iſte ſemel.

S. VERNHERI *corpus à Iudæis laceratum & in ſpeluncâ abditum, face cæleſti proditur.*

II.

Vernheri occulitur plagis informe cadaver;
Non tamen impietas his latet uſa dolis.
Nam fax miſſa polo, quanta eſt in Martyre virtus
Monſtrat, & Hebræo quantus in hoſte furor.
Cum Divo exequias tellus injuſta negaret,
Iuſſus adeſt juſtus ſolvere Iuſta polus.

XX. APRILIS.

S. AGNES POLITIANA *V. in cujus ortu nova ſtella emicuit.*

I.

FVlgida bis geminæ clarant cunabula ſtellæ;
Dùm paritur virgo, dum quoque Virgo parit.

Non temerè illuſtri radiat fax utraque cælo,
Virginis hæc ortûs nuntiat, illa Dei.
Scilicet ex utero dum Virgine naſcitur Agnus,
Dúmque Agnes virgo naſcitur, aſtra micant.

S. Agnes *ſæpe ab Angelo ſacra Euchariſtia reficitur.*

II.

Per nemorum ſalebras,perque invia teſqua ferarum,
Thesbites tutos quæritat erro lares.
Vix demùm tacitam nactus ſub rupe latebram,
Sternitur ignotâ languidus hoſpes humo.
Hîc dapifer Corvus ſolitas dare ſedulus eſcas,
Paſcebat profugum, nemine teſte, Senem.
At modò candidior, nivibúſque ſimillimus Ales,
Ambroſias Superûm fert tibi, Virgo, dapes.
Et plenum latitante Deo cratera propinat,
Vt puro latices ætheris ore bibas.
Hic tantò meliora dedit tibi fercula, quantò
Vilior alato Cælite corvus erat.

XXI. APRILIS.

S. Anselmus *Cantuarienſis Epiſc. captivam aviculam libertate donat.*

I.

FOrtè puer captam ſtupâ retinente volucrem
Strinxerat, in vetitam ne volet acta fugam.
Alitis aſpexit pedicas Anſelmus, & ultrò
Indoluit vinclis, dulcis Alauda tuis (lucris,
Tùm dixit, Quid ſerva manes? fuge prompta vo-
Duraque ſervitij vincla reſolve tui.
Dixit, & in lacrymas puer ivit, & Ales in auras,
Nexibus abreptis hæc canit, ille gemit.

Divus ab his,ſic nos Erebi cupit improbus Auceps,
Et premit indecori libera colla jugo.
Vtque ſuæ ſortis cantum ciet immemor ales,
Ludimus in noſtris ſic quoque ſæpè malis.
E minimis documenta dabat ſic maxima rebus:
Famà Caledonij, Præſul, honóſque ſoli.
Nè tamen incaſſum ſapiens præcepta Magiſter,
Mobilibus dederit diripienda notis; (nectunt,
Ah! fuge, quiſquis is es, quem tam mala vincula
Ah! fuge, quem dudum ſæva tyrannis habet.
Nam niſi compedibus fugias ergaſtula ruptis,
Alitibus major cura ſalutis erit.

XXII. APRILIS.

S. EPIPODIUS M. *Adoleſcens Lugduni in Galliâ pro Fide paſſus.*

I.

QVâ Rhodano miſcetur Arar, generoſa virilis
Pectoris eſt viſus ſigna dediſſe puer:
Nam ſua ſacrilegæ juſſus dare colla ſecuri,
Fortiter intrepido ſtrenuus ore dedit.
Quâ parte excepit cervix reſecanda machæram,
Sanguine polluitur, cætera lactis erant.
Candeſcit Puer ille, puer ſimul ille rubeſcit,
Virgineo candet flore, cruore rubet.
Tu, Iuvenis, pulchro ſocialiter addere nexu
Lilia puniceis ſi lubet alba roſis:
Illibatum animi, moneo, ſectare pudorem,
Ille ruber candet, candidus ille rubet.

XXII. APRILIS.

S. Soter *M. Pontifex Maximus toti orbi proficuus.*

I.

Ferre tibi, Soter, ſoteria debuit orbis,
Tu ſiquidem ſoſpes ſoſpitis hujus eras.

S. Soter *Montanum Hæreſiarcham Anathematis fulmine perculit.*

II.

Sacrorum, Montane, parens te devovet Orco,
Et Vaticani fulminis igne petit.
Nulla ferè feriunt demiſſas fulmina valles,
Montano incurrunt fulmina ſæpe jugo.

XXII. APRILIS.

S. Mucius *M. ante Decij currum vinctus ducitur, ſed illius ſoluta ſunt repentè vincula.*

I.

Ne quicquam laqueis Tortor te ſtringit inermem,
Lapſa tuis manibus ſponte catena fluit.
Quid ſacræ meruêre manus, hæc vincula norunt,
Norunt hæ pedicæ, quid meruere pedes.
Nec manus eſt manicis, nec pes eſt compede dignus,
Sola fuit palmis debita palma tuis.

XXIII. APRILIS.

S. Georgius *M. bellicâ laude præſtans acerrimè in deorum falſa numina pugnavit.*

I.

INter & hoſtiles gladios, & Martis agones,
Strenuus horrifici fulminis inſtat abis.

Te nemo ſtraviſſe hoſtes miretur, in ipſos
  Qui te magnanimum viderit eſſe deos.

Ad S. Georgium. *multarum palmarum Athletam.*

II.

Machina vulnificis latè mucronibus horret,
  (Hæc quoque ſupplicij pars fuit una tui.)
Nimirùm his citiùs calcaribus excita virtus,
  Fertur ad extremum, quo priùs ibat, iter.
Saxa ſupinato dum fers prægrandia vultu,
  Te ſeptum Herculeis viribus eſſe probas.
Dum Iovis & levium ſternis ſimulacra deorum,
  Eſſe doces vanos, frivola ſpectra, deos.
Vna tuis ſupereſt addenda corona trophæis,
  Quæ tibi, ſis capitis quamlibet orbus, erit.
Nam tibi geſtandam Tortor dat habere coronam,
  Dum tibi, quam gereret, ſuſtulit enſe caput.

XXIII. APRILIS.

Beatus Ægidius C. S. Francisci *comes, tribus Liliis è terrâ eductis illibatum Virginis pudorem teſtatur.*

I.

Vt probet Ægidius, divinæ Matris honorem
  Vel levis intactum labe fuiſſe notæ:
Seu ſine prole foret, fieret ſeu pignore Mater,
  Seu poſtquàm parto pignore Mater erat;
Ter baculo percuſſit humum, ternúſque repentè
  Flos de percuſſa ſurgere viſus humo.
Et quoties feriit, toties nova Lilia ſurgunt,
  Et ſi plura velit ſurgere, plura forent.
Nam plagis gaudebat humus, fœtúque parabat
  Pandere percuſſos fertiliore ſinus.

Illa tui, Virgo, teſtes ſunt Lilia floris,
  Ille tuæ candor Virginitatis erat.
Sed quamquàm albeſcat candoris amabile germen,
  Flore pudicitiæ candidiore nites.

Ad B. ÆGIDIUM *flores è terra gremio educentem.*

II.

Dive tuos miror, ſpontanea Lilia flores,
  Quos facili tellus fert inarata ſinu.
Quæ nova plantandi ratio, quæ forma ſerendi;
  Hic ubi nec vomer, nec ligo verſat humum?
Si tellus abit in flores percuſſa bacillo,
  Fer baculum, & campo quolibet hortus erit.

XXIV. APRILIS.

S. MELLITUS *Epiſc. Anglicanus aras ſceleſtis interdixit.*

I.

ET factis Mellitus eras, & nomine, Præſul,
  Nec feritas inerat moribus ulla tuis.
Attamen è ſacris tibi pellitur impius aris,
  Nempè caret ſtimulo nulla Meliſſa ſuo.
Ignavum, Fucos, pecus à præſepibus arcet,
  Tu ſacrâ infandum vulgus ab æde fugas.

S. MELLITUS. *divinitùs reſtinxit incendium.*

II.

Iam mediam furit ignis edax graſſatus in urbem,
  Nèc timet affuſas flamma rebellis aquas;
At tu ſopitis inhibes incendia flammis;
  Præſul ab extincto clariùs igne micas.

XXIV. APRILIS.

S. Bona *Virgo nomen ſuum implet.*

I.

Quam bona ſis, quámq; eximiis te moribus ornes,
Vt ſileas, tua nos nomina, Virgo, docent.

S. Bona *lectulo duriori incubat.*

II.

Stramineo involuit thalamo, Bona, Virgo pudorem,
Qui ſolet in reliquis ſæpè perire locis.
Non alio poterat virgo ſecuriùs eſſe,
Eſſe alio poterat molliùs illa toro.

D. Bona *cantûs inter & riſûs moritur.*

III.

Aſſiduos lacrymarum inter quæ vixerat imbres,
Riſûs jure inter debuit illa mori.

XXV. APRILIS.

S. Marcus *Evangeliſta, à ſacro Vate per leonis ſpeciem qui ei affingitur, expreſſus.*

I.

SYlvarum tibi procubuit, fera bellua, terror,
Viſa tibi catuli lambere more pedes.
Ille vel æthereis cecidit delapſus ab aſtris,
Vel dignus certè eſt, qui petat aſtra, Leo.

S. Marcus *in Ægypto deorum fana & ſimulacra diruit.*

II.

Marce, Paretonium, fortunatique Canopi
Vix premis illato fana prophana pede:

Non mugit velut ante Apis, non latrat Anubis;
Et reliquæ ceſſant exululare feræ.
Regnator nemorum, claro, quem ſtemmate præfers,
Has rugiente tuus terruit ore Leo.

De D. MARCI *tumulo Italia, Germaniaque certant.*

III.

Et Marci tumulum ſibi Tibridis unda repoſcit,
Et ſibi jure pari Teutonis ora petit.
Sic ſeptemgeminæ, quas Græcia condidit, Vrbes,
De cunis certant, magne Poëta, tuis.
Nobilior lis iſta fuit, quò dignior ille eſt,
Qui Chriſti, quam qui ſcriptor Achillis erat.

XXV. APRILIS.

S. BENEDICTUS XII. *Pontifex Maximus, in agro Toloſono natus, patris Piſtoris aut Molitoris filius.*

I.

Subde coronandam triplici diademate frontem,
Lumen Arecomici grande, decúſque ſoli.
Nam ſacri tibi ſummus apex defertur honoris,
Et te Roma ſuum flagitat eſſe caput.
Sic verſo levis orbe rotæ, ſic alite dextro,
Summus eris Paſtor, qui modo Piſtor eras.

S. BENEDICTUS *pro teſſera aut ſtemmate Molam frumentariam accipit.*

II.

Panifici, Benedicte, tibi, mola nota parentis,
Pro gentilitiâ ſumitur apta notâ.
Nè primi immemorem te fortè quis arguat ortûs,
Verſanda eſt animo ſæpiùs illa tuo.

XXVI. APRILIS.

S. MARCELLUS *M. Pontifex Maximus, cùm metu ſuppliciorum Chriſti Fidem abjuraſſet, facti pœnitens Tyrannum adit, cujus imperio obtruncatur.*

I.

INtentas capiti dominas fugit ille ſecures,
Cui terra inflexum ſubdidit ampla caput.
Pœnituit peccaſſe reum, poſitóque timore,
Ejuratam alto prædicat ore Fidem.
Nevè ſuum ſolâ fateatur fronte pudorem,
Expetiit toto ſanguinis imbre tegi.

XXVI. APRILIS.

S. BASILEUS *Epiſc. & M. capite minuitur, quod corpori rursùm adjunctum eſt, remanente tantum in collo cruenta linea.*

I.

Pone caput, vel pone Fidem, nihil inter utrúmque:
Hæc brevis imperij ſumma ſit illa mei.
Talia Rex tibi dicta dedit, ſed talia Regis
Dicta, tibi nullos viſa movere metûs.
Dulcia contemnis peritura munera lucis,
Cùm dilecta magis ſit tibi luce Fides.
Iámque jaces ſine mole caput, ſine vertice truncus,
Nam fuerant humeris colla reſecta tuis.
Trunco iterùm caput adjicitur, monſtrátq; ſuperſtes
Linea manſuras ſanguinolenta notas.
Ilicèt ut placeas Superis, Superúmque potenti,
Quod tua circumdet colla, monile geris.

Ad D. Basileum *iuſſu Licinij Imperatoris obtruncatum, quòd Glaphyræ virginis pudorem ſervaſſet.*

II.

Cervicem, Baſilee, tibi notat indita torquis,
Nobilis è collo penduſa gemma tuo:
Cujus eras vindex viſus ſervare pudorem,
Fallor, an à Glaphyrâ virgine munus habes.

XXVII. APRILIS.

S. Sita V. *Proci ſibi turpiter inſidiantis vultum unguibus laniat.*

I.

IMprobe, virgineum meditanti carpere florem
Virgo tibi rigidâ diſſecat ora manu:
Dúmque cruor fluidus rubicundo vulnere manat,
Diceris invitis erubiſſe genis.
Si neſcis, non ſola ſuis roſa ſentibus horret,
Flos etiam ſpinas virginitatis habet.

Ad D. Sitam *in faciem petulci Proci involantem.*

II.

Virgo tuos, thalamos temerarius intrat Adulter,
Traxerat hunc iſthuc imperioſus amor.
Vngue petis laceri muliebriter ora Cinædi,
Hæc dedit imbellis ſcilicet arma pudor.
Offenſæ ſua bilis ineſt; mihi crede, Columbæ,
Felle carere quidem fertur, at ungue riget.
Vt roſa vindicibus nunquam ſine naſcitur armis,
Sic ſua ferre tuus debuit arma pudor.

De D. SITA *Proci vultum unguibus laniante.*

Accipitrem timidæ metuebant ante Columbæ,
Quas prædo immiti duriter ungue necat:
At nunc, mirandâ rerum novitate, Columbæ
Vindicis Accipiter ſævus ab ungue timet.

XXVIII. APRILIS.

S. PAPHNUTIUS *M. mola ad collum appenſa in undas præceps agitur, nec mergitur.*

I.

CErvicem oppreſſus vinclis, ſaxóque molari,
In medias Heros truditur actus aquas.
Enatat, immani ſcopulo vice corticis uſus,
Nam mola nîl molis, nîl gravitatis habet.
Hîc populi attonitas tenet admiratio mentes,
Dùm leviora levi ſubere ſaxa natant.
Ille ſuper liquidas onus immerſabile lymphas,
Naufragium in mediis perdit, & optat aquis.
At tu, Tortor atrox, faber ingenioſe malorum,
Qui pia prægrandi pondere colla gravas;
Fare, quid appendix cervicem hæc Martyris ornat?
Illa fuit collo debita bulla tuo.

XXVIII. APRILIS.

SS. THEODORA & DIDYMUS M M. *è quibus illa ſumpto iſtius militari ſago pudorem tuetur.*

I.

Vt primùm ſubiit Didymus deforme lupanar,
Hîc ubi ſollicito ſtat Theodora metu.

Hortatus pavidam nil jam trepidare Puellam,
Incipit ingenuo ſic prior ore loqui:
Sume meam, Theodora, togam, quid lenta moraris?
Nempe virum ut fugias, te decet eſſe virum.
Præs ego ſum, non prædo tui, mihi crede, pudoris,
Marſque vel invitus Cypridis hoſtis erit.
Illa diù dubitat, tectáſque in Milite fraudes
Credit, & ancipiti nutat utrinque fide.
Vix tandem poſitâ galeam cunctata calyptrâ,
Vix chlamydem poſito ſumit honeſta peplo.
Protinùs egreditur laribus, vultúmque tegendo,
Admiſſum viſa eſt erubuiſſe ſcelus.
At poſtquàm patuêre doli, cum Virgine Miles,
Mortem cum ſocio Milite Virgo tulit.
Fortunatæ animæ! rutilis quas junget in aſtris,
Iunxit ut in terris inviolatus amor.
I Didyme, I Theodora, faces lucete gemellæ,
Pulſa ſuo cedant aſtra Lacæna loco.
Pro Polluce dehinc eris alter in æthere Pollux,
Altera pro gemino Caſtore Caſtor eris.

Nova Didymi *&* Theodoræ *Metamorphoſis.*

II.

Converſam quid fama refert in Cænea Cænin?
Ecce recens ætas hæc quoquè monſtra tulit.
Nam propè mutato mutant inſignia ſexu,
Militis hinc pietas, Virginis inde pudor.
Qui modò vir fuerat Didymus, fit maſcula Virgo,
Virgoque quæ fuerat, vir Theodora fuit.

Ad Venerem de S. Theodora *armata.*

III.

Optati, Cytherea procax, ſpem pone triumphi,
Spernet Acidalios tuta Puella dolos.

Si nullis Theodorâ priùs te vicerat armis,
Quid modò, cùm fortis Militis arma geras?

XXIX. APRILIS.

S. Petrus *M. Ordinis Prædicatorum, parentes Hæreticos habuit.*

I.

NAſceris Hęreticis cùm Petre parẽtibus infans
E Tribulis natam vidimus eſſe Roſam.

XXIX. APRILIS.

S. Hugo *Cluniacenſis Abbas, & propter morum gravitatem totius Ordinis Præpoſitus Generalis electus.*

I.

Qui levis eſt, ſursùm evehitur, gravitaſque deorsùm
Fertur, & impoſitum pondus ad ima trahit.
At tibi, delati ſcandas ut culmen honoris,
Moribus & vitâ profuit eſſe gravem.

S. Spiritus *Colůmbæ ſpecie conſpicuus,* Hugonis *capiti ſæpe imminere viſus eſt.*

II.

Pneuma ſacrum niveæ, tectum candore Columbæ
Sæpè tuas circum vidimus ire comas.
Noverat hoſpitij candentis amica volucris,
Dive, tui, puros pectoris eſſe lares.

Fulgentius Abbas vidit Angelos ſuper aſtra lectulum S. Hugoni *ſternentes.*

III.

Dive, illo dabitur quàm molliter eſſe cubili,
Quod tibi cæleſtes compoſuere manus!

XXIX. APRILIS.

S. CATHARINA SENENSIS V. *adhuc infans ad ſingulos ſcalarum gradus ſalutationem Angelicam percurrit.*

I.

Dum ſcalam aſcenſu Catharis perreperet infans,
Sæpè ſalutatâ Virgine, dixit Ave:
His gradibus virtutum apices Virguncula ſcandit;
Ad cælum his gradibus provida ſternit iter.

D. CATHARINA *cor ſuum Chriſto tradit.*

II.

Cor tibi cùm Catharis jam tranſmiſiſſet habendum
Viſa tibi ſimiles eſt dare, Chriſte, ſonos:
Chriſte, qui es animi, mentiſque pudica voluptas,
Inſero pectoribus cor ego jure tuis:
Nam theſaurus ubi eſt tutâ mihi ſede receptus,
Cor inibi pariter debuit eſſe meum.

D. CATHARINA *cor ſuum cum Chriſti corde permutat*

III.

Chriſtus amans & amans Catharis, cor pignus amoris
Alternante ſibi dant, capiúntque manu;
Cùm det, & accipiat, cor corde rependit uterque,
Nec minor eſt dantis, quàm capientis amor.

D. CATHARINA *ad* CHRISTUM.

IV.

Nunc animis nos nemo neget concordibus ambos,
Ipſe meum cor habes, Chriſte, ego ipſa tuum.

D. CATHARINA *corde ſuo orba.*

V.

Dum ſine corde ſuo ſapienter redditur excors,
Cordatam Catharis ſe magis eſſe putat.
Et dixit, poterit certè dixiſſe videri,
Aut hos aut ſimiles cordis egena ſonos:
Nè vecors ſine corde vocer, nam cordis egenti
Quò minùs eſt cordis, plus mihi cordis erit.

Ad CHRISTUM.

VI.

Theſaurum dederat Catharis tibi nuper (amorem:)
Theca tibi pariter debuit ipſa dari.

D. CATHARINA *Coronam ſpineam à Chriſto oblatam gemmea præfert.*

VII.

E geminis me, Chriſte, jubes optare coronis:
Hæc gravis eſt gemmis, eſt gravis iſta rubis.
Malo vepres, nã gẽma mihi malè tempora ſtringat,
Dum tua perplexis ſentibus hirta rigent.
Cingite, vulnifici, mea tempora, cingite rhamni,
Spina ſuas olim proferet iſta roſas.

D. CATHARINÆ *caput ſpinis coronatum.*

VIII.

Iure caput roſeum ſpinis Catharina coronat,
Addita ſpina ſuis debuit eſſe roſis.

D. CATHARINA *ulcus putridum Mendici exſugit.*

IX.

Poſcit inops, tabóque fluens de ponte rogator,
Turbæ imploratam prætereuntis opem.

Horruit aſpectu Catharis, longéque refugit,
  Nec potuit fluidam cernere victa luem.
Mox vindex animoſa ſui, Quod cernere, (dixit)
  Non poteras tabum Virgo, Virago bibes.
Et citiùs dicto, cœleſti concita motu,
  Appreſſit geminis ſpurca venena labris:
Dúmque bibax ſugit, Valeant, ait, ubera matris;
  Dulcius ex iſto vulnere nectar abit.

XXX. APRILIS.

S. FRANCISCUS SENENSIS C. *jam dudum mortuus, ore Lilium parturit.*

I.

PErmenſo, Franciſce, tuæ data tempora vitæ,
  Clauſerat extremus jam tibi fata dies.
Nè tamen à ſolito poſt funera munere ceſſes,
  Fundis ab exanimis Lilia viva labris.
Scilicet edidicit tam nobile fundere germen,
  Virgineas recitat dum pia lingua preces.
Cur ſimiles jam nemo parit poſt funera flores?
  Non ſat erat vitæ tempore cultus ager.

MENSIS MAIVS.

PRIMA MAII.

SS. IACOBUS & PHILIPPUS *Apoſtoli.*

I.

E Terris vos una dies ſimul abſtulit ambos,
Voſque aſtris ambos intulit una dies;
Quos pietas, vitæque pares quos munia reddunt,
Reddere mors pariter debuit una pares.
Diſparibus tamen impietas vos ſuſtulit armis;
Tu, Iacobe, cadis Fuſte; Philippe, Cruce.
Ite animis meritiſque pares, totúmque per orbem,
Irradiet veſtrâ nobile luce jubar.
Nemo mihi illuſtres Maij neget eſſe Calendas,
Cùm niteat gemino fulgida ſole dies.

Ad D. IACOBUM *è ſummo Templi faſtigio dejectum.*

II.

Quàm longè à vero Tortor delirus aberrat!
Te ruere in terram credit, in aſtra volas.

I. MAII.

S. SIGISMUNDUS *Burgundionum Rex, Sigericum Privignum, impellente Noverca, occidit, abolitoque lacrymis ſcelere, in bello captus ſanctè moritur.*

I.

Dulcibus illecebris, philtróque potente Novercæ,
  Vitricus efficitur, qui fuit ante parens:
Námque inſons, Sigerice, cadis; tibi mortis acerbæ
  Cauſa fuit, vitæ qui priùs autor erat.
At lacrymis immane nefas, planctúque ſonoro,
  Eluit indignum Rege Parente ſcelus.
Poſt bello implicitus capitur, totúmque cruorem,
  Quem malè libarat, ſanctiùs ille litat.
Nec mora, Cælituum cantu, faculiſque ſepulchrum,
  Quò cinis infertur Regius, aſtra notant.
Morbida concurrit plebes, tumuloque propinquat,
  Sed ſanus, quiſquis venerat æger, abit.
Sic ſcelus admiſſum largo Rex fœnore penſat,
  Et multos, ſoboli qui nocet, ille juvat.
Viſus erat vitam priùs uni tollere Nato,
  Pluribus hanc longè reſtituiſſe vides.

II. MAII.

S. ATHANASIUS EPISC. *Alexandrinus, in pueritia ultra ætatem maturus.*

I.

PRimævis puerile puer nihil exhibet annis,
  Nam puer in puero cernitur eſſe ſenex.
At nunc, (quæ noſtri maculoſa infamia ſæcli!)
  In ſenio pueros cernimus eſſe ſenes.

S. Athanasius *locis omnibus ab Arrianis pellitur.*

II.

Accola te Rhodani, gelidi te potor Araxis,
  Excluſere ſuis, nobilis Erro, plagis.
Omnibus & terris jactaris, & omnibus undis,
  Vt pila robuſtâ pulſa, repulſa manu.
Transfugis Occiduas ab Eois rurſus in oras,
  Et meritis metam ſolis utrámque reples.
Nec nemus arboribus, nec te juga cæca cavernis,
  Nec latebris urbes occuluêre ſuis.
Cùm tibi, quam teneas, nec terra, nec unda ſuperſit,
  Omnibus excluſus ſedibus, aſtra pete.
Te requies ibi certa manet, finiſque laborum,
  Hic erit exilij meta, modúſque tui.
Téque vagis ſimilem credat fore nemo Planetis,
  Nam fixum in cæli cardine ſydus eris.

S. Athanasius *aſſerens Chriſtum eſſe Patri ὁμούσιον, & non ὁμοιούσιον in exilium pellitur.*

III.

Pulſus in exilium, Præſul, ne fortè vel una
  Mutetur vocis ſyllaba, mutat humum. (orbem,
Quanquam alium ex alio magnus migret Exul in
  Perſtitit immoto mens tamen alta loco.
Extorris nuſquàm ille fuit, nam piſcibus æquor,
  Aër alitibus patria, Terra viris.

Ad D. Athanasium *Profugum.*

IV.

I velox, nec terra ullo te limite ſiſtat,
  Quas incúnque plagas te vagus error aget.

Dive, tibi totus peragrandus paſſibus Orbis,
Nulláque non pedibus terra terenda tuis;
Vt palmas, Lauróſque, (ſacri monimenta triumphi)
Immenſo latè victor in orbe feras.

Ad D. ATHANASIUM, *ut ſe Religionis bono ſervaret, fuga præſidio prudenter utentem.*

V.

Dum ſuperas fugiendo tuos feliciter hoſtes,
Inclyta Parthorum prælia more geris.

Ad eundem.

VI.

Quid faceres, greſſu ſtares ſi firmus in uno,
Cùm ſuperes hoſtes vel fugiendo tuos?

S. ATHANASIUS *in patrio ſepulchro quatuor Menſium ſpatio deliteſcit.*

VII.

Vt mortem fugeret, mortem petit, inque ſepulchrũ
Conditur emenſo pulſus ab orbe Senex.
Hîc tumulum moriturus habet, victurus Aſylum,
Sive ſit in fatis vivere, ſive mori.
Iámque recurrebat plenæ quater orbita Lunæ,
Præſul ab his tenebris redditus, aſtra videt.
Non aliter longos redivivum rursùs in annos,
Phœnicem patrius dat ſupereſſe cinis.
Atque ita mutatis fata in contraria rebus,
Hic locus eſt vitæ, qui fuit ante necis.

D. ATHANASIUS *in Patris tumulo conditus.*

VIII.

Te quondam, Aſtyanax, patriâ tua mater in urnâ
Texit, ut Argolicis ſubtraherere dolis.

Sed fruſtrà ; nam te indago pellacis Vlyſſis
Traxit ab Hectoreo, matre gemente, rogo.
Sic Fidei aſſertor totum vagus ante per orbem,
Conditur hoc ipſo, quo patris oſſa, loco.
At fato meliore latet, nam funebre buſtum
Quod fuerat, vitæ Præſul Aſylon habet.
Cúmque diu latebras Nato patris urna dediſſet,
Poſthumus æthereo cernitur axe frui,
Sic vitam, quod poſteritas mirabitur omnis,
Bis Patri acceptam retulit ille ſuo.

De ATHANASII *nomine.*

IX.

In gelido ſua reſtat adhuc cui vita ſepulchro,
Iure ſibi Athanati nomen is unus habet.

Arriani, manum tanquam Arſenij, quem ab ATHANASIO *dicebant occiſum, in medium proferunt.*

X.

Cur ſectam Arſenij mendax fert fabula dextram?
Devotam Magicis cur ait eſſe ſacris?
Vt Pugil adverſos ſuperet fortiſſimus hoſtes,
Alterius ſociâ non eget ille manu.

D. ATHANASIUS *poſt varios labores feliciter exantlatos placidè moritur.*

XI.

Ille laborifero Alcidæ non viribus impar,
Ille giganteo robore fultus Atlas,
Perfunctus mille inſidiis, & mille periclis,
Cùm felix demum vivere poſſet, obit.
Aſtra petit victor, nullus quem perferat ultrà,
Cernitur in terris cùm ſupereſſe labor.

De ATHANASII *laudibus.*

XII.

Heroa ingentem digitali pingo tabellâ,
Complexus brevibus grandia facta notis.
Sic ſæpe, immenſus cui vix ſuffecerat orbis,
Pingitur exiguo magnus in orbe Gigas.

II. MAII.

S. ANTONINUS *Epiſc. Florentinus Chronologiæ ſcriptor.*

I.

Scribere præclarè geſtas ex omnibus unus,
Qui res præclarè geſſerat, aptus erat.

Ad D. ANTONINUM *Epiſcopum ſimul & Hiſtoricum.*

II.

Pontificem Lituus, (venerandæ inſignia dextræ,)
Hiſtoricum Calamus te tuus eſſe probat.
Nec facilis dicam, ſi quis me judice certet,
An Lituo, an Calamo nobiliore fores.

III. MAII.

Inventio S. CRUCIS.

I.

TEmpla Dioneæ ſtâbant celeberrima matri,
Hic ubi Crux Chriſti penſilis ante fuit.
Illic ſæpe aliquis magnum veneratus Ieſum,
Viſus Acidalias eſſe coluiſſe faces.
Nam ſacræ vexilla Crucis, germenque verendum
Terra diu cauto texit avara ſinu.
Principis Auguſtæ juſſu, curâque ſagaci,
Prodiit effoſſa nobile pignus humo.

Ter complexa avidis Helene cupidiſſima palmis,
Oſcula poſtquàm illi mille dedisset, ait:
Veſtra triumphantes diademata ferte Tyranni,
Ferte Semiramiæ regia ſceptra manûs:
Crux ſceptrum, diadema Vepres; tedimicula Clavi;
Et mea, Chriſte, tuus purpura Sanguis erit.

S. HELENA *partem inventæ Crucis cum geminis Clavis ad filium Conſtantinum dono mittit.*

II.

Segmine te Crucis, & mater te Cuſpide donat,
Quæ Domini foſſos tranſiit acta pedes.
In pretio data, Cæſar, habe; nam munera Mater
Nunquam aliàs Nato nobiliora dedit.
Nil tibi gemmiferis Ganges quod mittat ab undis,
India Nil majus quod tibi tradat, habet.

Conſtantinus unum è Clavis ab Helena matre acceptis, diademati, alterum fræno Imperatorio inſerit.

III.

Accipe defecti fragmen venerabile Ligni,
Quod tibi dat facilis, Cæſar, habere parens.
Addidit & geminos, munus memorabile, Clavos,
Qui geminas Chriſti tranſabiêre manûs,
Victores aſtrorum Apices agnoſce, tuóſque
Nuper in hâc hoſtes te ſuperaſſe notâ.
Annuis, & Clavis orbem diadematis ornas,
Ornas indomiti fræna decorus equi.
I nunc, & medios irrumpe timendus in hoſtes,
Et preme turbatos auſpice Marte viros.
Tartara queis Chriſtus domuit, Parcámq; ferocem,
Ecquis erit quem non hæc modò Tela doment?

III. MAII.

S. ALEXANDER *Pontifex Maximus.*

I.

Magnus Alexander toto fuit alter in orbe,
  At meus hic toto Maximus orbe fuit.

S. ALEXANDER *aquâ luſtrali domos expiat, ac ſtygios hoſpites fugat.*

II.

Ridiculos Lemures ſacrati aſpergine fontis,
  Myſta procul totis ædibus eſſe jubet.
Quis credat? Res vera tamen, Phlegetontius hoſtis
  Prægelidam in mediis ignibus horret aquam.

IV. MAII.

S. PULCHRONIUS *Virdunenſis Epiſc. à D. Lupo Trecenſi Epiſcopo educatur.*

I.

CAndidus à teneris pulcher Pulchronius annis,
  Et vitâ & vitæ moribus Agnus erat.
Aurea jure iterum rediiſſe putabitur ætas,
  Agnus ab innocuo paſcitur iſte Lupo.

IV. MAII.

S. MONICA *Auguſtinum filium ſuum ab Hereſi & impietate revocat.*

I.

Natum inhibet monitis, fletúque miſerrima Mater,
  Dùm ſcelus excuſſo fertur in omne jugo.
Vnum aliis reliqui debent genitricibus ortum;
  At geminum Matri debuit iſte ſuæ.
Parturit hunc primùm terris, dein parturit aſtris
  Bis fuit hic genitus, bis fuit illa parens.

V. MAII.

Converſio S. AUGUSTINI *Hipponenſis Epiſcopi.*

I.

FLe, Monica,& juſtum lacrymis teſtare dolorem,
Progenies peſſum ne tua prorsùs eat.
Pupillæ poterunt, quod non potuere papillæ,
Et poteris luctu, quod dare lacte nequis.
Parta utero, parienda oculo venit ubere proles;
Inque puerperio perpes utroque dolor.
Hæ lacrymæ riſum Superis, hic gaudia mœror
Parturiet, luctus jubila, feſta dolor.
Et dicent rediviva tuæ poſt funera prolis,
Cùm d ta vita ſemel, reddita rurſus erit;
Suſcitat exanimem Pelicanus ſanguine prolem;
Hanc lacrymis Mater ſuſcitat iſta ſuis.

AUGUSTINUS *ſuavi* AMBROSII *eloquentia ab hæreſi Manichæorum abducitur.*

II.

Edomat errorem, domat Auguſtinus amorem,
Eque uno geminus corde Tyrannus abit.
Hauſerat infuſum Manichæo dante venenum,
Dulciter antidotum Præſule dante bibit.
Ingratus Medicorum aliis ſuccurrit amaror,
Dive, tibi epoto reddita melle ſalus.

Ad D. AMBROSIUM *mellea eloquentia* AUGUSTINUM *delinientem.*

III.

Sæpè alij volucres viſco cepêre minores,
At tù Aquilam ſolers aucupe melle capis.

Ad D. AUGUSTINUM *novâ arte ſanatum.*

IV.

Quæ nova ſanandi ratio? tibi Præco diſertus
Ore dat antidotum, Dive, quod aure bibis.

Qui fecerit, & docuerit, hic Magnus vocabitur. in Regno cælorum Matth. 5.

Ad D. AUGUSTINUM.

V.

Auguſtine facis, quæ digna fuere doceri,
Tu quoque quæ fieri digna fuere, doces:
At quiſquis peragenda docet, peragítque docenda,
Ille unus punctum Maximus omne tulit.

V. MAII.

S. MAURONTUS C. *circa cuius caput apem volitantem* D. AMANDUS *conſpexit.*

I.

Dum ſacram acclinis, Mauronte, precaris ad aram,
Eſt tér apis crines lambere viſa tuos:
Nè temerè, aut nullo credas id Numine factum,
Illa tuæ florem virginitatis amat.

V. MAII.

S. ANGELUS *Carmelita utroque parente Iudæo editus.*

I.

Angele, Iudæi dùm te genuêre parentes,
Gignit odoriferam ſpina marita roſam.

V. MAII

S. IUTTA *vidua lectitandis Divorum factis à teneris annis aſſuevit.*

I.

Et legere, & vitam Cæleſtûm degere gaudet
Iutta, ſui ſocio præmoriente tori.

Qui legit, & degit, ſapiens hic unus habetur,
Fertilis hic, ſterilis nam labor alter erit.

VI. MAII.

S. Ioannes Evangelista *è lebete ferventis olei illæſus emergit.*

I.

SOſpes ab innocuo, quamvis ferveret, olivo
(Vt qui blanda ſubit balnea) Diuus abit.
Nam cui nulla ſuis nocuit Venus improba flammis,
Huic neque vis etiam Palladis ulla nocet.

VI. MAII.

S. Ioannes Damascenus, *à Leone Iſaurico Iconoclaſtâ dextrâ orbatur, dum ſcriberet pro tuendis ſacris imaginibus.*

I.

Terribilem alarum plauſum fugêre Leones,
Et Galli auditos pertimuêre ſonos:
Quæque ſolet nemorum cultoribus eſſe pavori,
Territat Armeniam criſta ſuperba jubam.
At nunc, Dive, levem quam fert tua dextera pennã,
Dicitur horribilis pertimuiſſe Leo.

S. Ioannes Damascenus *abſciſſam ſibi dexteram ope Virginis recuperat, ſuperſtite tantùm lineâ miraculum teſtante.*

II.

Ille Damaſcenâ nomen qui traxit ab urbe,
Clarus honore, gravis moribus, ore potens,
Obtulit indigno reſecandam vulnere dextram,
Dùm cauſam offenſæ Virginis acer agit.
Nec mora; truncati plagam miſerata Clientis,
Sanavit medicâ Virgo patrona manu.

Linea, ſed tanti monimentum inſigne favoris,
  Reſtitit impreſſis ſanguinolenta notis.
Dive, alij pretioſa ſibi dextralia quærant.
  Hâc eſſe armillâ ditior ulla nequit.

Ad D. IOANNEM DAMASCENUM *ope Virginis ſanatum.*

III.

Cælituum dum ſigna, Heros invicte, tueris
  Cæditur immani vulnere docta manus.
Mox ope divinæ, (dictu res mira !) Parentis,
  Redditur antiquo dextera juncta loco.
Linea purpureæ ſuperavit more coronæ,
  Nempe coronanda eſt tam generoſa manus.

Ad S. IOANNEM DAMASCENUM *de manu ipſi à Virgine reſtituta.*

IV.

Quam tibi mordaci laniavit forcipe Cæſar,
  Virgo tibi laceram reddit amica manum :
Sed, plagâ coeunte, manet rubicunda cicatrix,
  Quæ nota ſanati vulneris apta foret.
Profuit iniuſti rabies optanda Tyranni,
  Prodigium nequiit ſalua probare manus.

VII. MAII.

S. STANISLAUS M. *Epiſc. Cracovienſis mortuum è tumulo excitavit, qui fidem faceret coram Boleſlao Rege, ſoluta iam pridem pro agro pecunia.*

I.

Dive, tuis Natura parens virtutibus hæret,
  Hæret prodigiis obſtupefacta tuis.

Nam muto accerſis redivivum è marmore teſtem,
Qui faciat certam, judice Rege, fidem.
Siſtit ad humanum ſe funebris umbra tribunal,
Quæ ſteterat ſolium Iudicis ante Dei.
Quis credat? niſi ſit populoſa Polonia teſtis,
E gelido Vadem te revocaſſe rogo?
Hei mei! quis jam fidere teſtibus auſit,
Condita ſub tumulo ſi latet ipſa fides?

Fides è terris exul.

II.

Excitat è tumulo teſtem, litique ſecandæ,
Veridico Myſtes imperat ore loqui.
Ad Superos Aſtræa fugax abſceſſerat olim,
Ad ſtygios Manes nunc fugit alma Fides.

S. STANISLAUS *à Boleſlao Rege occiſus in partes conciditur, quæ rursùs in unum coaleſcunt.*

III.

Sparſa ſolo tua membra jacent, quæ rursùs in unũ
Mirificis redeunt aſſociata modis.
dùm coiit lacerum firmâ compagine corpus,
Nunquid erat gluten, qui fuit ante cruor?

D. STANISLAI *corpus exanimum Aquilæ tutantur.*

IV.

Cæde profanatas cecidit mactatus ad aras,
Regali Antiſtes victima danda manu.
Quattuor excubias Aquilæ pugnacibus alis,
Donec humo corpus contumuletur, agunt.
Dive, ſatellitio cuſtos te protegit Ales,
Armiger ætherei qui fuit ante Iovis.

Ad D. STANISLAUM *de Aquila ipſius corporis cuſtode.*

V.

Te circum excubias avium regiña volantûm,
 Dive, pharetrati militis inſtar agit.;
Ne fortè exangues lanient immaniter artûs,
 Et roſtro pavidas pellit, & ungue feras.
Non humiles dominos amat imperioſa volucris,
 Vel tibi, vel ſummo ſerviit illa iovi.

VII. MAII.

S. FLAVIA DOMITILLA *V. & M. ignibus à Luxorio in tecta iniectis, unà cum aliis duabus Virginibus illæſa perſtitit.*

I.

Caſta tuas, Hymenæe, faces Domitilla recuſat,
 Antè ſepulchralem ferre parata rogum:
Nam laribus rapidos Luxorius iniicit ignes,
 Quos pia cum geminâ Virgine Virgo colit.
Flamma crepat, rúptíſque furens Vulcanus habenis
 Fertur, & in cineres jam domus omnis abit:
Virgineos tamen ignis edax non attigit artûs,
 Et tulit impaſtam ſobrius ille famem.
Nam quibus antè ſuo nocuit nihil igne Cupido,
 His nihil ipſe ſuo Mulciber igne nocet.

S. FLAVIA DOMITILLA *in Inſulam Pontiam relegatur.*

II.

Quàm tibi præferri, mavis perferre ſecures,
 Flavia Virginei gloria rara chori.

Nec niſi quà ferus eſt, peragit ſua munia Lictor;
Officiíque aliud nîl tibi, virgo, petis.
Pelleris extremas terrarum extorris in oras,
Nec tibi Romuleâ fas fuit urbe frui.
Vnius tamen exul eras non ampliùs urbis,
Civis at immenſi, quà patet, Orbis eras,

VIII. MAII.

Apparitio S. MICHAELIS ARCHANGELI.

I.

HIc ubi, Gargani tollunt ſe culmina montis,
Fugerat excuſſo taurus aratra jugo:
Hunc curſu, jaculoque petit paſtoria pubes,
Si qua vagum ſiſtat miſſilis haſta bovem.
At redit adducto, dictu mirabile! nervo,
Rursùs in autorem verſa ſagitta ſuum.
Nam tutela loci Michael, tutela juvenci,
Hunc ſibi devotum ſancit eſſe locum.
Quas te, Dive, homini par eſt impendere curas,
Si tibi de bobus cura, labórque fuit?

XIII. MAII.

S. AMATUS C. *Fratri eiuſque vxori iniuſtè odio habitus.*

I.

Sis Fratri, & Glori quamvis inviſus utríque,
Et Glori & Fratri ſemper Amatus eris.

IX. MAII.

S. GREGORIUS *Epiſc. Nazianzenus, ſpreta, ad quam vocatur, Infula, in eremum ſecedit.*

I.

QVàm cupidè mortale genus ſibi prẽſat honores
Te ſibi tàm cupide prenſat, & ambit honos.

Nam velut umbra ſequax tergo fugientis inhæret,
Captantes leviter fallere docta manûs,
Sic levis inſtat honor dorſo comes uſque fugaci,
Sectantémque vagâ mobitate fugit.
Te nemorũ latebris nequicquàm inglorius abdis,
Gemma ſuo radiat lumine, ſi qua latet.
Te venatur honos, at erit venatio felix,
Commodus eſt prædæ, quò fugis, ipſe locus.

Ad D. GREGORIUM *Pontificiæ dignitatis onus recuſantem*

III.

Dùm Lituum, Antiſtes, refugit tua dextera, noras
Impoſitum quanti ponderis eſſet onus.
Ardentem ſtellis latè radiantibus axem,
Bajulus infracto vertice fulcit Atlas.
Quis mihi narranti credat? Par robur Atlantis
In quo conſtiterit vertice, Mitra petit.

X. MAII.

S. GLYCERIA *V. & M. inter Leones tuta.*

I.

CArnificum rabiem, flammáſque uncóſq; rotaſq;
Vicerat indecori libera Virgo metu.
Bellua præteritos auxit ſuperata triumphos,
Auxerunt domitæ prima trophæa feræ.
Nam nemorum terror, blandæ Leo more Catellæ,
Lingit inoffenſo Virginis ore pedes.
Parcite virgineo, Lenonum turba, pudori;
Aut rabidas vincet veſtra libido feras.
At tu, Nympha, alio nè quære ſatellite cingi;
Hoc tibi præſidio tutius eſſe nequit.

D. Glyceria *Cruce inſignita Iovis ſtatuam diruit.*

II.

Stat Cruce formoſam munita Glyceria frontem,
Certa profanatis non dare thura focis.
Illa Iovem, ridétque Iovis Iaculabile fulmen,
Grande coruſcanti quod tenet ille manu.
Nam ſubitò collapſa ruit, mandante Puellâ,
Proxima quæ ſummi ſtabat imago Iovis.
Quòque prius turres feriit jaculatus ahenas,
In varias partes fuſile fulmen iit.
Rerum fama loquax, levibus quæ garrula linguis,
Et facta, & fieri quæ potuêre, canis:
I nunc, & domitos jacta ovis igne Gigantas,
Fulmina Virgineus cum domet ipſa pudor.

Ex D. Glyceriæ *tumulo oleum effluit.*

III.

Fundit odoriferum tumulo nova Pallas olivum;
Commodior nullus fluxerat ante liquor.
Scilicet ut nunquàm Ceroma parabile deſit,
Quò liniat caſtus fortia membra Pugil.

XI. MAII.

S. Gangulphus *C. adhuc adoleſcens venationi deditus impurum amorem fugat.*

I.

EXoſus Cyprias Gangulphus amabilis artes,
Turpiaque arcitenens quæ gerit arma puer,
Venatur, teretique decens accingitur arcu,
Et docili figit terga ferina manu.
Sic placidos agitat per amœna ſilentia ſoles,
Peſtifero nullas paſſus ab igne faces.
Tu quoq; Virginei quem candor honeſtat amoris,
Quíque verecundæ lilia mentis amas:
Dulcibus intentus curis ſectare laborem,
Et fuge quæ torpens otia Cypris amat.

Nam mala ſi ſtudiis ſolertibus otia vites,
Nil Cypris, aut oberit Cypridis ipſe puer.

XII. MAII.

S. PANCRATIUS M. *quatuordecim annorum Adoleſcens, fonte luſtrico ante expiatus, pro Chriſto moritur.*

I.

Pancratius dempto tria luſtra peregerat anno,
Ingenuâ morum nobilitate puer.
Expetiit lymphis luſtralibus ante piari,
Quàm pugilem fuſi ſanguinis unda lavet.
At poſtquàm è ſacris nive purior exiit undis,
Murice nativi ſanguinis ille rubet.
O quàm nullius vita hæc eſt conſcia labis,
Quam geminus gemino diluit amne liquor?

XII. MAII.

S. EPIPHANIUS *ex Paſtore ovium Conſtantienſis Epiſc.*

I.

Inſigni pietate puer, morùmque nitore,
Ad ſua lanigeras paſcua ductat oves:
Prædonéſque lupos tutis ab ovilibus arcet,
Armat enim dociles funda, pedumque manûs.
Tàm benè qui fidi munus paſtoris obiret,
Alterius cuſtos debuit eſſe gregis.
Debuit, & factum eſt, ſacri nam Paſtor ovilis
Ille fuit, pecudum qui modò Paſtor erat.

S. Epiphanius *annum agens decimum-quartum ſupra centeſimum, tempeſtate jactatus in mari moritur.*

II.

Annorum numerum meritis qui grandibus æquas,
Dive, procelloſas oppetis inter aquas;
Vt jam feſſus eras, ſenio tardante, viarum,
Te decuit curſu navis ad aſtra vehi.

Audaculus quidam Epiphanii *mortui nudum corpus inſpicere tentans, ictu pedis repellitur.*

III.

Cernere neſcio quis dum poſt tua funera, Præſul,
Detractâ nudum ſindone corpus avet:
Tu licèt exanimis petulantem calce repellis,
Factus honeſtatis vel moriendo memor.
Nam tibi qui fuerat vitâ remanente ſuperſtes,
Vivit inextinctus poſt tua fata pudor.

XIII. MAII.

S. Ioannes Silentiarius *C. ſtellâ præeunte in Cœnobium ducitur.*

I.

I Sequere illuſtrem, quæ fulget in æthere, flãmam,
Quæque tibi certum prævia monſtrat iter.
Hâc duce tutus eris, nec te vagus auferet error,
Iamdudum ad Chriſtum ducere ſidus amat.

S. Ioannes *dictus* Silentiarius *quòd totos novem annos in ſpecu ſilentio tranſegerit.*

III.

Qui novies plenum dum ſol terit aureus orbem,
Aſcetes tacito conditus ore ſilet:

Dignus is eſt, cujus taciturna ſilentia, nullo
Garrula deſiſtat tempore fama loqui.

XIV. MAII.

S. BONIFACIUS *M. Ægla matronæ turpiter adhæſerat, mox facti pœnitens labem ſanguine eluit.*

I.

Flebile naufragiũ blandis propè paſſus in undis,
Conſilio ripam jam meliore legis:
Quæque tui fuerat quondàm comes una periculi,
Infidis Ægle ſoſpes abivit aquis.
Mox tibi pollutum maculoſâ labe pudorem
Expiat impenſus pro pietate cruor.
Sic comes indecorem ſequitur vindicta reatum,
Et redimit magnum par quoque pœna nefas.
Nam meritò, caſti, qui prodigus antè pudoris,
Prodigus effuſi ſanguinis ille fuit.

XIV. MAII.

S. PONTIUS *M. cujus mater gravida cùm fanum ſubiiſſet, dicta eſt, à Flamine, Deorum hoſtem utero geſtare.*

I.

Nondùm natus eras, mater delubra ſubivit,
Quæ gremio infuſum dulce ferebat onus:
Cùm ſubito Flamen furiis immanibus actus,
Diripit ornatis laurea ſerta comis;
Exclamátque fremens hoſtem adventare Deorum,
Inque Iovis damnum viſcera fœta canit.
Nec veri caruêre fide præſagia Vatis,
Nam movet in ſuperos Pontius arma deos.
Ceſſent Anguipedum molimina vana Gigantum
Territat immenſum ſi Puer iſte Iovem.

XIV. MAII.

SS. Victor & Corona MM.

I.

Quàm tua te genitrix apto cognomine donat!
Nomen enim ſolitus vincere, Victor, habes.
Tu quoque laurigeris Virgo decoranda coronis,
Non vacuum rebus nomen adepta geris.
Non poterant meliùs conſortia nomina jungi;
Nam bene Victori juncta Corona fuit.

XIV. MAII.

S. Bonifacius *Epiſc. Ferentinus iam inde à puero in egenos munificus.*

I.

Nunc ſine palliolo, tenui modò nudus abollâ,
Formoſus repetit tecta paterna puer.
Dúmque parens rogitat, cur ſic nudatur amictu?
Riſit, &, hunc pauper pro ſtipe, dixit, habet.
Tàm bene qui fecit miſeris, bene fecit egenis,
Pulchrè implet numeros nominis ille ſui.

S. Bonifacius *Chriſtum in egenis veſtit.*

II.

Sæpe brevi togulâ Codrum veſtivit egentem,
Quam puer ex humeris traxerat ante ſuis.
Inveſtiſque palàm, gaudet velare puſillis
Veſtibus immenſum ſe potuiſſe Deum.

S. Bonifacius *adhuc puer vulpeculam gallinas ſubducentem reſtituere prædam cogit, mortique addicit.*

III.

Dùm pullos Gallina fovet, ſubit improba Vulpes,
Et matrem, & ſobolem matris iniquè clepit.

Furacem

Furacem puer inſequitur, prædámque repoſcit,
Móxque repoſcenti reddita præda fuit:
Nam remeat docilis, querulóſq; ordine pullos,
Criſtatáſque rapax bellua reddit aves.
Et dolet, & renuit tanto ſupereſſe dolori,
Viſa repentino funere ſponte mori.
Iuris amans puer ille fuit, nam conſcia furti,
Digna necem Vulpes, quæ pateretur, erat,

S. BONIFACIUS *iam Epiſcopus creatus Lupos ab ovili arcet.*

IV.

Quæ peragis, reliquæ ſunt hæc præludia vitæ,
Vírque geres quondàm, quod geris antè puer.
Nunc olidam inſequeris generoſus Puſio Vulpem,
Certus in audaces grandior ire Lupos.
Qui ſervas modò certis aves, cùm creverit ætas,
Servabis placidas tunc quoque Præſul oves.

XIV. MAII.

S. PACHOMIUS *Abbas per Nilum Crocodilo vehitur.*

I.

Dùm vehitur Pharias Crocodilo Myſta per undas,
Qui tergum audaci ſeſſile ſponte dedit:
I procul, & fragiles ſerva tibi, Navita, lembos,
Hæc mihi pro lembo Bellua, dixit, erit.

XV. MAII.

S. DYMPNA *V. & M. à parente pudicitiam filiæ attentante occiditur.*

I.

BArbarus infando Natæ Rex captus amore,
De patre degeneri factus amator erat.
At tu, Dympna, tui ſcelus execrata Parentis,
Occidis à patriâ victima cæſa manu.

Iortior exertæ jugulum præbere macheræ,
Quàm Patris inceſtum tangere Nata torum.
Ille ſuos odio mutat furioſus amores,
Quámque ſceleſtus amans, tàm malus oſor erat:
Nam dextram capulo gladii verſatilis implet,
Detruncátque tuum, cædua Virgo, caput.
Tùm moriens viſa eſt duro dixiſſe Parenti,
Si tamen ille poteſt qui necat, eſſe parens.
Debebam,fateor, (quid enim memorare recuſem:)
Legitimo quantum Regia virgo Patri.
Ceſſat id officii, tuà cùm modò dona repoſcas,
Nam data quæ vita eſt, hanc mihi, dure, rapis.

Ad D. DYMPNAM *ſuo ſanguine aſperſam.*

II.

Pura pudicitiæ ſerves, ut lilia, Virgo,
Tota verecundi ſanguinis imbre rubes,
Ritè tuos flores hoc vulneris imbre rigaſti:
Marcent, ſi nullo lilia rore madent.
Quòdque magis mirere, magis tua lilia candent,
Quò magis hæc fluvio ſanguinis uda tabent.

Ad turpem Amorem infandum facinus DYMPNÆ *Patri ſuadentem.*

III.

Improbe Amor, cùm Patrem adeò furialiter uras,
Non oculis tantùm, ſed quoque fronte cares,
Nam niſi fronte, oculíſque ſimul, furioſe, careres,
Te duce non moveat talia monſtra Parens.
Quis credat potuiſſe unquàm puerilibus annis
Crimina tantillus cudere tanta Puer?
Hei mihi! quid faceres, quæ non portenta parares,
Seu vir, ſive ſenex, ſi facis iſta Puer?

S. Dimpna *à Patre occiſa à Cælitibus tumulatur.*

IV.

Mortalem attactum refugit dùm functa Virago,
Funereum Superi compoſuêre torum.
Tangere quam nequiit turpi Puer aliger arcu,
Debuit hanc hominum tangere nulla manus.

XV. MAII.

S. Manna *Iam Chriſto devota, ſacroque Flammeo velata, ab alio Sponſo expetitur.*

I.

Qui teneræ thalamos ambis, tædáſque Puellæ,
Parce datam Chriſto ſollicitare fidem.
Serus ades, jam Manna ſuos ſacravit amores,
Iam melior Sponſus, quod petis, alter habet.
Te puto Saturni feſtis veniſſe diebus;
Quo vetitum fuerat tempore Manna legi.

XVI. MAII.

S. Domnolus *Cenomanorum Epiſc. pium Lectorem ad menſam adhibet.*

I.

Domnolus appoſitę carpẽs data fercula menſæ,
Non terit argutis tempus inane jocis:
Sed pius allatas Lector qui condiat eſcas,
Perlegit è ſacris eruta ſenſa libris.
Parva licet modico foret uncta culina paratu,
Has tamen inſipidas non reor eſſe dapes.

XVII. MAII.

S. TORPES *M. Neronis verſatilem, æmulámque cælo machinam precibus ad Deum fuſis deſtruit.*

I.

Hic ubi Cæſareas pandunt cœnacula menſas,
Dædaleus renovat monſtra Sicana labor.
Námque Syracuſiæ miracula vitrea dextræ
Extuderat mirâ dexteritate faber.
Machina ſtelliferis convoluitur æmula cœlis,
Et peragunt ſolitas Lunáque Sólque vices.
At precibus Torpes fuſis, dùm Numen adorat,
Ceſſit in antiquum fuſilis æthra Chaos.
Iure quidem fragilis ruptâ compagine cœli,
Diſſilit in partes fabrica tota ſuas.
Námque quid affectat ſuperas Nero Iupiter arces,
Dignior in Stygiis qui dominetur aquis?

S. TORPES *capite diminutus, navique impoſitus in Hiſpaniam appulit, ibique à Celerinâ Matrona ſepelitur.*

II.

Iam tibi ſuſtulerat valido caput enſe ſatelles,
Et lacer in gelido littore truncus eras:
Iniecta exiguo pars corporis utraque lembo,
Ludibrium rapidis traditur eſſe Notis.
Conceſſit meliora Deus, nam remige cœlo,
Tendit in Heſperiam ſalua phaſelus humum.
I celeris Celerina! ſacram prior arripe gazam,
Et pretium effoſſo nobile conde ſolo.
Plurima gemmiferis licèt iſthùc tendat ab Indis,
Ditior hâc nunquam venerat ante ratis.

XVIII. MAII.

S. Venantius *M. poſt ſuperatam belluarum rabiem, igne pectori admoto aduritur.*

I.

VNguibus horribiles, rictúque, jubâque Leones,
Suppliciter pedibus procubuêre tuis.
Scilicèt humano feritas in pectore creſcit,
Incipit à rabidis cùm procul eſſe feris.
Admoto tibi pectus amans accenditur igne,
Hic meliore flagrat quamlibèt igne locus.
Has Amor admovit, quibus ardeat hoſtia, flammas;
(Nâm pia ſacrifici munia præſtat Amor.)
Victima non poterat, neque ſanctior ara parari,
Victima cor; pectus Martyris ara fuit.

XVIII. MAII.

S. Ericus *M. Sueciæ Rex, cilicina veſte corpus induitur.*

I.

Regales ſetoſo humeros Ericus amictu
Macerat, & punctu perfodiente ferit:
Dùmq; nouus thorax, nova dùm cõſtringitur ægis,
Purpura purpureo ſanguine ſparſa rubet.
Raro in clypeóſq; Ducum, galeáſque comantes,
Loricam aſpiciunt ſæcula noſtra parem.

XIX. MAII.

S. Petrus Celestinus *Summo ſe Pontificatu abdicans in eremum ſecedit.*

I.

PEtre, tuam triplici ſpolias diademate frontem,
Quo nihil in terris ſanctius aſtra vident.
Inſuper egregius vaſtam petis Exul eremum,
Et latebras, clari nominis oſor, amas.

Nulla parem tulerant, retrò fugientibus annis,
Nec ventura ferent ſæcula fortè parem.
Fama decus laudéſque ſile, quibus ante refulſit,
Hoc facto ſatis eſt hunc mihi noſſe virum.

S. Petrus Celestinus *ſuis latebris illuſtrior.*
II.

Abdicat & rerum Præſes moderamina ponit,
Nec minor eſt poſitâ quàm fuit ante, togâ.
Sumpſerat invitus, qui ſponte relinquit habenas,
Quódque alter nemo fecerat, ille facit.
Sed fruſtrà, te magne Senex, ſubducis honori,
Ille tui lateris te premet uſque comes.
More coruſcantis virtus nitidiſſima Phœbi,
Clariùs hoc rutilat, quo magis illa latet.
Quamlibet in luſtris lateas, illuſtria reddent
Illuſtrem in latebris te tua luſtra tuis.

XIX. MAII.

S. Ivo *Pauperum Advocatus.*
I.

Et nullo pretio, & nullâ mercede redemptus,
Mendici cauſas, Ivo, clientis agis.
Quod nunc Cauſidicis vix eſt imitabile noſtris,
Lingua tibi dives, dextera pauper erat.
Dùm tamen & leges, & ius, & jurgia vendunt,
Patroni immenſas jure lucrantur opes.

S. Ivo *gratis patrocinatur Pauperibus.*
II.

Pauperibus nec verba dedit, nec vendidit Ivo,
Vox cuius miſeris favit inempta reis.
Cauſidicus dat verba ſuo venditque Clienti,
Si venale tamen, quod datur, eſſe poteſt.

S. Ivo *in Clientes egenos munificus.*

III.

Res nova! Patronus tenui dedit Ivo Clienti
Munera, Patrono quæ dabat ante Cliens.

S. Ivo *ſacris libris, quos interdiu legit noctu indormit.*

IV.

Dogmata, quæ totis evolverat ante diebus,
Nocte ferunt capiti ſuppoſuiſſe ſuo.
Cervical cùm tale ſibi ſubiecerit Ivo,
Nemo neget ſacris incubuiſſe libris.

XIX. MAII.

S. Dunstanus C. *forcipe Cacodæmonis naſum corripit.*

I.

Ardenti informas calybem, Dunſtane, camino
Fabrilíque tuus ludit in arte labor.
Follibus alternas & reddis, & accipis auras,
Stridulaque inſperſo diluis æra lacu.
Sic tibi quærenti ſpatioſos fallere ſoles,
Exercent dociles dura metella manûs.
Dúmque operi Faber inſiſtis, transformia Pluto
Induitur falſi callidus ora Senis.
Nec ſatis eſt variaſſe ſemel, ſed ſubdola formas
Ex aliis alias Larva ſubinde novat.
Dunſtanus fraudem ágnovit, cernítque rapacem
Pelle ſub humanâ delituiſſe lupum.
Nec mora mordaci correptum forpice naſum
Prendit, & inſtanti comprimit uſque manu.
Certamen joculare oritur, pugnatur utrínque,
Et trahit hinc Proteus, & trahit inde Faber.

At tandem lepido ſatiatus pectora ludo,
In ſua Bubonem tartara rursùs agit.
Et tali inſequitur fugientem ſcommate Larvam,
I fuge, at emunctæ poſtmodò nàris erit.

XX. MAII.

S. Bernardinus Senenſis, *adhuc puer, verba turpia alapa in ſene caſtigat.*

I.

FEſcennina jocis nebulo dicteria miſcet,
Audiat invito quæ tener ore pudor.
Bernardine aderas, buccæque impacta ſalaci,
Eſt tua dextra olidum fortiter ulta nefas.
Erubuit non ſponte ſcelus, pueróque magiſtro
Grandior edidicit verba modeſta Senex.
Non tantùm Iovis è cerebro ſapientia prodit,
Sæpè ſub infantis vertice tecta latet.

S. Bernardini *corpus incorruptum adhuc Aquilæ ſervatur.*

II.

Quem nullus ſpirantem alias Venus ignibus uſſit,
Nullus in exanimi debuit eſſe cinis.

XXI. MAII.

S. Hoſpitius C. *adhuc vivus à vermibus depaſcitur, à quibus mortuus eximitur.*

I.

HOſpitij laceros tabo ſtillante per artûs,
Serpebat punctu perpete vermis edax,
His tamen hoſpitibus dulces non invidet eſcas,
Et ſibi convivas hos negat eſſe graves.

At ſimul exanimi mens libera corpore ceſſit,
Ceſſit ab exanimi corpore turba vorax:
Hîc rerum novus ordo fuit, nam rodere vermis
Non niſi poſtquàm animus corpore ceſſit, amat.
Scilicet hæ tineæ, plenos quàm clauderet annos,
Ante receſſuræ, nî vetuiſſet, erant.
Sed poſtquàm prohibere nequit, procùl omnis ab-
Cedere feſtinat libera turba morâ. (actâ
At tu vermem inhibe, qui pectore fixus in imo
Mordet, & æterno non valet igne mori.

XXII. MAII.

S. BASILISCUS *M. aridæ arbori, ſub qua recubuerat, vitam frondéſque reddit.*

I.

LAſſulus arenti, Baſiliſce, ſub arbore ſidis,
Quæ ſubitò natis frondet amicta comis.
Vndè vireſcenti vis hæc fuit indita plantæ?
Nè deeſſet capiti danda corona tuo.

Fonticulus ad D. BASILISCI *pedes ſcaturit.*

II.

Iam Pugil imbuerat rubefactam ſanguine terram,
Cùm videt ante ſuos ire fluenta pedes.
Muneris immemorem ne quis putet eſſe, cruori
Grata repentinam gleba profudit aquam.
Vel potiùs Baſiliſce, tuos ubi vidit agones,
Te lacrymis flevit terra miſerta ſuis.

XXIII. MAII.

S. GUIBERTUS C. *à Martis militia, ad Chriſtum feliciter deficit.*

I.

QVi priùs armatos ierat Guibertus in hoſtes,
Nunc melior Chriſti prælia miles agit.

Ante rudimentum poſuit ſub Marte profano,
Militiæ ſacræ ne foret ille rudis.

XXIII. MAII.

S. Desiderius *Viennenſis in Gallia Epiſc. iuſſu Theodorici Regis, Brunechilde impellente occiditur.*

I.

Rex Deſiderium terris truculentus ademit,
Fœmineis paſſum triſtia quæque dolis:
At Deſiderii nullus, mihi credite, nullus
Qui deſiderium tollere poſſit, erit.

XXIV. MAII.

S. Vincentius *M. in flammis illæſus.*

I.

VIncenti, cui jure dedit victoria nomen,
Quam toties domito victor ab hoſte refers:
Aggerit ille quidem flammas, ille aggerat iras,
Vt ſuper ex avido ſis merus igne cinis.
At Zephyrus placidis te lenis obambulat alis,
Nilque oblita ſui flamma caloris habet.
Vſque adeo indomiti furor ardet, & ira Tyranni,
Vt minùs in mediis arſeris ipſe rogis.

XXIV. MAII.

S. Simeon Stylites *Iunior columnæ inſiſtens.*

I.

Humanarum apices ſuper, & faſtigia rerum,
Deſpicit exiguam nubilus hoſpes humum.
Brachiáque expandens ultricibus obvia flammis,
Irato opponit ſéque precéſque Deo.

Dúmq;altam numeroſa premit per luſtra columnā,
Et videt admoto proximus aſtra polo:
Suſtentans humeris ruiturum Atlantibus orbem,
Ipſe etiam Simeon viva columna fuit.

XXV. MAII.

S. VRBANVS PONTIFEX MAXIMVS
Severi Imperatoris iuſſu occiditur.

I.

NOn equidē miror, quem ſanctior orbis adorat,
Si mandante ſacer Cæſare Paſtor obit.
Non bene conveniunt Paſtor cum Cæſare, Paſtor
Vrbanus, Cæſar verò Severus erat.

XXV. MAII.

S. ZENOBIUS FLORENTINUS *Epiſc.*
ſingulari modeſtia inſignis.

I.

Teſſera virginei cuſtóſque modeſtia floris,
Zenobi roſeas excubat ante genas.
Nil oculis fœdum, fœdum nihil auribus haurit.
Nè tepeat minimâ mens violata face.
Et valvas oculis, & valvas auribus obdit,
Aure, oculóque ſibi námque venena ſolent.
Tu quoque, cura tui quem tangit honeſta pudoris,
Aures, atque oculos obſtrue, caſtus eris.
Iure oculos, animi quis dixerit eſſe feneſtras,
Iure aures, animi dixerit eſſe fores.
Turpia nè cernas ſpectacula, claude feneſtras,
Nè verba auſcultes turpia, claude fores.

XXV. MAII.

S. MUTIUS C. *cui ſingulis diebus Dominicis*
Angeli victum procurant.

I.

Non tantùm Iſaciis Superi convivia menſis,
Sed tibi lauta etiam fercula, Dive, parant.

Nam quotiès lucem terris octona revexit,
Solis ab inſigni nomine dicta dies;
Textilibus totiès cerealia dona caniſtris,
Fert tibi cœleſti turba miniſtra manu.
Impranſus reliquas cernis tranſcurrere noctes,
Impranſus reliquos cernis abire dies,
Nam viles terrarum epulas, & fercula temnit,
Cui Superûm ſapidas contigit eſſe dapes.

XXVI. MAII.

S. Eleutherus *Pontifex Maximus ſub Commodo Imperatore necatur.*

I.

Rector inoffenſo moderatur carbaſa curſu,
Et clavum dominâ torquet agítque manu.
Nominis auſpicium contra, te præſide, Cæſar!
Pertulit indignam ſaucius enſe necem.
Cùm caput immenſi tollas incommodus orbis,
Quàm male conveniens, Cōmode, nomen habes.

XXVI. MAII.

S. Lambertus *Vencia in Provincia Epiſc. gelidam bis in vinum vertit.*

I.

Fontanam Pincerna tuus tibi poſcitur undam,
Pocula fontanæ dat tibi promptus aquæ.
At ſimul acceſſit labris ſitientibus humor,
Expertus ſapidum detegis eſſe merum.
Tu puerum verbo increpitas, quòd, ut ante ſolebat,
Sinceram oblitus non tibi tradat aquam.
Ille recèns hauſtam rurſùm tibi detulit undam,
Sed velut ante, novum fit nova lympha merum.
Purpureo Thetidem Chriſtus mutavit Iaccho,
Bis tamen id præſtas, Dive, quod ille ſemel.

Ad D. LAMBERTUM *aquam in vinum vertentem.*

II.

Lympha ſemel, rurſúmque tuis admota labellis,
Vertitur, in ſubitum viſa rubere merum.
Parce ſitire alias, Lamberte, abſtemiùs undas,
Quicquid agas, votis non potiere tuis.
Námque meraca tibi quoties potabitur unda,
Fiet in invito Maſſicus ore liquor.

XXVI. MAII.

S. PHILIPPUS NERIO C. *cujus cor divino amore exæſtuans duas coſtas perfregit.*

I.

Dum cor flammivomum ſpatiis arctatur iniquis,
Vt ſolet anguſto fornice flammà premi;
Coſtarum effregit contexta repagula victor,
Carceris impatiens imperioſus Amor.
More Ducum medios quos gloria raptat in hoſtes,
Vel reperit, vetitam vel facit ille viam.

S. PHILIPPUS *in Cœmeterio Callixti Romæ ſæpè pernoctat.*

II.

Sæpe vigil perago ſomni ſine munere noctes,
Aſſiduus reliquos hìc ubi ſomnus habet:
Dúmque inter tacitas nemo venit arbiter umbras,
Me turba ereptæ vocis egena docet.
Quid tamen à mutis diſcam, ſi fortè, magiſtris,
Scire velis; Diſco vivere, Diſco mori.
Vt mihi mors felix contingat, vivere diſco;
Vt felix poſſim vivere, diſco mori.

S. PHILIPPUS *Manes inter, & Defunctorum cineres ſæpè verſatur.*

III.

Vmbratum eſt, cinerúmque locus, mortiſq; ſoporæ,
Hic ubi perpetuus penè Philippus agit.
Ignis amat cineres, calido ſub corde latentem
Quem fovet extingui non ſinet ille cinis.

XXVII. MAII.

S. IOANNES *Pontifex Maximus M. quem inſederat equum, alios deinceps excuſſit.*

I.

PRæſide terrarum ſonipes ſeſſore ſuperbit,
Nec ſua vult alio pondere terga premi.
Bucephalo inſedit quondam cognomine Magnus,
Eſt iſto ſeſſor Maximus uſus equo.
Bucephalo ut ſonipes longè fuit impare major,
Major Alexandro ſic quoque ſeſſor erat.

Commodatus D. IOANNI *à pia Matrona equus, ipſi heræ eſt redditus refractarius.*

II.

Calcitro cur ſonipes, Dominum qui geſſerat orbis,
Subdere legitimæ terga recuſat heræ?
Majeſtate gravi, & tanto ſub pondere preſſus
Matronam excuſſit calcibus ille levem.

XXVII. MAII.

S. RESTITUTA *V. & M. dùm Româ pergit Soram, via comitem habet Angelum.*

I.

Ædibus excedens patriis Romana Puella,
Inſtituit monitu Numinis ire Soram.

Virginis æthereus ſtipat latus Ales euntis,
Et pariter gratas jungit uterque moras.
Progreditur captâ alloquij dulcedine Virgo,
Tædiaque inceptæ non tulit ulla viæ.
Dúmque moras, & crebra volens divortia quærit,
Longius optaſſet, quàm fuit, eſſet iter:
Inque vicem ſociæ captus ſermone puellæ,
Ales ab hâc nunquam vellet abeſſe viâ.
Nempè frui alloquio (nam ſunt cognatus uterque)
Aligerì Virgo, Virginis Ales amat.

XXVIII. MAII.

S. GERMANUS *Pariſienſis Epiſc. quem mater in utero adhuc latentem epoto pharmaco tollere parat.*

I.

EDiderat nondum ſobolem, lethale venenum,
Quod puer ebiberet, præbibit ipſa parens.
Scilicet illa priùs, furialibus excita monſtris,
Quàm fieret genitrix, penè noverca fuit.
Reſtitit at vivax infans; & tectus ab ipsâ,
Adverſus matris vulnera, matre fuit.
Si data non tam ſunt, quàm mens penſanda datoris,
Vitam etſi dederit, non dedit illa parens.

De matre D. GERMANI *ſibi abortum procurante.*

II.

Facta marita ſuum viſa eſt quæ perdere florem,
Quærebat fructum perdere facta parens.

Vincula quibus alligatur D. GERMANUS *ad ejus pedes corruunt.*

III.

Iuſſa catena tuos religare tenaciter artûs,
Accidit ad ſacros ſponte ſoluta pedes.

Auſa foret propiore manum quòd ſtringere nodo,
Admiſſi veniam criminis illa rogat.
Debuit hoſtilis rabies molleſcere, cùm ſit
Mollior attactu facta catena tuo.

S. GERMANUS *exiguo filo è ſua veſte detracto morbos curat.*

IV.

Lanificæ properant dudum ſua fila Sorores,
Depleviтque gravem jam prope dextra colum:
Tu penſa exiguo renovas fatalia filo,
Veſtibus extractum quod fuit ante tuis.
Quæque priùs turres Regum, Regéſque ſubegit,
Mors victa, & filo ſimplice vincta fuit.

XXIX. MAII.

S. SISINIUS *M. capiti illiſâ à Præcone æneâ tubâ fortiter occubuit.*

I.

NE fortè ignotâ jaceas inhonorus in urnâ,
Dignus ab æternâ poſteritate legi:
Quâ cadis obtritus, totum tua facta per orbem
Vt canat, hanc inflet fama ſonora tubam.
Inſtrumenta tuæ laudis, clariſſime Martyr,
Inſtrumenta tuæ ſunt quoque facta necis.

XXIX. MAII.

S. ANDREAS DE CHIO *caſtitatem ſuam magnæ Virgini conſecrat.*

I.

Virginibus mos eſt flores adamare puellis,
Quos facili tellus parturit alma ſinu.
Tu quoque, Virgineæ Regina pudica cohortis,
Crederis oblati floris amore capi.

At reliquos inter tamen, ô pulcherrima, flores,
Virginei florem, Virgo, pudoris amas.
Hunc tibi ſacravit Iuvenis, nam ritè ſciebat,
Sertum oculis nullum gratius eſſe tuis.

S. ANDREAS *Virginitatis ſervandæ propoſitum palàm candidâ veſte teſtatur.*

II.

Vellere veſtitus niveo procedis, ut Agnus,
Lacteolum peperit quem modò mater ovis.
Cauſa ſubeſt facti, purâ profiteris abollâ,
Intactas animi virginis eſſe nives.
Vtque levi ſine labe nitet puriſſima veſtis,
Sic tibi virgineum, Dive, niteſcit ebur.

XXX. MAII.

S. FELIX M. PONTIFEX MAXIMUS *feliciter orbi Chriſtiano præficitur.*

I.

ET clavi, & clavis geminata inſignia præfers,
Nam decus hoc geminas clarat utrūq;manus.
Clave polum reſeras, reſerataque limina claudis;
At clavo navem, quam Petrus ante, regis.
Non poterit non cymba vehi felicibus undis;
Felix Felici Præſide curſus erit.

XXX. MAII.

S. ISACIUS C. *dùm Valentem Imperatorem ab inferendo Chriſtianis bello avocat, ejus juſſu in vepretum abripitur.*

I.

Intrepido Iſacius vultu ſtetit ante tribunal,
Et Regem audaci voce locutus adit.

Quid tenerum Chriſti exagitas, Prædator, ovile ?
Quid furis, attonitas ut lupus inter oves ?
Ille furens animi monitiſque ſalubribus aſper,
Narrantis medios eripit ore ſonos :
Et fortem Athletam dignum meliore cubili
Raptari in rigidos juſſit, agique rubos.
Veriùs erubuit, quàm cùm rubuiſſe rubetum,
Idaliæ finxit fama cruore Deæ.
At quando Iſacium vepreta tulêre cadentem,
Nunquàm aliàs, vel tunc illa tulere roſas.

XXXI. MAII.

SSS. CANTIUS, CANTIANUS, CANTIANILLA FF. MM.

I.

SVnt gemini fratres, ſoror illis unica, claram
Pro Chriſto unanimes qui ſubière necem.
Quos ligat infuſus ſanguis, ſanguiſque profuſus,
Hos conſanguineos nemo fuiſſe neget.

XXXI. MAII.

S. IACOBUS VENETUS *mira fuit in adoleſcentia modeſtia.*

I.

Nobilium exemplar, ſed vix imitabile, morum,
Caſte puer, Veneti dulcis alumne ſoli :
Fronte tibi mediâ, blandique ſatellitis inſtar,
Virgineus pulchras ſtat pudor ante genas,
Ille aget excubias dùm primo in limine cuſtos,
Nemo animi gazas, qui populetur, erit.

S. IACOBUS *dùm ſolemne Officium, media Hyeme in horto recitat, roſam carpit.*

II.

Riſit, & è medio ſe floſculus exerit horto,
More ſacras ſolito te recitante preces.

Munus erat rarum, mediæ nam frigore brumæ,
Et nemus ereptas flebat, & hortus opes.
Dive, tibi glaciem, (jubeas modò) proferet æſtas,
Frigida cùm faciles det tibi bruma roſas.

Ad D. IACOBUM *roſam hyeme carpentem.*

III.

Quanquàm bruma riget, medio ſpatiatus in horto,
Carpis odoriferam, præmia verna, roſam.
Quos tibi, Dive, ferent Autumni tempora fructus,
Si ſterilis flores jam tibi fundit hyems?

Ad eundem Preces horarias recitantem & roſam hyeme carpentem.

IV.

Flos manibus, liber ore tibi, Iacobe, leguntur,
Dùm ſolitas reddis, penſa diurna, preces.

Aliud.

V.

Dive, ſtatas hyemante Preces dùm tempore ſolvis,
Et librum & flores ore, manùque legis.

MENSIS IVNIVS.

PRIMA IVNII.

S. SIMEON *C. in quem Hydras & Serpentes fruſtrà Erebus excitat.*

I.

ILluſus tibi, Dive, dolos ſtruit Orcus inanes,
Monſtrorum è barathro dum genus omne ciet.
Altera ſi ſtygiis caput exerat Hydra lacunis,
Alcides, Hydram qui domet, alter eris.

S. SIMEON *etiam poſt mortem ſudat.*

II.

Poſt varios, quà terra patet, quàque unda labores,
Tranquillâ Simeon morte potitus obit.
Mens licèt è vacuis ſeceſſerit artubus hoſpes,
Mirus ab exanimi corpore ſudor iit.
Ardua difficilem via pandit in æthera clivum,
Sudat in hâc curſor ſtrenuus ecce viâ.

II. IVNII.

S. PETRUS *M. vincula quibus detinebatur, abrupit, ita imperante per jocum Tyranno.*

I.

CArceris incluſo tenebris, tibi Dive, ligantur
Dùm manicíſq; manus, compedibuſq; pedes:

Inſultat ſic lingua procax ,I, frange catenas ,
Si potes , & fidei da rata ſigna tuæ :
Tu veluti fragiles , quas nevit aranea , telas ,
Herculeâ laceras ferrea vincla manu.
Obſtupuit validi robur mirata lacerti ,
Spectatrix , iſtis vocibus uſa, cohors :
Cur hæc invideat priſcis Heroibus ætas ?
Sæcula Samſonem noſtra tulere ſuum.

Ad D. PETRUM *in ſuppliciis invictum.*

II.

Nil agit impietas , Chriſto inter vincula quiſquis
Servit, & ipſa inter vincula liber erit.
Tu locuples, Petre, teſtis eris , cui vincula torquis,
Lux tenebræ ; carcer Regia , pœna decus.

II. IVNII.

SS. MARCELLINUS & PETRUS *MM. capite plexi & vepreto abditi à Lucilla & Firmina ſepeliuntur.*

I.

Iàm capite orbatat Pugilum par nobile lictor ,
Vt ſolet ex ipſo caudice Caltha meti ;
Abduntur laceri latebroſis ſentibus artûs ,
Nè qua foret cineri gloria , nè quis honos.
Non latuere ſuas inter , duo lilia , ſpinas ,
Nam color & flores prodit amœnus odor.
Hos legêre piæ , gens obſequioſa , puellæ ,
Et loculo pariles compoſuêre ſuo.
Hæc meritò à geminis ſunt lilia lecta puellis ,
Debuit hos flores carpere caſta manus.

Sylva, in qua occiſi ſunt SS. M M. pro Nigra Candida dicta eſt.

II.

Quæ laceros Heroum olim celaverat artûs,
Mutato melius nomine nomen habet.
Audierat Nigra-Sylva priùs,(procul omen abeſto,)
Nomine jam dignum eſt candidiore nemus.
Sic erit; & quamvis te frondibus arbor inumbret,
Sylva tibi poſthàc Candida nomen erit.

II. IVNII.

S. ERASMUS *Epiſc. & M. ferventi oleo perfunditur.*

I.

Solenni de more ſacrum te tinxit olivum:
Sacrandi augurium Præſulis illud erat.
At cùm perfudit totum te fervida Pallas,
Strenuus hoc oleo cerneris eſſe Pugil.
Palladio ſic rore pios bis tingeris artûs,
At fuit iſte oneris, primus honoris erat.

II. IVNII.

S. BLANDINA *Ancilla, V. & M. inter feras illæſa.*

I.

Blanditur, Blandina, tibi blandiſſima Tigris,
In te carnificum dum fera turba furit.
Blandiri fuit ante hominum, furere ante ferarum;
Bellua nunc blanda eſt, nunc furioſus homo.
Mutarunt & homo mores & bellua, namque hæc
Moribus humanis utitur, ille feris.

S. BLANDINA *capite orbata Martyrij decus adipiſcitur.*

II.

Nulla priùs Virgo capitis tulit orba coronam,
Tu tamen hanc, capitis quòd cadis orba, feres

III. IVNII.

SS. PERGENTINUS & LAURENTIUS *Fratres MM. poſt tridui inediam ab Angelis reficiuntur.*

I.

IAm tres tranſierant Cereris ſine munere ſoles,
Iámque aderat vobis quarta timenda dies.
Non daret aſſuetam cùm menſa parabilis eſcam,
Appoſuêre ſuas ſidera prompta dapes.
Non corui obſequio, non ancillante columbâ,
Ceſſit abacta ſitis, ceſſit abacta fames:
Sed quibus in ſterili fuit olim paſtus eremo,
Panificos Chriſtus juſſit adeſſe ſuos.
Magnus ab Alitibus honor eſt, quos educat aër,
Major ab his paſci quos fovet ipſe polus.

SS. PERGENTINUS, & LAURENTIUS *ſaxeam Iovis ſtatuam in modum ceræ liqueſcere coëgerunt.*

II.

Carceris è caveâ trahitur pár nobile Fratrum,
Vt colat inceſtos, frigida ſaxa, deos:
At ſtatuæ, ceu cera fluunt, quæ liquitur igni,
Cùm primùm accenſas fudit utérque preces.
Tu quoque ſupplicibus, quicúnq; es, fundere votis,
Et Bacchi, & Veneris numina bruta potes.
Quòd ſimulacra ſuo ſi ſtent, velut ante, rigore;
Non ſatis ardentes fundis ab ore preces.

III. IVNII.

S. Clotildis *Francorum Regina Clodoveum Coniugem ſuo hortatu ab hæreſi expedit.*

I.

Primævæ Clotildis erat contraria Nuptæ
Liberat iſta virum fraude, ſed Eva capit.
Hei mihi! gens hominum quàm fortunata fuiſſet,
Si ſimilem ſponſam nactus, Adame, fores.

IV. IVNII.

S. Quirinus *Sciſciæ in Illirico Epiſc. & M. molari ſaxo ad collum ſuſpenſo, in flumen jactus, lapide ſupernatante, precibus à Deo obtinuit, ut mergeretur.*

I.

NOn gladius, nō flāma vorax, nō haſta Quirinū
Nec fera carnifici dente cruenta necat.
Pontis ab excelſo præceps detruditur arcu,
Sub rapidis vitam perdere juſſus aquis.
Nè reſtet ſpes ulla fugæ, mola ſaxea collo
Penſilis, invictum Martyra mole gravat.
Labentem excepit gremio placidiſſimus amnis,
Inque altas tollit, ne premeretur, aquas.
Exclamans novitate rei ſtupet inſcia plebes,
Subere dum levior ſtat ſuper amne ſilex.
Námque ſuper liquidas natat immerſabilis undas,
Nec vada depreſſum raptat in alta Senem.
Pendula nativo fluitat ſine pondere moles;
Solvit in hos Præſul dùm pius ora ſonos:
Vndarum terræque Deus, quid amabile perdo
Naufragium, è mediis ſoſpes iturus aquis?
Siccine

Siccine portanti ſtat in amne natatile ſaxum ?
Hæc animo levitas eſt onerosa meo.
Da precor in penitas deſcendá ut naufragus undas;
Sic ait ; & facilem vox habet illa Deum.
Nam mola pondus habet, levitaſque precaria ceſſit,
Fluminéque immerſus fertur in ima lapis :
Ipſe quoque immerſi comitatus pondera ſaxi,
Interiora Senex gurgitis antra petit.
Mens tamen in varias abeúnt & corpora partes,
Mens levis alta ſubit ſydera, corpus aquas.

Mola ad S. QUIRINI *collum illigata.*

II

Ponderis ingentis ſcopulus ſuſpenditur ingens,
Cervicémque onerat mole, Quirine, tuam.
Ignorat quo dignus eras geſtamine Lictor;
Altera erat collo debita bulla tuo.
Vix res eſt habitura fidem, jam naufragus eſſes,
Nì ſaxum in mediis te grave preſſet aquis.

IV. IVNII.

S. GUALTERIUS *C. humerum ſtella inſignitus naſcitur.*

I.

Inſignem nativo humerum qui ſydere præfers,
Aut polus, aut rutilo par eris ipſe poſo.

S. GUALTERIUS *virtutum ſplendore conſpicuus.*

II.

Gualteri licèt irradies, latéque propages
Virtutum rutilas in latus omne faces ;
Non ego fulgorem vitæ, non fulgura miror,
Quid, niſi ſtellatus ſplendeat, iſta, puer ?

S. GUALTERIUS *cum Atlante collatus.*

III.

Atlanti te, Dive, parem jure eſſe fatemur,
Scilicet aſtra poli tu geris, ille polum.

S. Gualterius *eximiam caſtitatem pari pulchritudine conjungit.*

I V.

Te Charites finxere manu, dulcéſque lepôrum
Illecebras oculis inſeruêre tuis.
Forma tibi nullo fallaciter illita fuco,
Candida purpureo miſta rubore nitet.
Non aliam ſpeciem virgo ſibi nubilis optet,
Non aliam ſponſæ ſponſus ineſſe ſuæ.
Te generum matres, ſponſum optavêre puellæ,
Sed neque vis ſponſus, Dive, nec eſſe gener.
Atque ita manſuræ pepigerunt fœdera pacis,
(Quod rarum eſt) uno forma pudórque loco.
Námque licèt toto tibi rideat ore venuſtas,
Nulla tamen toto ridet in ore Venus.

V. IVNII.

S. Bonifacius *Epiſc. Moguntinus, & M. avium miniſterio paſcitur.*

Reſpicite volatilia cæli, quoniam non ſerunt, neque metunt, neque congregant in horrea. Matth. *6.*

I.

VEſcarum te dura premit penuria rerum,
Nec tibi vel modicas dat penus ulla dapes.
Tu tamen alitibus facilem præbentibus eſcam,
Gratuito recreas languida membra cibo.
Si qua fides Chriſti alloquio, ſibi nulla volucris
Farra ſerit, volucris jugera nulla metit:
At ſerere, & meſſem tibi condere credo volucres,
Quæ tibi tàm lautas, Dive, tulêre dapes.

VI. IVNII.

S. NORBERTUS *Magdeburgenſis Epiſc. & Præmonſtratenſis Ordinis Fundator candida veſte induitur.*

I.

Induitur Venetum, Praſinumvè auriga colorem,
Purpura velandis Regibus apta venit:
Coccina militibus, namque eſt color ille cruoris,
Convenit; hâc decuit vulnera veſte tegi:
Sordida lana reis, mœſtis nigra, cærula Nautis
Commoda, victores gemmea palla decet.
Convenêre tibi nivei, Norberte, colores,
Innocuam decuit candida veſtis ovem.

S. NORBERTUS *Araneam in ſacrum Calicem inter ſacrificandum illapſam ſine noxa ebibit.*

II.

Furtivè in ſacrum Calicem reptarat Arachne,
Dùm, Norberte, tuas accipit ara preces.
Tu pia ſolenni peragis myſteria ritu,
Tuta venenato proluis ora ſcypho.
Nil tamen hauſta tibi nocuêre venena: quis uno
Et vitam pariter potet, & ore necem?

Ad D. NORBERTUM.

III.

Nè quid araneolus noceat, nîl, Dive, timendum,
Tanto animo nunquàm tantulus hoſtis obeſt.

VII. IVNII.

S. MARCELLINUS *Velaunorum Epiſc. mortuum è ſepulchro ad vitam revocat.*

I.

SÆpè ſalutiferis morborum examina ſuccis
Diffugiunt, validâ pulſa medentis ope.

At qui vitam iterum poſſit revocare fugacem,
Cùm ſemel exceſſit corpore, rarus erit.
Tu tamen id peragis, nam juſſum exire ſub auras,
Exit ab effoſſa putre cadaver humo.
Surda priùs, nullâſq; hominum auſcultare querelas,
Mors ab inexpertâ credita plebe fuit.
Marcelline, tuis cùm pareat impigra juſſis,
Hanc modò quis ſurdis auribus eſſe putet?

VIII IVNII.

S. Victorinus C. *cum fratre Severino in ſolitudinem ſecedens, ibique à Dæmone illuſus, triennali ſupplicio ſcelus luit.*

I.

HVmanæ frater fugiens commercia vitæ,
Ceſſit in umbroſum fratre ſequente nemus.
Non tamen hoc tegitur, fraudum ſecurus, aſylo;
Nam patuit ſtygiis artibus ille locus.
Ergo novæ indutus Phlegeton ſimulamina larvæ,
Callida pellacis virginis ora ſubit.
Tùm tenui arrepens cellæ, ſub nocte ſilenti;
Pande tuæ, repetit, limina pande caſæ.
Et ſolus latè locus eſt, & plena ferarum,
Quæ me avidis lanient dentibus, antra fremunt.
Neſcius ille doli, tactûſque dolore puellæ,
Incautâ reſerat ſtridula clauſtra manu.
Hoſpita vix fallax ſubiit, cùm credulus hoſpes
Serpere laſcivas ſenſit in oſſa faces.
At ſpectro illuſus, larvæque fugacibus umbris,
Tartareos novit ſerò ſubeſſe dolos.
Mox grave ſupplicium pendens pro crimine, binas
Indidit in robur fiſſile ſponte manus.
Sic mtiſsâ in cippum, totam trieterida, dextrâ,
Fr benè captivus, qui malè captus erat.
Cur ſolvit jam nemo pares poſt crimina pœnas?
Non reus, at pœnam qui patiatur, abeſt.

Vix unam Aſcetes peccat malè proditus horam,
Suppliciúmque brevis culpa trienne trahit:
At nos continuis ſontes delinquimus horis,
Vna tamen noſtrum vix luit hora ſcelus.

VIII. IVNII.

S. Medardus *Epiſc. Noviomenſis, adhuc puer à pluviæ injuriis, aliâ Aquilâ defenditur.*

I.

Dùm gregibus puer invigilat, juſſuque parentis
Commiſſos ſolito more recenſet equos:
Ecce tibi, horrifico nigreſcit in aëre nubes,
Et madidus largo Iuppiter imbre pluit.
Advolat, & geminæ pandens propetaſmata pennæ,
Regia deciduas depulit Ales aquas.
Intereà tu ſiccus ovas, nec ab imbre madeſcis,
Impluvium merſo dùm natat omne ſolo.
Altitonum Regina priùs famulata Tonanti,
Redditur imperiis obſequioſa tuis.
Hæc tibi devota eſt, aliam ſibi poſtmodò quærat
Iuppiter, obſequium quæ ſibi præſtet, avem.

IX. IVNII.

SS. Primus & Felicianus *Fratres MM. Herculem venerari juſſi, fortiter reſiſtunt.*

I.

Herculis inſani ſtatuam, turpémque coloſſum,
Magnanimâ ſternit Martyr uterque manu.
Garrula jam reliquis hunc fama laboribus addat,
Herculis eſt decimus-tertius iſte labor.

SS. Primus & Felicianus *Herculis ſimulacrum ſpernunt.*

II.

Monſtrorum domitor monſtra inter cœptus haberi,
Bis geminus Numen dum negat eſſe Pugil:

Hunc ſuperat, non arma ferox, ſed ſæva ferendo
Vulnera, magnanimis perpetienda viris.
Nimirùm imparibus Tirinthius unus in armis,
Bis geminos contra non valet ire Duces.

Gemini fratres poſt mortem à feris illæſi.

III.

Reddiderat fratres eadem natalis origo,
Mors tamen una magis reddit & una Fides.
Corpora cæſa feris projecta voracibus, eſcam,
Nec refugæ volucres, nec tetigêre canes.
Virtutem reverenter habe, jam doctus ab ipſis
Quiſquis honoratam conſpicis eſſe feris.

IX. IVNII.

S. VINCENTIUS *M. ſuo nomine dignus Athleta.*

I.

Vincenti, cui pulchra dedit victoria nomen,
Cui tegit auguſtum Laurus honeſta caput.
Eia age, Dive, tui me nominis omine ſignà,
Sic ego, ſic placidis vocibus ille refert.
Tu mea, tu pariter certes certamina victor,
Par tibi ſi palma eſt, par quoque nomen erit.

IX. IVNII.

S. SILVESTER *C. munitâ urticis manu impurum Amorem fugat.*

I.

Crebra in te volucer jaciebat tela Cupido,
Tu rapis ultrici, Dive, flagella manu.
At nudatus Amor tergo intentata paveſcens
Verbera, feſtinæ dat ſua terga fugæ.
Vt puer eſt, & nudus Amor, ſcelerúmque miniſter,
Quid mirum eſt, viſis ſi fugit ille flagris?

X. IVNII.

S. MARGARETA *Scotorum Regina in egenos regiè munifica.*

I.

PAuperibus licèt ampla frequens patrimonia do-
Iuq; inopes Princeps fœmina fũdat opes:(net,
Nil tamen eſt, cur fœda ſitu metuatur egeſtas,
Nulla licèt vacuo ſint ſuper æra ſinu.
Gemmiferi pretioſa manet ſi nominis hæres
Margaris, hoc uno nomine dives erit.

Ad D. MARGARETAM *in pauperes piè prodigam.*

II.

Mendico, Regina, ſtipem largire popello,
Ille tuas nunquam deteret uſus opes.
Semina non pereunt, quamvis periiſſe putentur,
Sed ſegetes apto tempore reddit ager.
Deperit in reliquos quicquid dependitur uſus,
At quæ pauperibus dantur, habentur opes.

XI. IVNII.

S. BARNABAS *Apoſtolus à Iudæis in inſulâ Cypro ſaxis obruitur.*

I.

CYprida dum totâ tentas proſcribere Cypro,
Et ſpurcæ evertis templa, vel antra Lupæ:
Miſſilium jactu lapidum te ſaxeus imber,
Quem mala Verporum projicit ira, ferit.
Dignus eras fatis longè melioribus uti,
Dignus eras tumulo commodiore tegi,
Nè tamen ignotâ jaceas inhonorus arenâ,
Sub lapidum ingenti mole ſepultus eris.
Quàm bene Deucalion! lapides malè jecit Apella!
Ille homines ſaxis procreat, iſte necat.

XII. IVNII.

SS. Basilides & Socii MM. *in obſcuro carcere illuſtres, & in vinculis liberi.*

I.

INclyta Chriſtiadum, belloque exercita pubes,
  Delitet obſcuro carcere juſſa premi.
Cauſa Fides; ſed flamma polo deflûxit, & almum
  Protinùs exhibuit lux radioſa jubar.
Fortunata cohors, veſtriſque illuſtrior umbris!
  Nam micat in mediâ nocte coruſca dies.
Quamlibet impoſitis onerentur membra catenis;
  Vos ego captivos non tamen eſſe reor
Cujus in immenſum mens libera tendit olympum,
  Ille vel invitō carcere liber erit.

S. Basilides *ſcorpionibus ferreis cruciatur, & poſt necem feris obijcitur, à cujus tactu abſtinent.*

II.

Ferreus innocuos laniat tibi ſcorpius artûs,
  Dùm ſuperas noſtro clarus in orbe Pugil:
At poſtquàm exceſſit mens libera corporis hoſpes,
  Quod ſuper eſt, ſævis id datur eſca feris.
Agreſtûm longè abſcedens fera turba ferarum,
  Prorſùs ab appoſitis abſtinuêre cibis.
Bellua non tetigit, quem mendax ſcorpio læſit,
  Mitior eſt fictis ſic fera vera feris.

XII. IVNII.

S. Onuphrius *Eremita cujus funus Angeli ſuaviſſimo cantu proſequuntur.*

I.

Quis novus in ſylvis reſonat vocalis Arion?
  Dura quis inſolitus recreat antra canor?

Hoſpes in odeum ſpecus admirabile ceſſit,
Ceſſit in Aonium tetrica ſylva jugum.
Attoniti novitate rei, rugire leones,
Attoniti ceſſant exululare lupi.
Ipſa ſuis taciturna cavis obmutuit Echo,
Sèque negat doctis vocibus eſſe parem.
Fallor, an ut caneret tibi funebre carmen, Onuphri,
Muſica ſydereo fluxit ab orbe cohors?
Vt ſibi ſuccedunt comites dolor atque voluptas,
Aſpera vita fuit, mors tibi dulcis erit.
At vos, quæ nuper, Senior dum viveret hoſpes,
Mulſiſtis ſolitâ garrulitate nemus:
Frondibus in tacitis mutæ reticete volucres,
Vincitur à cantu cælite veſtra cohors.

XIII. IVNII.

S. Antonius Patavinus C. *objecta divina dape Iumento famelico, quam ſupplex veneratur, Hæreticum pervicit.*

I.

Polline ſub ſacro Numen latitare verendum,
Audaci Capito perfidus ore negat.
Myſta pius fidente manu venerabile cruſtum
Spectandum, populo conſpiciente, dedit.
Compoſito quadrupes clitellis nata ferendis
Stabat ibi, longâ jam propè necta fame;
Protinùs acciduo veneratur poplite Numen,
Et verum, Hæreticus quod negat eſſe, probat.
Gens hominum, quorum ancipiti fundamine nutat
Alternans nullo robore nixa fides:
Ite, nec uſquam alios dein auſcultate Magiſtros;
Iam bis veridicæ vos docuêre feræ.
Quem priùs agnorat cæco præſepis in antro,
Sub panis novit fragmine bruta pecus.

Ad CHRISTUM.

Bos cognovit poſſeſſorem ſuum. Iſaiæ I.

II.

Agnitus es pecudi binâ ſub imagine, vel cùm
Te paleæ, vel cùm te tegit ipſa Ceres.

XIV. IVNII.

S. BASILIUS *Cæſarienſis Epiſc. à quo in exilium mittendo variis oſtentis deterretur Valens Imperator.*

I.

PОntificem exilio ter plectere Cæſar adortus;
Auguſtam implevit ter dâta penna manum,
Ter, quater imbuitur loligine triſtis arundo,
Ter, quater in chartam pernegat ire nigror.
Et meritò, nam labe carens, quæ canduit ætas,
Atris non fuerat commaculanda notis.
Quin etiam ſubito veluti percuſſa ſtupore,
Præſtare officium deſtitit ægra manus.
Sellaque diffracta eſt, fractúmque repentè tribunal,
Terrifico Iudex dum parat ore loqui.
Regius ipſe puer, morbo graſſante per artûs,
Et dolet, & pueri viſa dolere parens.
Quem Deus ab ſolvit tot per miracula rerum,
Quis putet affecti criminis eſſe reum?

D. BASILIUS *Valentem Imperatorem habet infenſum.*

II.

Sævit inexpletum, furiiſque infenſus iniquis,
Magne Senex, peſſum te dare Cæſar avet.
Paſtor eras, lupus ille tui prædator ovilis,
Paſtorem, ut mos eſt, oderat ille lupus.

XIV. IVNII.

S. Heliseus *Propheta à pueris Bethelenſibus non impunè irriſus.*

I.

Hìc ubi ſublimis tollit ſua mœnia Bethel,
  Subjectúmque altâ deſpicit arce ſolum:
Multus ibi laxis puer exultabat habenis,
  In malè conditos libera turba ſales.
Certatim attollit ronchos, ſannáſque procaces:
  Rhinoceros naſo penè minore foret.
Hàc Vates carpebat iter, cui crine caduco,
  Depile rèddiderat glabra ſenecta caput:
Hunc vidit petulante oculo malè garrula pubes,
  Calvitiemque ſuis exprobrat uſa jocis.
Ecce, tibi furiale malum! ſylvâ impiger urſus
  Exilit, & pueros vindice dente necat.
Ergo ſibi poſthàc laſciva juventa timendas
  Non tantùm ferulas, ſed putet eſſe feras.

XV. IVNII.

S. Vitus *puer duodennis Martyr occubuit.*

I.

VIx annis puer addiderat duo luſtra duobus,
  Præmatura Deo victima ſponte cadit.
Nam tormenta necis jam mille per horrida tractus,
  Pœnarum victus pondere Vitus obit.
Primula, Dive, tibi vix currere cœperat ætas,
  Cur tibi tam properâ mors venit acta viâ?
I tamen, I teneris gradiens ſuper æthera plantis,
  Pro Chriſto eſt ætas quælibet apta mori.

S. Vitus *impij parentis pius filius.*

II.

Tàm ſibi diſſimiles cùm ſint genitórque puerque,
  Peſſimus ille parens, optimus ille puer;

Debuit alterius Vitus puer eſſe parentis,
Aut alius Viti debuit eſſe parens.

XVI. IUNII.

SS. Iulitta *Mater* & Quiricus *Filius MM.*

I.

Filiolum complexa ſinu Iulitta triennem,
Ad madidum multâ cæde tribunal adit:
Brutaque fictilium ridens ſimulacra deorum
Non timet armatas in ſua fata manus.
Nec ſibi, nec puero timet imperterrita mater,
Prompta ſuo, pueri funere prompta mori.
Parce tamen, Lictor, nam ſi feriantur inermes,
Nulla tibi laus eſt fœmina, nulla puer;
Sunt gemini imbelles numero, ſine viribus infans,
Et confecta pari debilitate parens.
Te matris ſexus moveat, te infantia Nati,
Dignus adhùc infans vivere, digna parens.
Aut tibi ſi fixum eſt aliquam tamen edere cædem,
Defluat alteruter, non utriúſque cruor.
Hæc ego; ſed rigidâ ſtat inexorabilis irâ
Lictor, & injuſtâ jungit utrúmque nece.
Et puer & genitrix comites ad ſydera tendunt;
Tincta ſuo genetrix ſanguine, lacte puer.
Ne dein Tharamides ſibi vendicet unus honorem,
Hæc ſocii conſors mater honoris erit.
Tharamides Natum voluit mactare ſuperſtes,
Se Natúmque parens immolat iſta ſuum.

XVI IUNII.

S. Ludgardis *V. Angelis adſtantibus ſacro epulo reficitur.*

I.

Cœlitum tibi turba ſacram, reor, invidet eſcam,
Dúm jejuna tuas cernit & optat opes.

Nam cœli æthereis, quos educat aula, Miniſtris,
Hunc ſpectare datur, non datur eſſe cibum.

S. Ludgardi *ante obitum oculis orbatæ Cœlites obviàm procedunt.*

II.

Diva, tibi Alituum cœli datur obvia pubes,
E noſtro peteres cùm levis aſtra ſolo.
Nec Sponſus, nec Mater abeſt pulcherrima Sponſi,
Prævia turba tuæ non inhonora viæ.
Scilicet his ducibus, ne te via fallat, egebas,
Orba fores oculis, cùm, pia Virgo, tuis.

X VII. IVNII.

S. Rainerius *C. oculum, quo malè viderat, lacrimis excæcat.*

I.

TVrpi oculus prædator iter patefecit Amori,
Pectoris arcanas depopulatus opes.
Erronem peccaſſe piget, frænóſque dolori
Laxat, & immodicis defluus humet aquis.
Nec priùs abſiſtit lacrymis, quam pupula fletu
Mergitur, ut medio naufraga cymba mari.
Iure oculus periit, qui criminis extitit autor,
Pendere commiſſum debuit ille ſceſus.

Ad S. Rainerium *adhùc adoleſcentem laſcivo Amoris æſtu in naufragium penè abreptum*

II.

Flecte ratem, Iuvenis, versóque relabere curſu,
Aut dabis æquoreis flebile nomen aquis.
Flecte ratem, moneo, ſi qua eſt tibi cura ſalutis,
Hàc periere omnes, quotquot iere, viâ.
Audiit, & ductâ tutum in navale carinâ
Collegit laceræ naufraga membra ratis.

Et quibus emergit ſcopulis, quibus enatat vndis
  Dùm videt, in largas lumina ſoluit aquas.
At tibi, Sirenum pariter qui cautibus hæres,
  Nec, quæ te alliciunt, blanda pericla fugis;
Turpiter errantem fueras quicùnque ſecutus,
  Hunc modò plorantem ſit quoque cura ſequi.

XVIII. IVNII.

SS. Marcus & Marcellianus *Fratres M M. mediis in tormentis divinas laudes concinunt.*

I.

Bis gemini duro religantur ſtipite Fratres,
  Transfixi geminos ære rigente pedes.
At Chriſtũ, licèt ante oculos mors funebris erret
  Libera captivo corpore lingua canit.
Pergite divini, pertexere carmen, olores,
  Quàm ſit dulce mori, muſica veſtra probat.
Nempè alii mortem querulis ploratibus arcent,
  Hanc Pugiles feſtis cantibus ambo vocant.

XVIII. IVNII.

S. Osanna *V. cuius humeris ſuam Chriſtus crucem imponit.*

Cernua ſuppliciter dùm Numen Oſanna precatur,
  Laſſus ab impoſito pondere Chriſtus adeſt.
Quadrifidam trahit ille Crucẽ, guttiſque cruentat
  Purpureis madidam ſanguinolentus humum.
Et color, & facies triſti cecidêre puellæ,
  Lapſantem ut gravido pondère vidit Herum.
Admovet illa humeros partem ſubitura laboris,
  Vel totum ut ſubeat ſola ferentis onus.
Virginis auxilium non dedignatur Amantis
  Sponſus, & hanc ſociâ dat quoque mole premi.

Te conſortem etiam ſecum Crucis eſſe ferendæ,
Et ſua partiri pondera Chriſtus amet.
At male ſubtraheris, ne te ſacra ſarcina lædat,
Imponenda humeris cùm venit illa tuis.

XIX. IVNII.

SS. GERVASIUS & PROTASIUS *Fratres Martyres, Parentum Martyrum filii.*

I.

MArtyr uterq; Parẽs, Martyr fuit utraq; Proles,
Sorte ſuâ Proles inclyta, ſorte Parens.
Martyre digna fuit Proles utroque Parente;
Martyre Prole fuit dignus uterque Parens,

SS. GERVASII & PROTASII *corpora longo poſt Martyrium tempore ſuavi odore indice à B.* AMBROSIO *reperta & honorificè ſepulta ſunt.*

II.

Funebris in longos pompa eſt dilata Decembres,
Vt decus exequiis majus, honórque foret:
Nam tacitâ ignoti dudùm latuiſtis in urnâ,
Dùm vos Ambroſio probat amœnus odor.
Ambroſio vos prodit odor, nam dignus odore
Ambroſio Ambroſius, qui frueretur, erat.

XIX. IVNII.

S. BONIFACIUS *Epiſc. & M. in æde D.* BONIFACII *cognomicis ſui, & M. repentino tolerandi Martyrii deſiderio abripitur.*

I.

Dive, tuis reſonant ſacræ dùm vocibus ædes,
Nam modulis voces flectere doctus eras:
Afflatum ſubito melioris flaminis œſtro,
Mentis in has voces te ſacer ardor agit.

Nam quid ego vacuam vani gero nominis umbrã?
Ipſe feram titulum Martyris, alter erit?
Teſtor ego Superos, & conſcia Numina teſtor,
Non vacuum rebus nomen, inérſque geram.
Dixit, & excrucians inſontia membra, priuſquàm
Ille foret Martyr, jam prope Martyr erat.
Mox caput impacto truncatus acinacis ictu,
Et voti, & compos nominis ipſe ſui eſt;
Quíque priùs tulerat vacuum ſine Martyre nomen,
Martyris ipſum etiam jam tulit ille decus.

XIX. IVNII.

S. Michelina *cuius Flagellum, Cilicium, Zonaque ferrea in Virginis ſalutata templo Piſauri aſſervantur.*

I.

Setarum horrentem jaculis, velut hiſtrice, veſtem,
Vncaque ſanguineis cingula juncta flagris,
Militiæ monſtranda ſacræ Tyronibus arma,
Viſere ſidereæ Matris in Æde datur.
Hoc clypeo, his gladiis cœlũ Michelina triũphat,
Hoc meruit clarum fœmina Marte decus.
Hæc ſint bella licet muliebribus apta lacertis,
Sunt tamen armigeris hæc magis apta viris.
Ite, Viri, & veſtros vertenda decenter in uſus,
Carpite virgineo pendula tela tholo.
Crediderani teneras nimio plùs eſſe puellas,
Ingenium video mollius eſſe viris.

XX. IVNII.

S. Silverius *Summus Pontifex & M. Theodora Auguſta Arriana iuſſu in exilium pellitur.*

I.

Qvid profugum terras alio ſub ſole jacentes,
Quærere diverſo me procul orbe jubes?

Tota mihi exilium tota eſt exotica tellus ;
Advenaque in patriâ verſor, & exul humo.
Aſtra mihi natale ſolum, natalis origo,
Hoſpes, & in reliquis ſum vagus erro locis.
Ergo impone tuo finem, Theodora, furori :
Nam quid in exilium, ſim licèt exul, agor?
Dixerat hæc Senior triſtes tamen exul in oras,
Auguſtæ imperio præcipientis abit.
At terris moriens dùm tendit in aſtra relictis,
Pulſus ab exilio patria regna petit.
Sic votis fruſtrata tuis, Regina, recedis,
Et vanæ in caſſum detonuere minæ.
Nam licet exilium longos miniteris in annos,
Ille tenet patrium, tempus in omne, ſolum.

S. SILVERIUS *Beliſario Theodora imperiis obſecundante, in exilium pulſus, inter incommoda moritur.*

II.

Et patriâ caret, & vitâ ter maximus Heros;
Impia dux tantæ fœmina cladis erat.
At teipſum pudeat, belli, Beliſarie, fulmen,
Crimen in hoc validas contribuiſſe manus.
Si ſcelus eſt proprium factis læſiſſe parentem,
Quantò communem lædere, majus erit ?

XXI. IVNII.

S. ALBANUS M. *cùm duceretur ad mortem & populus impediret iter quod fiebat per pontem, ipſe avidus Martyrij, ſub illo per fluvium mirè ſibi tranſitum fecit.*

I.

AD lethum greſſu Albanus properabat ovanti,
Quò ſolet invitis paſſibus ire reus.
Vndique collecti pietas animoſa popelli,
Pontis inacceſſum præpediebat iter.

Quæ ſugenda dabat nuper tibi lilia Nutrix,
In liquidas verti non potuere roſas.
Fundere teſtem alii Chriſto potuêre cruorem,
Nil niſi lac Lodoix quod dare poſſit habet.

B. Aloisius *Coronam ſpineam gemmeæ præfert.*

III.

Anxius es geminas inter, Lodoice, coronas,
Iſtane formoſum cingat,an illa caput.
Alterutram è gemina tibi fas optare coronâ:
Fulgurat hæc gemmis, lancinat iſta rubis.
Dat vepres pietas,dat avorum gloria gemmas,
Subditur arbitrio gemma, vepríſque tuo.
Vidit utrámque pius poſtquàm Gonzaga Coronam,
Longa interjectæ non fuit hora moræ.
Quid moror? exclamat, non eſt dubitabile votum:
Exemplo moveor, Chriſte, ferórque tuo.
Nolo mihi diadema caput, mihi gemma coronet,
Cingat inexplicitas cùm tibi ſpina comas.

B. Aloisius *voluntariâ corporis afflictatione pudicitiæ florem tuetur.*

IV.

Floſculus eſt Lodoix, ebori qui concolor albet,
Quíque præit veſtras, lilia pura, nives.
Munit inacceſſos veprium cuſtodia flores:
Flos quoque vepriculis debuit iſte tegi.

B. Aloisius *ad corpuſculum macerandum calcari utitur.*

V.

Quid rigidis juvenile latus calcaribus urges,
In pœnas, Lodoix, ingenioſe tuas?
Conveniunt nobis magis hæc calcaria, prompto
Quos pigra ſegnities non ſinit ire gradu.

Si nos ſæpè tuum, Lodoix, ſtimularet acumen,
Virtutis citiùs progrederemur iter.

Gemmea ac ſpinea Coronæ duellum componit B. Aloisius.

VI.

Orta fuit geminas inter lis una Coronas,
Ambit honoratum dùm ſibi quæque caput.
Fulgoris plùs illa gerit, plùs iſta rigoris,
Illa ſuis gemmis pugnat, & iſta rubis.
Eſſe ſuos, ait illa, ſuos, ait iſta capillos:
Illa ſibi ſedem vendicat, iſta, ſibi.
Te penès arbitrium tanti, Lodoice, duelli,
Eſtque tibi paribus pugna diremptа ſonis.
Parcite vos inter geminæ certare Coronæ,
Tu digna electu es, tu quoque digna meo,
Vna pedes cingat, cingat ſimul altera crines,
Aurea cinge pedes, ſpinea cinge caput.

In præmaturam B. Aloisii *mortem*

VII.

Quòd primos præreptus obis, Lodoice, ſub annos,
Non eſt culpa quidem mortis, at error erat.
Nam ſimul in tenerâ mores ætate ſeniles
Conſpicit, annoſum te putat eſſe Senem.

B. Aloisius *in tabella depictus*

VIII.

Vividus artifici ſpirat Lodoicus in auro,
Et gerit in niveâ lilia bina manu.
Figit in oppoſitum, qui pendet ab arbore, Chriſtum,
Et propè quò figit lumina, membra movet.
Sed tenet immotum tranquilla modeſtia corpus,
Demiſſóſque oculos quolibet ire vetat.

Quin etiam daret ore ſonos , ſed juſſa ſilendi
Regula, non patitur verba parata loqui.

XXII. IVNII.

S. Paulinus *Nolanus Epiſc. ſeipſum ſervituti addicit, ut fœmina vidua filium captivum redimat.*

I.

ORba parẽs,vel redde mihi,mea pignora,Prȩſul,
Vel mihi da pretium quo redimantur,ait.
Ingemuit nullum ſupereſſe, quod eroget aurum,
Ingemuit vacuas Paſtor habere manus.
Accipe me, mihi quando aliud nîl denique reſtat,
Ipſe tui lytrum pignoris, inquit, ero.
Non renuit lætata parens, Natòque recepto,
Dura indit manibus vincula, Dive, tuis.
Miram artem, Pauline, doces , quod detur egenis,
Cùm nihil eſt, aliquid te dare poſſe probas.

S. Paulinus *horto excolendo captivus præficitur.*

II.

Depoſito vicina Pedo dùm raſtra capeſſis,
Non longè à primæ munere ſortis abis.
A gregis excubiis riguos tranſlatus in hortos,
Fis, Pauline, Olitor, qui modò Paſtor eras.

Mater vidua filium captivum à Paulino *repetit.*

III.

Quem lupus abſtulerat viduis ab ovilibus agnum,
Hunc ſibi balatu poſtulat ægra parens.
Paſtor eras, Pauline, bidens ſi quæritur agnum,
Quem, niſi Paſtorem flagitet illa ſuum?

D. Paulinus è *Paſtore Olitor.*

IV.

Clara priùs tereti lituo, virgâque verendâ,
Clarior eſt ſumpto facta ligone manus.

Paulini *ſors mutata.*

V.

Paulinus tonat è Cathedrâ, plebémque diſertus
Erudit, & largas pectore fundit opes.
At, (Deus humanas verſat dùm turbine ſortes)
Qui prius Orator, factus Arátor erat.

Tellus Paulino *arante ſuperba.*

VI.

Terra triumphali quondam gaviſa colono,
Commiſſas largo fœnore fudit opes.
At modò Pontificis grato proſciſſa bidente,
Lætiùs haud ullo tempore riſit humus.

S. Paulinus *à genero Guntharii Vuandalorum Regis impetrat, ut Captivi Nolani ex Africâ in patriam liberi dimitterentur.*

VII.

Quæ priùs abduxit Nolâ, captiva premebat
Impoſito victor corpora multa jugo.
Vidit ubi in ſomnis Olitorem dira minantem,
(Námque ſub hoc tectus ſchemate Præſul erat)
Pertimuit, demptíſque jubet repedare catenis,
Quotquot in anguſto carcere pædor habet.
Atque ita, quod nullo poſthàc reticebitur ævo,
Terruit agreſtis Regia Sceptra Ligo.

Ad D. Paulinum.

VIII.

Tu paulinus eras magno par omnia Paulo,
Et ſi non obſtet ſyllaba, Paulus eris.

S. Paulinus *Muſas caſtimoniam edocet.*

IX.

Forte vagabatur turbæ ſociata ſororum,
Calliope nitidas molliter uncta comas;
Námque peregrinos Helenes meretricis amictûs,
Induerat poſitâ virgine tota cohors.
Græcorum prædata animos, prædata Latinos,
Mille canit Veneres, mille profana Ioves.
Paulinus meliora docet, nam Myſta pudoris,
Expiat inceſtis ſpurca lycæa choris:
Pieridáſque monens caſtum ſpirare pudorem,
Eſſe procùl Veneres juſſit, & eſſe Ioves.
Protinus ex illo ſacræ, pia turba, Camœnæ
Intexunt roſeâ ſerta pudica manu.
Nam violas inter, caltháſque roſáſque rubentes,
Nunc quoque virginei germina floris amant.

Ad Muſas de D. Paulino *Parnaſſum conſecrante.*

X.

Artifices Muſæ, veſtro date ſerta Poëtæ,
Cingite lauricomum virgine fronde caput:
Nempè ſuo acceſſu veſtros beat ille receſſus,
Dum novus in bifidum ſcandit Apollo jugum.
Quē Myſta ingreditur, quē dedicat Entheus hoſpes,
Iure ſacer poſt hæc tempora Pindus erit.

D. Paulini *fama toto orbe celebris.*

XI.

Tinnula Nola tuas noli modò tundere nolas,
Ora ſacrum Myſten clarius ære ſonant.
Et ſatis immenſum famâ vulgata per orbem,
Publicà vox tanti Præſulis acta canit.

XXIII. IVNII.

S. Ediltrudis *Regina Anglorum poſt mortem diù integro corpore manſit, nullo veſtigio ulceris relicto, quo vivens vexata fuerat.*

I.

Clara Caledonii Princeps móderamine Regni,
Exanimis nullâ tabe pereſa manet.
Corporeque illæſo veſtigia nulla reliquit,
Quæ vivam informis roſerat ante lues.
Obſtupuit Natura parens; quæ cuncta trucidat
Dùm mortis medicas conſpicit eſſe manûs.

XXIII. IVNII.

S. Maria de Oegnies *animarum Piacularibus flammis ardentium ſingularis Patrona.*

I.

Hæc eſt illa, ſuis incendia februa nimbis
Quæ totiès madido tacta dolore rigat.
Nam ſimul emenſo deceſſit ab æthere Titan,
Nóxque tenebroſo prodit amicta peplò;
Sive genu poſito Superos in vota laceſſat,
Sive toro corpus debile laſſa daret :
Protinùs Vmbrarum cœtus miſerabilis adſtat,
Quas juſto explorat duriter igne Deus :
Et mutis non ceſſat opem implorare querelis,
Invalidas tendens, quà licet uſquè, manûs.
Illa feros lacrymis rigat auxiliaribus ignes,
Inque inopum vacuos dividit æra ſinûs :
Et modò tortilibus cædit ſua corpora loris,
Et modò ſubtracto macerat ora cibo :
Et quibus illa poteſt miſeræ ſuccurrere turbæ,
Omnibus his uſa eſt officioſa modis.
Nunc Virgo Indigetes inter ſuper aſtra receſſit,
Et ſaturo Ambroſias paſcitur ore dapes :

At

At queruli pergunt rogitare piamina Manes,
Ecquis erit parilem qui ferat alter opem?

XXIV. IVNII.

S. IOANNES BAPTISTA *recèns natus parenti Zachariæ linguæ vſuram reſtituit.*

I.

QVi modò perdiderat vocis malè credulus uſũ
Fantem infans ortus reddit, ut ante, patrẽ.
Non tangunt tamen illa meos miracula ſenſûs:
An poſſit natâ voce ſilere pater?

Ad D. IOANNEM.

Ego vox clamantis in deſerto. Ioan. 1.

II.

Dùm quæro quo, Dive, vocem te nomine; Vocem
Reſpondêre meis, quæ colis antra, ſonis.

S. IOANNES BAPTISTA *in eadem tabellâ, cum puero* IESU *& utriuſque Matre depictus.*

III.

Chriſte Parentis amor & amor Baptiſta Parentis,
Quos ego materno ludere cerno ſinu:
Quàm bene vos tabulâ Pictor conjunxit in unâ,
Nimirùm Verbo Vox ſolet ire comes.

De imagine D. IOANNIS BAPTISTÆ.

IV.

Baptiſtam expreſſit rurſum redivivus Apelles,
Artificis mirâ dexteritate manûs.
Et poterat pictura loqui, nam muta tabbella,
Quâ vox clamantis pingitur, eſſe nequit.

Ad D. IOANNEM BAPTISTAM, *& ortu, & vita, & morte ſibi non diſſimilem.*

V.

Das oriens ſaltûs, tibi lethi occaſio, ſaltus,
Quem ſpectante dedit Rege puella ſalax.

Interitus vitæ, vitæ benè convenit ortus,
Nam quoque te ſaltûs incoluiſſe ferunt.

Parodia ex Martiali.

VI.

Hæc eſt illa dies, quæ magni conſcia partûs,
Zachariden populis, & tibi Eliſa, dedit.
Heu ferus Herodes, nullâque inviſior umbrâ!
Debuit hoc ſaltem non licuiſſe tibi.

XXIV. IVNII.

Plurimi MARTYRES *Nerone imperante, pice, ſulphure, ac reſinâ illiti, pro facibus nocturnis accenduntur.*

Ad Neronem.

I.

Chriſtiadum accendis nocturna in lumina gentem,
Cujus nuda prius ſulphure membra linis;
Cùm totiès fuſo temeraſſes ſanguine ſolem,
Ne noxæ immunis nox foret ipſa tuæ,
Tolle novas, furioſe, faces, tua crimina cerni,
Heu! nimiùm nobis hac ſine luce queunt.

XXV. IVNII

S. PROSPER *Aquitanus Rhegienſis Epiſcopus, virtutibus clarus.*

I.

PRoſper, Aquitanæ celeberrima gloria gentis,
Eximium Myſtas inter adepte decus:
Te doctum doctrina probat, pudor eſſe pudicum,
Téque pium pietas, te probitáſque probum.
Ipſa ſedet mediâ tibi fronte modeſtia cuſtos,
Nè tibi quis tantas pectore tollat opes.

XXV. IVNII.

S. Maximus *Taurinenſis Epiſc. vir ſui nominis*

I.

Maxime, qui tantum nomen virtutibus imples,
Sit menſura tui nominis ampla licèt ;
Maximus es, nam facta probāt, quod nomina ſpon-
At minimum nihilo te minùs eſſe putas. (dent,
Nequicquā in tenues te cogis humillimus umbras,
Donec eris, ſemper, Maxime, Magnus eris.

XXVI. IVNII.

SS. Joannes & Paulus *fratres Romani M.M.*

I.

NOn tanta Oebalios junxit concordia fratres
Quos peperit ſummo candida Leda Iovi,
Romulidum inceſſit quantus duo pectora fratrum,
Et Fidei & veræ Relligionis amor.
Caſtor enim ſine fratre poteſt, ſine Caſtore Pollux
Vivere, & abſque ſuo frater uterque mori :
Hi vitam, & mortem ſociant, cùm vivere neuter,
Vel ſine fratre velit, vel ſine fratre mori.

SS. Ioannes & Paulus *Iuliani Apoſtatæ amicitiam ad quam invitabantur, dùm recuſant, ſecuri feriuntur.*

II.

Sacrilegus veſtros ambit deſertor amores,
Hanc cane deſpuitis pejùs, & angue feram.
Arma igitur, fremit arma ferox, nec de itit ante
Meſſuerit rutilus quàm pia colla calybs.
Ite alacres, Latiæque caput præbete ſecuri,
Iſtis vos pigeat longius eſſe locis.
Pro patriâ pulchrum eſt perituram impendere vitā,
Pulchrius eſt ipsâ pro pietate mori.

SS. IOANNES & PAULUS *clàm necantur à Iuliano Apoſtatâ, ſed eorum mortem Dæmones in Arreptitiis propalant.*

III.

Transfuga caſtrorum Chriſti, vos noctis in umbrâ,
Criminis admiſſi nemine teſte, necat.
Clàm tamen & tacitâ cædem ſub nocte peractam,
Prodidit in lucem noctis amica cohors.

XXVI. IVNII.

S. VIGILIUS *Epiſc. Tridentinus, & M. Ad cives Tridentinos.*

I.

Grex fraudum ſecurus eas, tibi nulla luporum
Ira queat, furum nullus obeſſe furor.
Nam vigilans tibi Præſul adeſt, cui nobile nomen
Eſt Vigili: Paſtor non nequit eſſe Vigil.

S. VIGILIUS *Saturni ſtatuam comminuit.*

II.

Aurea Saturni ſtabat radiantis imago,
Cui litat affuſo ſanguine multa cohors.
Non tulit hanc ſpeciem generoſi pectoris Heros,
Sed ruit in medios, quà via facta, popas.
Et ſtatuam pedibúſque terens, dextrâque laceſſens,
Numen in immundam fuſile voluit humum.
Inſuper his, falcémque ſenis, truncóſque lacertos
Impulit in rapidam, quæ prope manat, aquam.
Æmulus iſte Iovis, Saturnum degener alto
Depulerat cœlo Iuppiter, iſte ſolo.

Poſt deiectam Saturni ſtatuam ipſo in loco dùm concionatur, VIGILIUS *ſaxis obruitur.*

III.

Saturni ſimulacrum ingens, quod dextra ſacrarat
Impia, quod flexo poplite turba colit,

Raptum arâ, ſtratúmque ſólo, plagíſque minutum,
Diruit audaci Præſulis ira manu.
Inſiſtenſque baſi ſtatuæ, ſacro Entheus æſtu,
Nil trepidante Crucis prædicat ore decus.
Quóque loco fictum, pondus damnabile, Numen
Obruerat, ſaxis obrutus ipſe cadit.
Dive, alios meliùs lapides vertentur in usus,
Hæc tumulo moles ſerviet apta tuo,

XXVII. IVNII.

S. Ladislaus *Rex Hungariæ Regiam dignitatem diù abnuit.*

I.

Regalis Regale puer diadema recuſat,
Et dignas tanto Principe temnit opes.
Imperiúmque ſui, (quo nullum majus in orbe)
Imperio ſemper prætulit ille ſuo.

Ad D. Ladislaum *Regis inſignia recuſantem.*

II.

Hungaricam refugis cur, Ladiſlae, coronam?
Hoc tàm grande tibi non grave pondus erit.
Mortale haudquaquàm eſt capitis diadema, quod-
Vilior eſt animo fluxa corona meo. (opto:
Huic ego cœleſtem antefero, ne noſtra coronas
Cervix non capiat forſitan una duas.

Currus cui Ladisluas *poſt mortem fuit impoſitus nondum iugatis equis, ad virginis Templum, vbi erat humandus, ſponte properat.*

III.

Sydereo Princeps terram mutarat Olympo,
Terigenis charum, Cœlicolíſque caput:
Impoſitum artatæ jam corpus inane quadrigæ,
Iamque pigros triſtis rheda moratur equos.

Scilicèt auguſtam magnæ Genitricis ad ædem,
Condendum erecto pegmate funus erat.
Sed nullis hominum, nullis adjutus equorum
viribus, ad Templi limina currus iit.
Attonitus novitate rei percellitur orbis,
Eſſeda mobilibus ſponte volaſſe rotis.
Non tamen hæc movêre meam ſpectacula mentem,
Vltrò adiit Matrem Filius iſte ſuam.

XXVIII. IVNII.

S. Leo *Pontifex Maximus hoc nomine Secundus.*

I.

Nobilior longè (ſi fas mihi vera fateri)
Quàm nutrice lupâ, Roma Leone fuit.
Romulidas lupa lacte ferox enutriit olim,
Hos lacte enutriit jam meliore Leo.

Ad D. Leonem *Muſicos modulos in Templa inducentem.*

II.

Iure ſacros modulos ſacras inducis in Ædes,
Nam mulcere gregem carmine Paſtor amat.

De D. Leonis *nomine.*

III.

Terreat auditi nè vox te vana Leonis,
Nomina nîl ſolidi ſola timoris habent.
Moribus eſt placidis, blandóque ſimillimus Agno,
Aſt erit, irruerit ſi lupus, ille Leo.

XXVIII. IVNII.

S. Potamiæna *V. & M. cui Præſes Aquila, cùm neque Fidem, neque pudorem poſſet, vitam eripuit.*

I.

Mille procis placuit, ſed quâvis Nympha placeret,
Mille tamen Nymphæ diſplicuêre proci.

Quippe ſui florem ſervat ſtudioſa pudoris,
  Carpere laſcivo quem procus ungue parat.
Vnus at è multis, Aquilam dixêre parentis,
  Ipſum Aquilæ nomen caſta columba timet.
Vnus hic è multis caſtæ fulgore puellæ
  Carpitur, & vetito turpiùs igne calet.
Mox fatale odium primo ſucceſſit amori,
  Nam furor hunc urit, quem priùs uſſit amor.
Dilectámque priùs tormĕta per omnia Nympham,
  Perque omnes reptat carnifina neces.
Sic meritâ cumulat Virgo ſua lilia lauro,
  Martyribus merces quæ datur eſſe comes.
Virgineam decorant candentia lilia dextram;
  Virgineum decorat laurus honeſta caput.
Altera Martyribus ſunt debita ſerta maniplis;
  Altera Virginibus debita ſerta choris.
At tu, Virgo, decus gemini ſortita triumphi,
  Virginis & ſertum Martyris una refers.

XXIX. IVNII

S. PETRUS APOSTOLUS, *cuius umbra ægris ſaluti erat.*

I.

Quos incúnque cadit, tangit quoſcúnque, cupitam
  Prorogat ægrotis, quam jacis, umbra diem.
Quantus eras ſplendore animi, quâ luce coruſcus,
  Si tàm clara tui corporis umbra fuit?

Simon Magus ex aëre à D. PETRO *dejectus.*

II.

Æquoris in fluidas cecidit puer Icarus undas,
  Icarus in ſolidam nunc cadit alter humum.

S. PETRUS *capite inverſo cruci affixus.*

III.

Occidit infami ſuſpenſus in arbore Chriſtus,
  Petrus infami ſtipite fixus obit.

Pœna fuit compar, diſpar fuit utraque pœna,
Vtraque diſſimiles Crux hubuêre ſitûs.
Verſus in inversâ moriens Petrus arbore pendet,
Rectus in erecto ſtipite Chriſtus erat.
Erigitur tranſuerſa ingens in brachia truncus:
Petre, rogas alium tu Crucis eſſe ſitum.
Se patitur rabies à ſupplice voce moveri;
Nam ſuprema pedes Crux habet, ima caput.
Quale tamen lateat decus hâc ſub imagine, quæris;
Quæque Petro hinc veniat gloria parta, rogas;
Hanc inverte Crucem, ſuſpenſúmque aſpice corpus,
Mox tibi Chriſtus erit, qui modò Petrus erat.

De diverſo ſitu CHRISTI *&* PETRI *in Cruce morientium.*

IV.

Iret in aſtra Petrus, peteret cùm tartara Chriſtus:
Reſpicit hic cœlum, reſpicit ille ſolum.
Cur ſursùm tibi, Chriſte, caput, Petróque deorsùm?
An quod eras cœli tu caput, ille ſoli?

Ad Chriſtianos de DD. PETRO & PAULO *morientibus.*

V.

Stare Cruces; ſtringi arma vides, ſævire Nerones,
Hâc Petrus, hâc Paulus ſcandit in aſtra viâ.
I nunc & gratis cœlum modò crede parari,
Cùm videas Paulos iſta, Petróſque pati.

Ad DD. PETRUM & PAULUM *eadem die occiſos.*

VI.

POETA.

Cur Paulo, Petre, commoreris, junctóque viciſſim
Commoreris ſocio, tu quoque, Paule, Petro.

PETRVS.

Nos amor atque fides corpus compegit in unum,
Dùm rapit alterutrum tortor, utrúmque rapit.

PAVLVS.

An capite exciſo vivat pars ulla ſuperſtes?
Pars ego ſum tantùm corporis, ille caput.

D. PETRUS *Cruci affixus*, D. PAULUS *capite minutus*.

VII.

Paule, jaces mediâ caput obtruncatus arenâ;
Integer in duro robore Petrus obit.
Par ſi culpa fuit, cur plectitur impare pœnâ
Cauſa fuit gemini funeris, una Fides.
Chriſtadum caput alter erat; non debuit unquàm
Vnius geminum corporis eſſe caput.

Ad D. PETRUM *de obitu* D. PAULI.

VIII.

Vulneribus, Collega tuus, te Petre, cadente,
Non magis ille ſuis, quàm dolet ille tuis.
Nimirùm caput huius eras, dùm vertice ſecto
Occidit, amiſit bis caput ille ſuum.

XXIX. IVNII.

S. PAULUS APOSTOLUS. *Exſecto ipſius vertice, è terrâ fons tergeminus erumpit.*

I.

Non ſitit Aonios, Vatum mendacia, fontes
Muſa, neque has ſonipes quas fodit ales aquas
Irroranda mihi multò melioribus vndis,
Quàm ſi Pegaſiis labra rigentur aquis.
Paule, tuos domito dùm pandimus hoſte triumphos
Lac mihi Pierii fluminis inſtar erit.

Quâque tuos ſignat tellus Latialis agones,
Illa meam ſatiet nobilis unda ſitim.
Roma mihi Parnaſſus erit, tantùm iſte bivertex,
Hæc ſeptemgeminò colle ſuperba tumet.

Ad D. PAULUM *de lacte ex ipſius plaga effuſo.*

II.

Vulneribus, velut uberibus, lac; Paule, dediſti:
Nec fluit, ut reliquis, te moriente, cruor.
Nimirùm fœcunda parens, & provida nutrix
Vix bene naſcentis Relligionis eras.

Ad Neronem PAULI *& matris interfectorem.*

III.

Enſe tuo cecidit mutilatus vertice Paulus,
Icta tuo pariter concidit enſe parens.
Mutavêre vices ambo, nam munia matris
Paulus obit, Pauli munia mater obit.
Lac tibi debuerat mater, dedit illa cruorem,
Lac tibi quod mater non dedit, iſte dedit.

Vas electionis eſt mihi iſte. Act. 9.

IV.

Truncato mutilatus obit dum vertice Paulus,
Fluxit ab irriguo vulnere lactis ebur.
Vas erat electum, gladiis vas frangitur ictus:
Debuit effracto currere vaſe liquor.

Ad D. PAULUM.

V.

Dive, tibi rigidus jàm colla ceciderat enſis,
Attonitum niveo canduit imbre ſolum.
Dic age, cur nullo rubuit tibi ſanguine vulnus?
Vulnere ab immerito debet abeſſe rubor.

S. PAULUS *moriens fontem elicit.*

VI.

e rurſùm renovet funeſta incendia Cæſar,
NRoma, dat irriguas jam tibi Paulus aquas.

De Lacte è vulnere D. PAULI *effuſo.*

VII.

Dive, verecundus tinxit tua vulnera candor,
Vulnificus reſecat dùm tibi colla calybs.
Nec fluxit de more cruor, ſed copia lactis;
Apta hæc autori dona fuere ſuo.
Paſtor eras, Paſtor nivei quàm munera lactis
Nil magè conveniens, quod dare poſſit, habet.

Ad Neronem.

VIII.

Sanguinis exhauſtum ſatis eſt, crudelis hirudo;
Eſt ſedanda novo flumine tanta ſitis.
Lac fluit è plagâ, fluit icto è ceſpite rivus,
Sanguineam ſatia lacte, vel amne ſitim.
Sed cùm nulla tibi porrexerit ubera mater,
Elige poſthabitis pocula lactis aquis.

De tortore D. PAULI.

IX.

Tortorem, Auſoniâ qui Paulum obtruncat arenâ,
Iúre trucem poteris dicere, jure ferum.
Sed non ſanguineum, nám qui ſine ſanguine ſævit,
Ille mihi nunquàm ſanguinolentus erit.

D. PAULI *mors dulcis.*

X.

Decerpit meritas Martyr ſine ſanguine lauros,
Tinctaque lacteolo rore machæra madet.
Tincta madet, non tincta rubet, nam ſectile collum
Narratur fluidas exhibuiſſe nives.
Quam tingit lactis dulciſſimus humor, amaram
Nemo mihi poſthàc dixerit eſſe necem.

D. PAULI *Metamorphoſis.*

XI.

Cùm caput abſciſsâ Pauli cervice receſſit,
Et ſtupuit tantæ pondere molis humus;
Nullus iit, vel ſiquis iit de vulnere ſanguinis,
Lacteus è puro vulnere ſanguis iit.
Ille liquor Paulíque necem, vitámque decebat,
Vt dicatur ovis, qui fuit ante lupus.

D. PAULI *mors incruenta.*

XII.

Lactis ubi niveum (viſu res mira!) liquorem
Truncato Pauli vertice plaga dedit;
Obſtupuit ſuſpenſa cohors: Miracula! clamat,
Erubuítque ſuum conſcia Roma nefas.
Nimirùm ferientis erat Lictoris in ore,
Qui Pauli in plagâ debuit eſſe rubor.

Ad Aulicos.

XIII.

Purpureâ quicúnque tumes trabeatus in aulâ,
Non hæc, crede mihi, coccina Paulus amat.
Huic ne fortè putes oſtrum placuiſſe, colore
Purpureo moriens noluit ille tegi.

Aureum ſæculum redux.

XIV.

Dùm rerum dominas regeret Saturnus habenas,
Aurea pacato ſæcla fuêre ſolo.
Currebant nivei candentia flumina lactis,
Totaque felici rore ſcatebat humus.
At Paulo moriente fluens è vulnere lactis
Rivulus, irriguâ ſerpit in arva viâ.
Ferrea ſæcla ſuum redeunt modò rursùs in aurum,
Cùm nova gratuiti flumina lactis eant.

Nova in cælo via Lactea,

XV.

Facte coronatum deſignat in æthere callem,
Irriguâ properans Paulus in aſtra viâ.
Quâ graditur, niveum notat ipſo in tramite gyrũ:
Hinc via, credo, ſuum Lactea nomen habet.
Aut poſthàc vehet aſtra ſuper via Lactea duplex,
Vnica, poſt Pauli dogmata, non ſat erat.

Ad Romanos.

XVI.

Dicite Romulei, præcordia ferrea, cives,
Cur trahitis laceras, ut lupus acer, oves?
Cur miſerum Paſtore ſuo fraudatis ovile?
Vos moveat teneri cura, dolórque gregis.
Scilicèt hæc feritas, hæc inclementia, clamat
Nutricem veſtri ſanguinis eſſe lupam.

De triplici fonte exorto ad lethum
D. PAULI.

XVII.

Dat ſaltu triplicem Paulus tibi triplice fontem,
Abluat ut ſordes, Roma profana, tuas.

Divi PAULI *caput recèns exſectum ter exiliit.*

XVIII.

Vix Pauli ſecuit collum Romana ſecuris,
Vix tetigit nudam nobile pondus humum:
Mobilis attonito ter proſilit æquore vertex,
Rarus, qui choreas, vulnere cæſus, amet.
Vt breviore tamen contingeret æthera calle,
Impiger his Paulus ſaltibus aſtra petit.

Tellus ſub D. PAULI *vertice ſudans.*

XIX.

Dùm magnæ cecidit cervicis amabile pondus,
Debilior triplici flumine ſudat humus.
Miraris ſudaſſe gravi ſub pondere terram:
Terra priùs nunquam tam grave ſenſit onus.
Quantum pondus erat! quæ ſuſtinet omnia Tellus,
Vnum vix potuit ſuſtinuiſſe caput.

Tellus ſub D. PAULI *vertice lacrymans.*

XX.

Pauſe, tuæ nè nulla foret tibi præfica mortis,
Te triplici rivo præfica plorat humus.
Nimirùm tanto poſthac caritura Magiſtro,
Non potuit lacrymas non dare terra ſuas.

De triplici rivo ſcaturiente.

XXI.

Cur Paulo moriente fluit rivo impare tellus,
Nec niſi tergeminis funera flentur aquis?
Cauſam audi facilem, tantis mœroribus impar
Terra, negat lacrymas ſe dare poſſe pares.

D. PAULUS *abſciſſo vertice cœlum ſubit.*

XXIII.

En capitis ſubit aſtra minor fulgentia Paulus,
Nimirùm anguſtas noverat eſſe fores.
Si tibi nota foret ſtellatæ anguſtia Portæ,
Tu minimo velles protinùs eſſe minor.

D. PAULUS *moriens de ſuo grege Paſtor ſollicitus.*

XXIII.

Cæſus inhumani Paulus mucrone Tyranni,
Non temerè affuſas currere juſſit aquas:
Nam fidei peperit quos ipſo in funere natos,
Luſtrandi ſacro flumine fontis erant.
Ergo piatricis nè copia deforet undæ,
Provida tergeminas terra miniſtrat aquas.

D. PAULI *cædes liquore gemino mirabilis.*

XXIV.

Fonte ſolum maduit, maduerunt vulnera lacte,
Dùm rigidò Pauli cæditur enſe caput.
Reſpuit hos latices tortor, ſolúmque cruorem
Martyris, impietas ſanguinolenta ſitit.

D. PAULI. *Epitaphium*

XXV.

Victima Paulus erat; tortor Nero; præfica tellus;
Mors votum; teſtis turba; Petruſque comes.
Pœna fuit gladius; lac ſanguis; lacryma rivi;
Roma locus; merces ſydera; cauſa Fides.

XXX. IVNII.

S. THEOBALDUS C. *Chriſti cauſa pauper effectus, in eremum ſecedit, quò parentem utrumque pertrahit.*

I.

Ditior ut longè fieret Theobaldus, & aurum
Abjicit, & reliquas, futile pondus, opes.
Ingreſſuſque viam pedibus, quæſita relictis
Ocyor ad cæli ſydera tendit equis.

Et nè ſolus iter peragat, pius aſſecla longæ
  Se comitem vitæ præbuit, atque viæ.
Mox refugam petiit mundi fugitivus eremum;
  Aſtraque cùm nequeat corpore, mente colit.
Chara parens, ſeniorque Pater comitatur euntem,
  Sollicitat vitæ quos melioris amor.
Lac cœleſte dabat ſoboles utrique parenti,
  Et puerum fieri juvit utrumque ſenem.
Sic matris paritérque tuæ paritérque parentis
  Es, Theobalde, tui filius: eſque parens.

INDEX.

INDEX ANNI SACRI POETICI,
Divorum ordine Alphabeticò complectens Nomina quorum in hoc Semeſtri canuntur Elogia.

TOMVS PRIMVS.

A

SAnctus Abach. M. 19. Ianu. 30
Abramus Eremita. 16. Mart. 115
Adelardus Abbas. 2. Ia. 5.
Adrianus M. 19. Mar. 120
Ædeſius M. 8. Apr. 145.
B. Ægidius S. Franciſci Comes 23. Apr. 160
Agatha V. & M. 5. Feb. 60
Agnes V. & M. 21. Ian. 36
Agnes Politiana V. 20. Apr. 156
Agnes Præmonſtratenſis V. 31. Mart. 134
Albanus M. 21. Iun. 233
Albinus Epiſc. Andegau. 1. Mart. 94
Aldegundis V. 3. Ianu. 51
Aldricus 3. Ianu. 8
Alexander P. m. 3. Maij. 179
Alferus Abbas Cluniac. 12. Apr. 150
Aloiſius Gonzaga Soc. IESU 21. Iunij. 234
Amandus Epiſc. Trajectenſis 6. Febr. 63
Andr. Corſinus 6. Ian. 11
Andreas de Chio C. 29. Maij. 208
Angelus C. 5. Maij. 181
Anicetus P. M. 17. Apr. 154
Annuntiatio B. MARIÆ Virginis 25. Mart. 126
Anſelmus Cantuarienſis Epiſc. 21. Apr. 157
Antoninus Epiſc. Florentinus 2. Maij. 177
Antonius Abb. 17. Ian. 27
Antonius Epiſc. Conſtãtinopolit. 12. Febr. 75
Antonius Patavinus C. 13. Iunij. 225
Apollonia V. & M. 29. Ianu. 68
Apparitio S. Michaëlis Archangeli 8. Maij. 186
Archadius M. 12. Ian. 17
Ardelio M. 14. Apr. 152
Armogaſtus M. 29. Mart. 131
Arnulphus Miles & M. 29. Ianu. 50
Athanaſia Conjugata. 27. Febr. 91
Athanaſius Epiſcop. 2. Maij. 173

Audifax M.19.Ianu. 30
Converſio S. Auguſtini Hipponenſis Epiſc.180
Auſtreberta V.10.Feb.74
Auxentius Abbas 14. Febr. 79
Auxibius Soluntis Epiſc. 19. Febr. 85

B

S. BAbylas M.&Epiſc. Antiochenus 24. Ianu. 43
Barnabas Apoſtolus 11. Iun. 223
Baſileus Epiſc. & M.26. Apr. 164
Baſilides & Socij Martyres 12. Iunij. 224
BaſilicusM.22.Maij.201
Baſiliſſa & Iulianus Martyres & Conjuges 9. Ianu. 15
Baſilius Cæſarienſis Epiſcop.14. Iunij. 226
Benedictus Abbas 21. Mart. 122
Benedictus XII. P.M.25. Apr. 163
Bernardinus Senenſis 20. Maij. 200
Blandina V. & M. 2. Iunij. 214
Blaſius M. & Epiſc. Sebaſtenus 3. Febr. 56
Bona V.24. Apr. 162
Bonifacius M.14. Maij. 191
Bonifacius Epiſc. Ferentinus 14. Maij. 192
Bonifacius Epiſc.Mogũtinus 5. Iunij. 218
Bonifacius Epiſc. & M. 19. Iunij. 231
Bonitus Claromontanus Epiſc.15. Ianu. 25
Brigitta V. 1. Febr. 55

C

S. CAlliopius M. 7. Apr. 142
Cantius, Cantianus, & Cantianilla Fratres & Martyres 31.Maij.210
Carolus Magnus Rex & Imperator.22.Ianu. 40
Caſimirus C.4.Mart. 98
Catharina Sueca. 22. Mart. 123
Catharina Senenſis 29. Apr. 169
Ceadda Merciorum Epiſcop.2. Mart. 95
Chryſoſtomus 27.Ia. 46
Chriſtus in utero *Matris Virginis* conceptus 25. Mart. 126
Circumciſio D. N. I. C. 1. Ianu. 1
Clarus Abbas 2. Ianu. 5
Clemens M. & Epiſc. Ancyranus 23.Ianu.40
Clotildis Francor. Regina 3. Iunij. 216
Codratus m.10.Mar.108

Coleta V.6. Mart. 102
Conon m.5. Mart. 101
Conradus Placentinus C.19. Febr. 85
Corona & Victor mm. 14. Maij. 192
Cuthbertus Ep. Lindisfarnenſis 20.Mart.121

D

S. DEſiderius Vienneņſis in Gallia Epiſc.23. Maij. 202
Didymus m.28.Apr. 166
Demnolus Cœnomanorū Epiſc.16.Maij. 195
Dorothea V. & M. 6. Febr. 64
Dunſthanus C.19. Maij. 199.
Dympna V. & m. 15. Maij. 194

E

S. EDiltrudis Anglorum Regina 23. Iunij. 240
Eduardus C.Rex Angliæ 5. Ianu. 9
Eduardus Angliæ Regis filius m.10.Mart. 117
Eleutherius P. m. & m. 26. Maij. 204
Eliſeus Propheta 14. Iunij. 227
Emerentiana V.& m.23. Ianu. 42
Epiphania D. N. I. C.6. Ianu. 10
Epiphanius Conſtantienſis Epiſc.12. Maij.189
Epipodius m.22.Apr.158
Equitius C.7.Mart. 104
Eraſmus Epiſc. & m. 2. Iunij. 214
Ericus m.18, Maij. 197
Eucherius Aurelianenſis Epiſc.20. Febr. 76
Euphraſia V.13.Mar.112
Eutichius m.15.Apr.153

F

S. FAuſtinus & Iovita Fratres mm.15. Febr. 80
Felicianus & primus fratres & Martyres 9.Iunij. 222
Felix Nolanus C. 14. Ian. 19
Felix P.m& m.30. Maij. 209
Flavia Domitilla V. & m.7.Maij. 185
Franciſca Romana 9. Mart. 108
Franciſcus de Paula 2. Apr. 137
Franciſcus Senenſis 30. Apr. 171
Fronto Abbas 14. Apr. 152
Fulgentius Ruſpenſis Epiſc.1. Ian. 2
Furſeus C.16.Ianu. 26

G

S. GAngulphus C. 11.Maij. 188
Genovefa V.3.Ian. 6
Genovefa Palentina 2. Apr. 138
Georgius m.23.Apr. 159
Germanus Pariſ. Epiſc. 28. Maij. 207
Gertrudis V.17.Mar. 116
Gervaſius & Protaſius Fr. mm. 19. Iunij. 231
Glyceria V. & m. 10. Maij. 187
Gordius m.3. Ian. 7
Gregorius Magnus P.m. 12. Mart. 110
Gregorius Nazianzenus Epiſc.9.Maij. 186
Gualterius C.4.Iun. 217
Guibert. C.23. Maij. 201
Guillelmus C.10.Feb. 70
Guillelmus Auguſtinianus Canonic.9.Apr. 142
Guntramus C. Francorum Rex 28. Mart. 129

H

S. HElenus C. 17. Apr. 155
Helladius Epiſc. Toletanus 18. Febr. 84
Hermenegildus m. 13. Apr. 151
Hilarius Pictavorum Epiſc.13.Ian. 17
Hoſpitius C.21.Maij 200
Hugo Abbas Cluniac. 29. Apr. 168
Hyginus S.P.& m. 11. Ian. 17

I

S. IAcobus Anachoreta 28. Ian. 48
Iacobus & Philippus Apoſt.1.Maij. 172
Iacobus Venetus C.31. Maij. 210
Ignatius m.& Epiſc. Antiochenus 1. Febr. 53
Inventio S. Crucis. 3. Maij. 177
Ioachimus C. Chriſti Avus B. Virginis parens 20. Mart. 121
Ioachimus C.16 Ap. 154
Ioanna Fräcica.4.Feb. 59
Ioães Calybita.15.Ia. 24
Ioannes Eleemoſynar. C.23. Ian. 42
Ioannes Evangeliſta ferventi oleo immerſus 6. Maij. 182
Ioannes Damaſc. C. ibid.
Ioannes Silentiarius C. 13. Maij. 190
Ioannes P. m. & m. 27. Maij. 206
Ioães Bapt.24. Iun. 241
Ioannes & Paulus fratres & mm.26. Iunij. 243
Ioannes Chryſoſtomus. *Vide* Chryſoſtomus.

Iordanus C.13.Febr. 79
Ioſeph. C Mariæ Virginis Spõſus 19.Mar. 118
Ioſeph.Poëta C.2.Ap 39
Ioſephus Hermannus 4. Apr. 140
Iovita & Fauſtinus Fratres mart. 5 Febr. 80.
Irene V. & m.5.Apr. 41
Iſacius C.30. Maij. 209
Iſidorus C.12. Mar. 109
Iuliana V.& m.16.Feb.81
Iulianus & Baſiliſſa Martyr.& cõjuges 9.Ia. 5
IulittaMater & Quiricus Filius mm.16. Iun. 228
Ivo Adv. 19. Maij. 198
Iuſtinus m.13.Apr. 150
Iutta Vidua 5.Maij. 181

K

S. KVnegundus Auguſta,3.Mart.77

L

S. LAdiſlaus Hungariæ Rex.27. Iunij. 245
Lambertus Veneię Epiſc. 26.Maij. 204
S.Latronis commemoratio. 25. Martij. 127
Launomarus Abbas 19. Ian. 3
Laurentius Iuſtin.8.Ia.14
Laurentius & Pergentinus FF.mm.3. Iun.215
Lazarus C.23. Febr 88
Leo I.S.P.11. Apr. 149
Leo II.P m.28. Iunij.246
Leodegardus C. 8.Ia.28
Longinus Centurio 15. Mart 114
Lucianus m.7. Ian. 12
Ludgardis V.16.Iun.228
Ludgerus Epiſc. Monaſterienſi 26.Mart. 128
Ludovi. Iapo.m.5.Feb.62
Lupicinus & Romanus Fratres CC.28.Febr.92
Lyduvina V.14. Apr. 152

M

S. MAcharius Abbas 3. Ian. 3
Macharius Patriarcha Antiochen.10.Apr.148
Manillus m.4.Ian. 8
Manna V 15. Maij. 195
Marcella Vid.31.Ian. 52
Marcellinus & Petrus mm. 2. Iunij. 213
Marcellinus Velaunorum Epiſc.7.Iun. 219
Marcellus S.P. & m. 16. Ian. 26
Marcellus m. & S.P. 26. April. 164
Marcus Arethuſiorum Epiſc.29. Mart. 130
Marcus Evangeliſta 25. Apr 162
Marcus & Marcellianus Frat.& mm.18.Iun.230
Margareta Pœnitens 22.

Febr. 87
Margareta Scotorũ Regina 10. Iun. 223
Maria Ægyptiaca 9. Apr. 147
Maria de Oignies V. 23. Iun. 240
Marina V. 8. Febr. 68
Marius m. 19. Ian. 26
Martha m. 19. Ian. 30
Martianus C. 10. Ian. 16
Martina Romana V. & m. 30. Ian. 50
Martinianus C. 13. Fe. 77
Plurimi Martyres ſub Nerone 24. Iun. 242
Mathias Apoſt. 24. Fe. 89
Maurotus C. 5. Maij. 181
Maurus Abbas 15. Ia. 24
Maurus m. & miles 29. Ian. 49
Maximus Taurinenſis Epiſc. 25. Iun. 243
Mechtildis V. 29. Mart. 132
Medardus Epiſc. Noviomen. 8 Iun. 221
Mellitus Epiſc. Anglicanus 24. Apr. 161
Menradus m. 21. Ian. 35
Michelina V. 19. Iun. 232
B. Miki. *Vide* B. Paulus.
Monica Vid. 4. Mai. 79
Mucius m. 22 Apr. 59
Muſa V. 2. Apr. 139
Mutius C. 15. Maij. 205

N

S. Nicephorus m. 15. Febr. 81
Norbertus Magdeburgẽſis Epiſcop. & Pręmonſtratenſis Ordinis Fundator. 6. Iun. 219

O

S. Odilo Cluniac. Abbas 1. Ian. 3
Onuphrius Eremita 12. Iun. 224
Oſanna V. 18. Iun. 231
Otho C. 23. Mart. 124

P

S. Pachomius Abbas 14. Maij. 193
Pancratius m 12. Mai. 89
Paphnutius m 28. A. 166
Papias & Maurus mm. & milites 29. Ian. 49
Parthenius Epiſc. Lampſacenus 7. Febr. 66
Paula Romana 26 Ia. 46
Paulinus Nolanus Epiſc. 22. Iun. 237
Paulus Eremitarum primus 15. Ian. 20
Converſio S. Pauli Apoſtoli 25. Ian. 44
Paulus Apoſtolus 29. Iunij. 244. &c.
B. Paulus Miki è Societate Iesu 5. Febr. 61
Paulus Virdunenſis Ep. 8. Febr. 67

Paulus & Ioannes Fratr. & mm. 26. Iun. 245
Pelagia m. 11. Mart. 109
Pergentinus & Laurentius Fratres & mm. 3. Iun. 215
Perpetuus Turonenſis Epiſc. 8. Apr. 145
Petrus Abb. 14. Mart. 113
Petrus Luxemburgius, Cardinalis 9. Apr. 145
Petrus m. 29. Apr. 168
Petrus Cœleſtinus. 19. Maij. 197
Petrus m. 2. Iun. 212
Petrus Apoſt. 29. Iun. 247
Philemon m. 8. Mar. 164
Philippus Nerio C. 26. Mai. 205
Pipinus C. Dux Brabantiæ. 21. Febr. 86
Polycarpus m. & Smirnenſium Ep. 26. Ian. 45
Polyeuctus m. 13. Feb. 76
Pontius m. 19. Ian. 30
Pontius m 14. Maij. 191
Porphyrius Gazenſis Epiſc. 26. Febr. 90
Potamiæna V. & m. 28. Iunij. 248
Primus & Felicianus fratres mm. 9. Iun. 221
Priſca V. & m. 18. Ian. 29
Proſper Rhegienſis Epiſcop. 25. Iun. 242
Pulchronius Virdunenſis Epiſc. 4. Maij. 179
Purificatio B. Mariæ Virginis 2. Febr. 56

Q

SS. Quadraginta Martyres Sebaſteni 9. Mart. 105
Quirinus Siſciæ in Illyrico Ep. & m. 4. Iun. 216

R

S. Ainerius C. 17. Iunij. 229
Reginaldus C. 18. Apr. 155
Regulus Arelatenſis Epiſc. 38. Mart. 133
Rembertus Epiſc. Bremenſis 4. Febr. 57
Remundus C. 7. Ian. 13
Reſtituta V. & m. 27. Maij. 106
Romualdus C. 7. Febr. 67
Rupertus Vangiorum Epiſc. 27. Mart. 129

S

S. Sabinus Epiſc. 17. Febr. 83
Satyrus m. 12. Ian. 17
Satyrus m. 29. Mart. 132
Scholaſtica V. 10. Febr. 73
Sebaſtianus m. 20. Ian. 32
Severinus Noricorum Apoſtolus 8. Ian. 14
Severinus Abbas Agaunenſis 11. Febr. 75

Silverius P. m. & m. 20. Iun. 232
Simeon Stylita 5. Ian. 9
Simeon Stylites junior 24. Maij. 202
Simeon C. 1. Iun. 212
Simon Tridentinus puer & m. 24. Mart. 25
Siſinius m. 19. Maij. 208
Sita V. 27. Apr. 165
Soter m. 22. Apr. 159
Soteris V. & m. 10. Fe. 73
Staniſlaus m. & Ep. Cracovienſis. 7. Maij. 183
Suitbertus VVerdenſis Epiſc. 1. Mart. 93
Sylveſter C. 9. Iun. 222

T

S. TAraſius Conſtantinopolitanus Epiſc. 25. Febr. 89
Theobald. C. 30. Iun. 255
Theodora m. 28. Ap. 166
Theodorus Centurio & m. 7. Febr. 65
Theodoſius Abbas 11. Ian. 17
Theophilus C. 4. Feb. 58
Thomas Aquinas. 7. Martij. 102
Torpes m. 17. Maij. 196

V

S. VAlericus Abbas 1. Apr. 135
Vedaſtus Epiſc. Atrebatenſis 6. Febr. 63
Venantius m. 18. Maij. 197
Vernherus m. 19. Ap. 156
Victerpus Auguſtæ Epiſcop. 8. Apr. 144
Victor & Corona mm. 14. Martij. 192
Victoria V. & m. 11. Febr. 75
Victorinus C. 8. Iun. 220
Vigilius Epiſc. Tridentinus 26. Iun. 244
Vincentius m. 22. Ian. 38
Vincentius Ferrerius 5. Apr. 141
Vincent. m. 24. Maij. 202
Vincentius m. 9. Iun. 222
Vinvalocus C. 3. Mar. 56
Vitus m. 15. Iun. 227
Vrbanus P. m. & m. 25. Maij. 203
Vrſmarus C. 18. Apr. 155

Z

S. ZEnobius Florentinus Epiſc. 25. Maij. 203

FINIS.